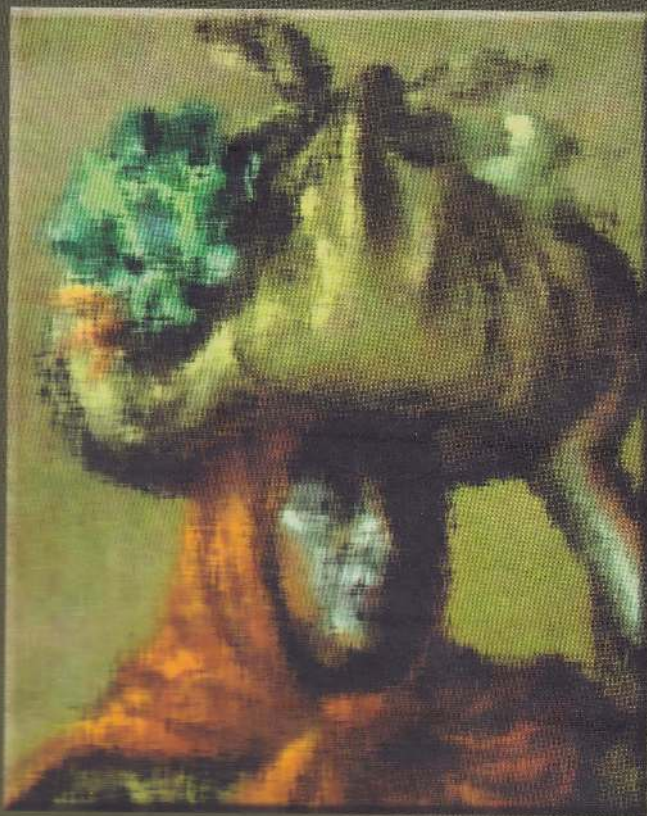

கூடு கட்டத் தொடங்கு குயில்கள்

சிறுகதைத் தொகுப்பு

மண்ப்புலவர்

மருதூர் - ஏ. மஜீத்

**கூடுகட்டத் தெரியாத
குயில்கள்**
(சிறுகதைகள்)

கூடுகட்டத் தொரியாத குயில்கள் (சிறுகதைகள்)

மணிபுலவர்

மருதூர் - ஏ - மஜீத்

B.A. (Hons) P.G.D.E.
S.L.E.A.S

எஸ். கொடகே சகோதரர்கள்
அரசு விருதுபெற்ற வெளியீட்டாளர்
675, பி. டீ. எஸ். குலரத்தன மாவத
கொழும்பு 10

கூடுகட்டத் தெரியாத குயில்கள்
(சிறுகதைகள்)

முதற்பதிப்பு: ஆகஸ்ட் 2010

ISBN: 978-955-30-2754-2

© மணிப்புலவர் மருதூர் - ஏ - மஜீத்

கணினி ஒழுங்கமைப்பு:
எஸ். கொடகே சகோதரர்கள்

வெளியிடுபவர்:
எஸ். கொடகே சகோதரர்கள்
675, பி. டி எஸ் குலரத்ன மாவத, கொழும்பு 10.

அச்சிட்டோர்:
சத்தூர் அச்சகம்
69, குமாரதாஸ் பிளேஸ், வெல்லம்பிட்டிய.

13288/1517/1000

Koodu Katta Theriyatha Quikal
(*Short stories*)

First Edition : Augst 2010

ISBN : 978-955-30-2754-2

© **Manippulavar Maruthur A. Majeed**

Page Setting by
S. Godage & Brothers

Published by
S. Godage & Brothers
No. 675, P. de S. Kularatne Mawatha,
Colombo 10, Sri Lanka.

Printed by
Chathura Printers
No 69, Kumaradasa Place,
Wellampitiya, Sri Lanka.

13288/1517/1000

இந்நூல்

மர்ஹூம் முஹம்மதலிபா மீராசாய்வு

அவர்கட்கும்,

சமூகத்திற்காக தன்னை அர்ப்பணித்த

அவரது மகன்

“வெள்ளையன்” என செல்லமாக அழைக்கப்பட்ட

மர்ஹூம் அப்துல் ஜப்பார் அவர்கட்கும்,

சமர்ப்பணம்

நன்றிக்குரியவர்கள்

அல்-ஹாஜ் எஸ். எல். அப்துல் ஹை
கொழும்பு UDH அச்சக உரிமையாளர்

கலாயுசணம் யு. எல். ஆதம்பாவா
சிறுகதை எழுத்தாளர்

எம். எஸ். அப்துல் கபூர் (அமீர்)
ஐ.தே.க. தலைமையகம் (சிறிகொது)

உபாலி லீலாரத்ன
கொடகேபுத்தகசாலை, கொழும்பு

அஷ்டேக் அஜ்வாத் ஸஹாப்தீன் (நளீம்)
ஓட்டமாவடி

மேமன்கவி அப்துல் றசாக்
கொழும்பு.

கட்டியம் கூறல்

“பன்னீர் வாசம் பறவுகிறது” எனது முதலாவது சிறுகதைத் தொகுதி.

“கூடு கட்டத் தெரியாத குயில்கள்” எனது இரண்டாவது தொகுதி. நான் எழுதிய நூல்களின் வரிசையில் இது பன்னிரண்டாவது நூல்.

பன்னீர் வாசம் பறவுகிறது 1979 ஆம் ஆண்டு வெளிவந்த போது அந் நூலில் என்னுரையில் நான் எழுதிய சில குறிப்புக்களை இந்நூலிலும் பதிவு செய்து கொள்வது ஏதாயினும் ஒரு வகையில் பிரயோசனப்படலாம் என நினைக்கின்றேன்.

அதனால் இப்பதிவு மீண்டும் இடம்பெற்றுள்ளது.

சிறு கதையென்றால் என்ன? என்ற விளக்கம் போதாத பருவத்தில் என்னால் எழுதப்பட்ட கதைகளே இவைகள்.

1978 ஆம் ஆண்டு பல்கலைக்கழகத்தில் தமிழைச் சிறப்புப்பாடமாக படித்து பரீட்சை எழுதிவிட்டு,

என் கதைகள் முற்போக்கு, யதார்த்தம், பிரச்சாரம், கற்பனை, சமுதாயத்தாக்கம் போன்றவற்றுள் எதனுள் அடங்கும் என்று பார்ப்பதற்காகவும்,

சிறுகதையம்சங்கள் எவையேனுமுண்டா என்று அறிந்து கொள்வதற்காகவும் கதைகளையெல்லாம் தொகுத்து நூலாக வெளியிடலாமா என்பதற்காகவும் கதைகளை மீளாய்வு செய்து பார்த்தேன்.

அப்போது

“எனது ஆரம்பக்கதைகளில் சிறு கதைக்குரிய கதைப்பின்னல், தொடக்கம், முடிவு என்பனவும் இல்லைத்தான். இருந்தாலும் மனிதமனங்களைப் படம் பிடித்துக்காட்டுவதால் அவைகள் கதைகளாகும்”. என்ற புதுமைப்பித்தனின் கூற்று எனக்கு ஞாபகம் வந்தது. அத்தோடு சிறுகதை என்ற பெயரில் நெடுங்கதைகளை நான் எழுதவில்லை. என்ற மனத்திருப்தியும் எனக்கு ஏற்பட்டது.

அதுமட்டுமல்லாமல், என் கதைகள் வெறும் கற்பனைகளல்ல. அதே வேளை அவைகள் உரித்தெடுத்த உண்மைகளும்ல்ல. உண்மையென்ற அடித்தளத்தில் கட்டப்பட்ட கற்பனைக் கோட்டைகள் என்பேன்.

இன்னும்,

எனது கலைப்பிரசவங்கள் வெறுமனே எனது மன உல்லாசத்திற்காக மட்டும் எழுதப்பட்டதல்ல.

அவை மனித மனங்களுக்கு எருவாக அர்ப்பணிக்கப்பட்டவைகளே. என எழுதியுள்ளேன்.

இது 1979ம் ஆண்டு என்னால் எழுதப்பட்டது அதாவது கிட்டத்தட்ட முப்பத்தியொரு வருடங்களுக்கு முன் எழுதப்பட்டது.

1979ம் ஆண்டு எனது “பன்னீர் வாசம்பரவுகிறது” சிறுகதைத்தொகுதியின் விலை ஐந்து ரூபா. இன்று ஒரு டொபி கூட வாங்கப் போதாது. அத்தோடு நூலின் ஆயிரம் பிரதிகள் அச்சிடச் செலவான தொகை ரூபாய் மூவாயிரம் மட்டுமே.

நூலின் வெளியீட்டு விழா நட்சத்திர ஹோட்டலான “தப்ரபான்” ஹோட்டலில் நடைபெற்றது. நூல் வெளியீடுகள் பாடசாலை மண்டபங்களில் நடைபெறுவதே அக்கால வழக்கு. இந்த வழக்கினைத் தைரியத்தோடு மீறி ஹோட்டலில் வெளியீட்டு விழா நடத்திச்சாதனை படைத்தேன்.

நூலின் முதற் பிரதியை பல்லக்கு லெப்பை உரிமையாளர் சதக் ஹாஜியார் அவர்கள் ரூபாய் இரண்டாயிரம் தந்து வாங்கிக் கொண்டார்.

முதற்பிரதிக்கு இரண்டாயிரம் கொடுத்து வாங்கி சாதனை படைத்தார். இதற்கு முன் இத்தொகை கொடுத்து நூலின் முதற்பிரதியை யாரும் வாங்கிய வரலாறு கிடையாது.

29.09.1979ல் நடந்த வெளியீட்டு விழாச்செலவும், நூல்பிரசுரச்செலவும் அன்றைய விற்பனையின் மூலம் கிடைத்து விட்டது. என்ற சந்தோசமான பசுமையான மனநினைவுகளோடு இந் நூலுக்கான கட்டியம் கூறலை ஆரம்பிக்கின்றேன்.

நவீனத்துவம் பற்றிப்பேசிக் கொண்டிருந்த நாம் இன்று பின் நவீனத்துவம் பற்றிப் பேசுகின்ற இக் கால கட்டத்தில் இந்நூலின் மூலம் சிறுகதை பற்றிய ஒரு சில எனது கருத்துக்களையும் கூற வாய்ப்புக் கிடைத்தமை மகிழ்ச்சியைத் தருகிறது.

எனது முதலாவது சிறு கதைத் தொகுதியில் இடம் பெற்றுள்ள கதைகளில் தெரிந்தோ தெரியாமலோ “கருவுக்கு” முக் கியம் கொடுக்கப் பட்டுள்ளதை வாசகர்கள் அவதானித்திருக்கலாம்.

ஆனால் இத்தொகுதியில் உள்ள கதைகள் கருவோடு உருவுக்கும் முக்கியத்துவம் கொடுக்கப்பட்டுள்ளதை அவதானிக்க முடியும்

இதனை வேறு ஒருவகையாகக் கூறுவதாயின் கருவும் உருவும் கதைக்கு முக்கியம் எனக் கருதியுள்ளேன். சிறுகதையென்றால் சிறுகதையாகவே இருக்க வேண்டும் என்பதில் நான்மிக்க கவனமானவன்.

ஒரு சிலரின் கதைகளைப் படித்தால் எதுவுமே விளங்காது.

கதைப் பின்னல் கதையைச் சிக்கலாக்கிவிடும். பல தடவை படித்தால் தான் விளங்கும் வாய்ப்பு ஏற்படும். இதனால் வாசகனுக்கு சிறுகதை வாசிப்பதில் இருந்த விருப்பு மழுங்கடிக்கப்பட்டு வாசகன் சிறுகதை என்றால் திரும்பிப் பார்க்காமலே ஓடிவிடுகின்றான்.

உதாரணத்திற்கு புதுமைப்பித்தனின் சிறுகதைகளில் ஒரு சில கதைகள் இப்படிப்பட்டவைகளே பல தடவைகள் வாசித்த பின் தான் விளங்கும். அப்படிப்பட்ட சிக்கலான கதைப்பின்னல் அவருடையது.

எழுபதுகளில் நான் பல்கலைக்கழகத்தில் தமிழ் சிறப்புப்பட்டத்திற்காகப் படித்துக் கொண்டிருந்த போது புதுமைப்பித்தனின் சிறுகதைகள் எங்களுக்குப் பாடநூல் அதனால் விளங்காவிட்டாலும் பல தடைவ படித்து விளங்க வேண்டியிருந்தது

வாசகனை இப்படிப் பல தடவைகள் வாசிக்க நாம் எதிர்பார்க்கலாமா?

சிறுகதை தோன்றியதன் நோக்கமே பிழைத்துவிடுமல்லவா? இப்படிக் கஷ்டப்பட வாசகனுக்கு என்ன தேவை?

எனவே தான் சிறுகதைகளின் கதைப்பின்னலில் மிகமிகக் கவனமாக இருக்க வேண்டும் என்பது எனது அனுபவரீதியான அபிப்பிராயமாகும்.

மேற்கூறியவைகளை முதலாவது விடயமாகக் கொள்ள முடியும்.

இரண்டாவது இலக்கியத்துறை இரக்கமில்லாதது என்பது எனக்கு நன்கு தெரியும். இருந்தும் நான் இத்துறையில் சந்தோஷமாக ஆண்டாண்டு காலம் நீண்டு நிலைத்து நிற்கின்றேன் என்றால் அதற்குப்பல காரணங்களை கூறமுடியும்.

அவற்றுள் ஒன்று எனது குடும்பப்பாரம் பரியம் கலை இலக்கியத் துறையோடு நெருங்கிய உறவுடையது எனலாம். இதனை வேறு ஒருவகையாகக் கூறுவதாயின் கற்றுப்பாதி கல்லாமல் பாதி என்பது உண்மையென்பேன்.

முன்றாவது ஒரு இலக்கியவாதி இலங்கையைப் பொறுத்தவரை படைத்த படைப்புக்களை சந்தைப் படுத்தவும் தெரிந்திருக்க வேண்டும் என்பது முக்கியமானதாகும்.

நான்காவது வாசகனுக்குத் தேவையானதை எழுத வேண்டும்.

வாசகனை நாம் நம்மோடு சேர்த்துக் கொண்டு செல்ல வேண்டும். இதனை இப்படியும் கூறலாம். வாசகனும் படைப்பாளியும் தூரப்படவே கூடாது.

ஐந்தாவது பக்கங்களைக் கொண்டு சிறுகதையின் தரத்தை மட்டிடக் கூடாது. இதற்கு நல்லதொரு உதாரணம் என்னால் கூறமுடியும்.

1980ம் ஆண்டு “பன்னீர் வாசம் பரவுகிறது” எனும் எனது சிறுகதைத் தொகுதி நண்பர்களின் வேண்டுகோளுக்கு இணங்க சாஹித்திய மண்டல போட்டிக்கு அனுப்பிவைத்தேன்.

எனது சிறுகதைத் தொகுதி போட்டியில் தெரிவாகிவிட்டதாக நண்பர் ஒருவர் வந்து கூறினார். சந்தோசப்பட்டேன்.

அடுத்த கிழமை வேறு ஒரு நண்பர் வந்து (இவர் கொஞ்சம் பொறாமைக் குணம் படைத்தவர்) உங்களின் சிறுகதைத் தொகுதி பக்கங்கள் போதாமையால் பரிசிக்குச் சிபாரிசு செய்யப்படவில்லை. எனக் கூறினார். இருவரும் சாகித்ய மண்டலக் குழுவின் அங்கத்தவர்கள்.

சொல்பவரே இதற்கு காரணமாகவும் இருக்கலாம் என எனக்குப்பட்டதும், அவரிடம் சூடாக “பக்கங்களைக் கொண்டா கதைகளின் தரத்தைத் தீர்மானிக்கிறீர்கள். இதற்கு முன்னும் இப்படியா செய்தீர்கள். புத்தகம் சாகித்திய மண்டலப் பரிசிக்கு அனுப்பப் படுவதாயின் இத்தனை பக்கங்களுக்கு மேல் இருக்க வேண்டும் என்று விதியேதேனுமுண்டா பக்கங்கள் குறைவான கதைத்தொகுதியை ஏன் மத்தியட்சர்களின் பார்வைக்கு அனுப்பினீர்கள்” என்று கொட்டித்தீர்த்தேன்.

நண்பர் அசந்து போனார். முதல் வந்து சொன்ன நண்பர் இன்றும் உயிரோடிருக்கிறார். இவர் ஒரு வித்துவான். பிறகு வந்து சொன்ன நண்பர் இறந்து விட்டார். சாதாரண எஸ்.எஸ்.ஸி வாத்தியார். ஒரு முஸ்லிம்.

இன்று சாஹித்திய மண்டலக்குழுவிலே ஒரு முஸ்லிம் உறுப்பினர் கூட இல்லை என்று கேள்வி. நிச்சயமாகத் தெரியாது.

இச்சம்பவம் பற்றிய குறிப்புக்களை எனது “மறக்க முடியாத என் இலக்கிய நினைவுகள்” எனும் நூலில் 154ம் பக்கம் பதிவு செய்துள்ளேன்.

கதைகளின் நிரல்

1) கூடுகட்டத் தெரியாத குயில்கள்
- தினகரன் 10.07.1983	15-20
2) அபுல் காஸிம் ஹாஜியார்
பட்டை தீட்டப்பட்ட வைரமாகிறார்
- இலங்கை இந்திய மூத்தாளர்கள்
கதைத் தொகுப்பு
மணிமேகலைப் பிரசுரம் - 1998	21-28
3) இதயக் கோட்டையை கிடித்த கிள்ளினியர்
- தினகரன்	29-35
4) மங்கையொருத்தி மனைவியாகிறாள்
- தினகரன் 25.03.2007	36-42
5) தரையிலே கண்ணீர்ப்பெரும் தாரகைகள்
- மல்லிகை ஏப்ரல் 2007	43-49
6) மைமுன் நேற்று ஒரு மீன்னைக்குத் தாயாகி விட்டாள்
- தினகரன் 02.09.2007	50-57
7) பனித்துளி பட்டு கருகிய மொட்டு
- தினகரன் 20.08.2008	58-67
8) வியாபார நுட்பம் தெரிந்த பீடாக்காரன்
- தினகரன் 14.09.2008	68-73
9) அவனது பட்டப் பெயர் நெருப்புத் தண்ணீர்
- தினகரன் 22.09.2009	74-82
10) குருத்தோலையும் கறள் ஆணிகளும்
- தினகரன் 17.01.2010	83-91
11) ஒரு கதைஞானிப்பம்மாத்துக் கதை
- நவமணி 18.06.2010	92-103
12) எதையெதையோ எண்ணியவாறு	104-111
13) கற்பு காணாமல் போய் விட்டதா?	112-120

01

கூடு கட்டத் தெரியாத குயில்கள்

மாவிலை போன்ற நீண்ட அமைப்பினைக் கொண்ட அவ்வூரை இரு கூறாக்கிச் செல்கிறது அப்பிரதான வீதி. எங்கோ செல்கின்ற அப்பிரதான வீதிக்கு இது தேவையில்லாத வேலை.

அழகை அசிங்கப்படுத்த எடுத்த ஓர் எத்தனம். இருந்தாலும் வெற்றி கிட்டவில்லை அந்த வீதிக்கு.

மாடமாளிகை, கூடகோபுரம் அப்படியொன்றும் இல்லை அவ்வூரில். அரசாங்கப் பாடசாலையொன்றே அவ்வூரின் மிக நீண்ட கட்டிடம். மிக உயர்ந்த கட்டிடம் என்றால் அந்த ஜம்மா பள்ளிவாசலே. தபாற் கந்தோர் போஸ்மாஸ்டரின் வீட்டின் ஒரு சிறு அறை. கூட்டுறவுக் கடை மனேஜரின் வீட்டோடு இருக்கிறது. இது தான் மனேஜருக்கு எல்லாவற்றிற்கும் வசதி.

சந்தைக்கு அடுத்தவருக்குத்தான் போக வேண்டும். அங்கும் ஒரு கிழமைக்கு ஒரு தரம் தான் சந்தை கூடுகிறது. இருந்தாலும் இவ்வூர் மக்கள் ஒரு கிழமைக்கு ஒரு தரமும் அங்கு போவதில்லை. அதி விசேடம் என்றால் மட்டும் போய் வருவதுண்டு.

“சிற்றூர்” என்ற இந்த ஊருக்கு தினமும் கீரைக்காரி வந்து போவாள்.

மீன்காரனும் சைக்கிள் வண்டியில் தினமும் வந்து போகும் வழக்கமுண்டு. மீன் பிடிக்கிற காலமாக இருந்தால் சிற்றூர்க் கடலிலும் ஏராளமாக மீன் பிடிபடும். அடுத்த ஊர்களில் இருந்து வியாபாரிகள் இங்கு வந்து மீன் வாங்குவார்கள். விற்றது போக மீதி கருவாடாக மாறும்.

சுரைக்காய், வழுதுலங்காய், முருங்கைக்காய், பயற்றங்காய் என ஒவ்வொரு வீட்டு முற்றத்திலும், கொல்லைப் புறத்திலும், வேலியிலும் உண்டு. பக்கத்து ஊரிலிருந்து வருகின்ற இனத்தவர்கட்கும் நண்பர்களுக்கும் அன்பளிப்புப் பொருட்கள் இவைகள்தான். அள்ளிச் சுமந்து செல்வதே அலாதி இன்பம் அயலூராருக்கு.

வழுதுலங்காய் சுண்டல், சின்னக்கூனி வறுத்துப் போட்டுக் கடைந்தெடுத்த சுரைக்காய் கடையல், முருங்கை இலை பாலாணம், கைக்குத்தல் அரிசிச் சோறு விருந்தோம்பலை நினைத்தாலே வாயில் ஜலமுறும்.

தமிழ் ஆய்வாளர்களுக்குக் கூட இங்கு வேலையுண்டு. ‘கத்தரிக்காய் இங்கு இன்றும் வழுதுலங்காய் என்றே வழக்கில் உண்டு. சங்கத் தமிழ் ஆட்சி இன்னும் இங்கு அற்றுப் போகவில்லை.

‘சிற்றூர்’ என்ற சொல்லிலே உள்ள “ஊர்” என்ற சொல் உலகின் முதன் முதல் நாகரிகமடைந்த சுமேரிய மக்களால் உபயோகிக்கப்பட்ட மொழியில் கிராமத்தைக் குறிக்கப் பயன்பட்டது என்று வரலாற்று ஆசிரியர்கள் கூறுகிறார்கள். “ஊர்” என்ற சொல் தமிழ் சொல்லானபடியால் அன்றைய சுமேரிய மக்கள் பேசியதும் தமிழ் மொழியே என்று தமிழ் ஆய்வாளர்கள் கூறிப் பெருமைப்பட்டுக் கொள்கிறார்கள்.

“வழுதுலங்காய் சுண்டல்” என்ற சொல்லிலே உள்ள ‘சுண்டல்’ என்ற சொல் எங்கிருந்து வந்ததோ யாருக்குத் தெரியும்? மலையாளத்தில் சுண்டல் என்றால் ஊத்தப் பேச்சு என்பார்கள்.

இங்குள்ள எல்லோரும் உணர்ப்பாளிகள்; நோயாளிகள் அல்ல. அப்படித் தப்பித் தவறி ஏதும் நோய் ஏற்பட்டால், முதியோரின் கைமருந்து அதற்கும் கேட்கவில்லை என்றால் “பரிசாரிக் கடை.” அதையும் தாண்டிவிட்டது என்றால்தான் பதினைந்து மைல்களுக்கு அப்பால் உள்ள அரசாங்க ஆஸ்பத்திரி. இந்தவூரில் வாழக் கொடுத்துவைக்க வேண்டும்.

குட்டிக் குட்டி மலைகள். அவைகளின் அருகே சலசல வென்றோடும் சிற்றாறு. ஊரைச் சுற்றி பாலை, கருங்காலி, முதிரை மரங்கள். ஊரின் மத்தியிலே தென்னை, மா, பலா, வாழை போன்ற மரங்கள். அவைகளில் இருந்துகொண்டு சல்லாபிக்கின்ற குயில் போன்ற பறவைகளின் ரீங்கார ஒலி. அதனோடு குழைந்து வரும் கடற் காற்று. காற்றிலே அசைந்தாடும் நெற்கதிர்கள்.

சிற்றூர் என்ற பெயரை மாற்றி, “கவிஞர்கள் பாசறை” என்ற பெயரை வைக்கலாம் போலிருக்கிறது காரணம் இயற்கைக் கவிஞர்களும் இங்கு அதிகம். நாட்டார் பாடலுக்கும் பஞ்சமில்லை.

கதையோடு கதையாக மறந்தேவிட்டேன். அந்தப் பரிசாரிக் கடையைப் பற்றிக் கொஞ்சம் சொல்லித்தானாக வேண்டும்.

(02)

பிரதான வீதியோரத்தில் நான்கைந்து தென்னை மரங்களின் மத்தியில், ‘நாட்டு வைத்தியசாலை’ என யாரோ எழுதிப் பழகிய விளம்பர பலகையோடு காட்சியளிப்பதுதான் அந்தப் பரிசாரிக் கடை.

ஒரேயொரு அறை. முன் பக்கம் செருகு பலகை, பின்பக்கம் ஒரு சிறிய கதவு. வைத்தியசாலை என்பதைவிட - வைத்தியர் கடை என்பதே பொருத்தம். பொருத்தம் அறிந்துதானோ என்னவோ அவ்வூர் மக்கள் அதனைப் ‘பரிசாரிக் கடை’ என அழைத்தனர்.

அவ்வூரில் உள்ள சிறு பிள்ளைகளுக்கும் பரிசாரிக் கடையைத் தெரியும். தெரியக் காரணம் ஒரேயொரு பரிசாரிக்

கடை அதுதானே. அது மட்டுமல்ல அவ்வூரில் எல்லாமே ஒரேயொரு வாய்ப்பாட்டுள் அடங்கிவிடும்.

ஒரேயொரு பாடசாலை, ஒரேயொரு பள்ளிவாசல், ஒரேயொரு தபாற்கந்தோர், ஒரேயொரு சங்கக் கடை, ஒரேயொரு சில்லறைக் கடை, ஒரேயொரு சலூன். இப்படி ஒரேயொரு வாய்ப்பாடு தொடரும்.

பரிசாரிக் கடையைத் தெரிந்த அளவிற்குப் பரிசாரி யார்? எங்கிருந்து வந்தார்? என்பதெல்லாம் சிற்றூரில் உள்ள பெரியவர்களுக்குக்கூடத் தெரியாது. தெரிய வேண்டிய அவசியமும் அவ்வூர் மக்களுக்கும் ஏற்படவில்லை.

நாற்பத்தைந்து வயது மதிக்கத்தக்க இவர் தனிக் குடித்தனம். பிரமச்சாரியா, கல்யாணம் பண்ணியும் பிரமச்சாரியா என்பது யாருக்கும் தெரியாது. கதையோடு கதையாக, கீரைக்காரி தங்கச்சியும்மாவையும் உங்களுக்குக் கொஞ்சம் சொல்லி வைக்கத் தான் வேண்டும். அப்போது தான் கடைசியில் நீங்கள் கதையை இலகுவாகப் புரிந்து கொள்வீர்கள்.

(03)

கீரைக்காரி தங்கச்சியும்மா என்றால் சிற்றூரில் பிரபலமான பெயர். அப்படியொன்றும் பொல்லாதவளல்ல தங்கச்சியும்மா. பரமசாது. ஒரேயொரு வாய்ப்பாட்டுள் அடங்கி விட்டபடியால் பிரபல்யம். அவ்ளவுதான்.

இரண்டு குழந்தைகளுக்கு தாயான தங்கச்சியும்மா ஒரு கைம்பெண். வாழவேண்டிய காலம் இன்னும் எவ்வளவோ இருக்கிறது. இறைவன் கொடுத்து வைக்கவில்லையே.

தன்னையும் தன் குழந்தைகளையும் காப்பாற்றிக் கொள்ளக் கைகொடுத்த தொழில் தான் இந்தக் கீரை வியாபாரம்.

தங்கச்சியும்மாவை அழகி என்று சொல்ல முடியாது. என்றாலும் ஓர் அலாதியான கவர்ச்சியுண்டு.

கவர்ச்சி - கவனம் - கற்றல் இது தேடலின் மூலமந்திரமல்லவா.

யார் எதைத் தேடினால்தான் என்ன? எல்லாம் தேடலின் பாற்படும்.

தத்துவம் பேசிக்கொண்டிருந்தால் கதை அறுந்து விடும். நமக்கெதற்குத் தத்துவம்?

பக்கத்து ஊரில் இருந்து சிற்றூருக்கு வந்து எதையாயினும் தேடிக்கொண்டு போவது தங்கச்சியும்மாவின் தினாந்தர வேலை.

இனி எனக்கென்ன வேலை, நீங்களே கேட்டுக் கொள்ளுங்கள்.

(04)

“என்ன தங்கச்சியும்மா உன்னைக் கான்றதே பெரிய பாக்கியம் போலிருக்கு. தினமும் வந்து போவாய். இப்ப என்னடாண்டா ஒரு கிழமைக் கொருதரம் காண்பதே கஷ்டமாயிருக்கே? நல்லாக் காசு சேர்ந்திட்டுப் போலிருக்கு. ஆளும் நல்லாக் கொழுத்து. முகத்திலயும் ஒரு மினுமினுப்பு தெரியுது. காசு வந்தா சந்தோசம் வரும். சந்தோசம் வந்தா அழகு தானாகவே வரும். நான் சொல்றது சரியா? பிழையா? என்ன தங்கச்சியும்மா வாயத் தொறந்து சொல்லேன் என்று கேட்டார் மாஸ்டரின் மனைவி.

‘நீங்க சொன்னா என்னங்க தப்பிருக்கப் போவது? இந்த ஸ்கூல்ல பெரிய மாஸ்டர் பெண் சாதி நீங்க. அவர் அறிவில உங்களுக்கு கொஞ்சமாயினும் இல்லாமலா போகும். ஆனா..... நீங்க நினைக்கிற மாதிரி அப்படியொண்டும் காசு சேரல்ல புள்ள....

‘தினமும் வந்துக்கிட்டும், போய்க்கிட்டும் தான் இருக்கன். இங்கால்தான் வரக் கிடைக்கிறதில்ல. கொண்டுவாற கீரை எல்லாவற்றையும் மொத்தமாக ஓர் இடத்தில் கொடுத்துப் போடுவேன். அதனால் இந்தப் பக்கம் கொடுப்பதற்குக் கீரை இல்லாமல் போகுது. அதனால்தான் வரக்கிடைக்கிறதில்ல’

‘மொத்தமாக அவ்வளவு கீரையையும் ஒரு வீட்டில் வாங்கி என்ன செய்யிறாங்க?’

‘அந்தப் பரிசாரிக் கடையில கொடுக்கிறேன்.’

‘அவர் வாங்கி என்ன செய்கிறார்? பொன்னாங்கண்ணித் தைலம் ஏதும் காய்ச்சிகிறாரோ?’

‘இல்ல புள்ள..... பக்கத்தில் உள்ள எல்லோருக்கும் சும்மா கொடுக்கிறார். குறைந்த செலவில நிறைந்த தர்மம் என்று சொல்லிக் கொள்கிறார்... மற்றது கீரை நல்லாச் சாப்பிட்டா நோயே வராதாம். நோய் வந்து மருந்து செய்வதை விட நோய் வராமல் பார்த்துக் கொள்வது நல்லது என்று அடிக்கடி சொல்லுவார். நல்ல மனிதர். காசிலயும் கறார இல்ல. எண்ட பிள்ளைகளோடையும் நல்ல இரக்கம்.’

‘நானும் கேள்விதான்... அது சரி, இண்டைக்கு அவருக்குக் கீரை கொடுக்கலியா?’

‘போனன் கடை பூட்டியிருக்கு அதுதான் இந்தப் பக்கம் வந்தேன்.’

‘அப்படியா சங்கதி, அப்போ கொஞ்சம் கீரை தந்துவிட்டுப் போ.’

(05)

கதை முடிந்துவிட்டது. ஆனால் சிற்றூரில் கீரைக்காரி, வைத்தியர் கதை முடியவில்லை.

ஊரெல்லாம் ஒரே பிசு பிசுப்பு.

அன்று போன வைத்தியர் இன்றுவரை திரும்பவில்லை. மாதம் மூன்றாகிவிட்டது.

கீரைக்காரிக்கும் மூன்று மாதம் என்று கேள்வி.

கிராமப்புறம் பச்சைக் குழந்தையின் வயிற்றைப் போன்றது. பாலைத் தவிர வேறு ஒன்றையும் அதனால் சீரணிக்க முடியாது. அதனால் தான் பிசுபிசுப்பு.

‘பாவம் கூடுகட்டத் தெரியாத குயில்கள்’ என்று அங்குள்ள முதியவர் ஒருவர் கூறுவது என் காதில் கேட்கிறது.

தீனகரன் வார மஞ்சரி

10.07.1983ல் வெளிவந்தது.

‘அபுல் காசிம் ஹாஜியார் பட்டை தீட்டப்பட்ட வைரமாகிறார்

இயற்கையழகோடும், சனநெருக்கத்தோடும், கூடிய அந்த முஸ்லிம் கிராமத்தில் பரம்பரைப் போடியார் சிலரையும், முதலாளிமார் இரண்டொருபேரையும், விரல் விட்டு எண்ணக் கூடிய இரண்டொரு அரசாங்க உத்தியோகத்தர்களையும் தவிர மற்ற எல்லோரும் அன்றாடம் தொழில் செய்து பிழைக்கும் ஏழைகளே.

முஸ்லிம் பெருநாட்களாகிய ஹஜ்ஜு, நோன்பு ஆகிய இரண்டு பெருநாட்களிலும் இவ்வூர் மக்கள் நோன்புப் பெருநாளையே மிகச்சந்தோசமாகக் கொண்டாடுவர்.

இதற்குப் பலகாரணங்கள் இருந்தாலும் இங்கு வாழும் ஏழை மக்களுக்கு நோன்பு மாதத்தின் இருபத்தி ஏழாம் நாள் கிடைக்கும் சக்காத்துப்பணம் பெரிதாக எதையும் செய்யமுடியாவிட்டாலும் பெருநாளைக்குப் பிள்ளைகளுக்கு புதிய உடுப்பு வாங்கிக் கொடுக்க, எல்லோரையும் போல் வருடத்திற்கு ஒரு முறையாயினும் வாய்க்கு உருசியாகப் பெருநாள் பலகாரம் சுட்டுச் சாப்பிட்ட உதவும் என்பதனை முக்கிய காரணமாகக் கொள்ள முடியும்.

நோன்புப் பெருநாளின் போதுதான் இவ்வூரில் ஆதம்லெப்பை அண்ணாவியாரின் பொல்லடிக்க கோஷ்டியினர் மெத்தை வீடுகட்டி, தொட்டில் ஊஞ்சல் போட்டு, பொல்லடி, சிலம்படி, வாள்வீச்சு போன்ற நிகழ்ச்சிகளையும் நடத்துவர்.

சிறியவர்கள் பெரியவர்கள் என்றில்லாமல், ஏழை, பணக்காரர் என்று பாராமல் ஊரில் உள்ள எல்லோரும் தொட்டில் ஊஞ்சலடிக்குச் சென்று பத்துச் சதம் கொடுத்து ஊஞ்சலில் ஏறி ஆடிவிட்டு பின் மெத்தை வீட்டிலேறியிருந்து கலாசார நிகழ்ச்சிகளை பார்த்துவிட்டு அவ்விடத்தில் பரப்பி வைத்து வியாபாரம் செய்யப்படும் சோப்பு, சீப்பு, கண்ணாடி, கைவளையல், வீட்டுப்பாவனைக்கான தட்டுமுட்டுச் சாமான்கள் போன்ற தேவையான பொருட்களையும் இனிப்புப் பண்டங்களையும் வாங்கிக் கொண்டு வீடு செல்வது என்பது அவ்வூர் மக்கள் எல்லோருக்கும் மகிழ்ச்சிகரமான ஒரு செயலாகும்.

ஆனால் வழமைக்கு மாறாக இந்த வருடம் அவ்வூரில் நோன்புப் பெருநாள் கலகலப்பாக இருக்காது போல் தென்பட்டது.

கழுத்தில், கையில், காதில், எதுவித ஆபரணமும் அணியாது காணப்படும் ஒரு பெண்ணைப் போலக் காட்சி தருகிறது அவ்வூர்.

பெருநாளைக்குப் பத்துப்பதினைந்து நாட்களுக்கு முன்பே களைகட்டிக் காட்சி தரும் அவ்வூர், பெருநாளைக்கு இன்னும் மூன்று நாட்களே இருந்தும் தொட்டில் ஊஞ்சல் கூட இன்னும் போடப்படவில்லை.

அவ்வூரில் உள்ள சிறுபிள்ளைகளோ இந்த மாற்றம் எதனையும் பொருட்படுத்தாது வழமைபோல அபுல்காசிம் ஹாஜியார் வீட்டில் ஒரு ரூபா, மம்மத்தம்பிப் போடியார் வீட்டில் ஐம்பது சதம், மாஸ்டர் வீட்டில் இருபத்தைந்து சதம், மௌலவி வீட்டில் பத்துச்சதம் அல்லாப்பிச்சை வீட்டில் ஐந்து சதம் என . . .பித்தா வாங்கி எப்படியும் ஒரு படம் பார்க்கக் காசு சேர்த்து விடலாம் எனக் கற்பனை பண்ணியவாறு எங்கெங்கு மெழுகுவத்தி கொழுத்தியுள்ளார்கள் எனப் பார்த்துத் திரிகிறார்கள்.

அவ்வூரின் பெரிய பள்ளிவாயல் விறாந்தையில் அபுல்காசிம் ஹாஜியார் வீட்டில் வருடா வருடம்

கொடுக்கப்படும் ஒரு ரூபா .பித்தாவை எதிர்பார்த்த வண்ணம் வெளியூரில் இருந்து வந்த முதியவர்கள் தங்கியிருக்கிறார்கள். ஒவ்வொரு வருடமும் அபுல்காசிம் ஹாஜியார் வீடுதான் மெழுகுவத்தி வெளிச்சச் சோடனையில் முன்னணி யில் திகழும். ஆனால் இந்த வருடம் ஹாஜியார் வீடுசோபை இழந்து காணப்படுகிறது.

இந்த வருடம் .பித்தா கொடுக்க மாட்டாரோ?’ என்ற சந்தேகம் பள்ளி விறாந்தையில் தங்கியிருக்கின்ற ஒரு வெளியூர்க் கிழவருக்கு ஏற்படுகிறது.

‘எது எப்படி இருந்தாலும் சுபஹ் தொழுதாற் போல் ஹாஜியார் வீட்டிற்கு சென்று விடவேண்டும் இல்லையேல் சென்ற வருடம் போல் இந்த வருடமும் பித்தறா கிடைக்காது போய்விடும்’ என தனக்குள்ளேயே ஒரு தீர்மானத்தை எடுத்துக்கொண்டார் அந்தக் கிழவர்.

லைலதூல் கதிர் இரவானபடியால் ஊர் மக்களால் நிரம்பி வழிகிறது அப்பள்ளிவாசல்.

‘லைலதூல் கதிர் இரவு ஆயிரம் வருடத்து இரவுகளை விட மேலானது. இன்றைய இரவின் வணக்கமும் அப்படிப்பட்டதே’ எனக் குர்ஆன் கூறும் அறிவுரையை நினைத்தே இன்று பள்ளிவாயல் சனங்களால் நிரம்பி வழிகிறது. பள்ளிவாயல் பக்கம் தலை வைத்தும் படுக்காதவர்கள் கூட இன்று பள்ளிக்குச் சமூகமளித்துள்ளார்கள்.

ஊர் உலகத்தை ஏமாற்றிப் பழகிய பாணியில் இறைவனையும் ஏமாற்ற எண்ணம் போலும். வழமைக்கு மாறாக அபுல்காசிம் ஹாஜியார் அன்று பள்ளிக்குச் சமூகமளித்திருக்கவில்லை.

ஹாஜியார் பள்ளிவாயலின் டிரஸ்டி என்றபடியால் பலர் அவரைப் பள்ளிவாயலில் எதிர்பார்த்த வண்ணம் இருந்தனர்.

‘தராவீஹ்’ தொழுகைக்கு நேரமாகிவிட்டபடியால் பள்ளிலெப்பை அபுல்ஹாசிம் ஹாஜியாரை மனத்திலே நினைத்துக் கொண்டு கூடியிருந்தவர்களைப் பார்த்து “நேரமாகிவிட்டது. தொழுகையை ஆரம்பிப்போமா”’ எனக் கேட்டார்.

லெப்பையின் எதிர்பார்ப்பு, “சற்றுப் பொறுங்கள் ஹாஜியாரும் வந்திரட்டும்” என கூடியிருப்பவர்கள் சொல்வார்கள் என்பதுதான். ஆனால் அவர் எதிர்பார்ப்பு அங்கு நிறைவேறவில்லை.

அங்கு கூடியிருந்த இளைஞர்கள் ஒருமித்த குரலில், “யாரையும் எதிர்பார்க்கத் தேவையில்லை. தொழுகைக்குரிய நேரம் வந்துவிட்டால் தொழுகையை ஆரம்பிக்க வேண்டும்” எனக் கூறினார்கள்.

தராவீஷ் தொழுகை ஆரம்பமாகி விட்டது.

மாலை ஐந்து மணிக்கு சாய்வு நாற்காலியில் சாய்ந்த அபுல்காசிம் ஹாஜியார் தராவீஷ் தொழுகைக்குரிய நேரம் கடந்தும் இன்னும் எழுந்திருக்கவேயில்லை.

ஹாஜியாரின் வேலையாட்கள் ஹாஜியாரை எழுப்பி விட நினைக்கிறார்கள். ஆனால் யாருக்கும் தைரியம் ஏற்படவில்லை. எவ்வளவு வேலையிருக்கு? ‘நாளாளைக்கு ∴ பித்தா கொடுக்க காசைச் சில்லரையாக மாற்ற வேண்டும். பெருநாளாளைக்குச் சாப்பாடு கொடுக்க அரிசி மூடைகளைத் துப்பரவு செய்ய வேண்டும். நாங்கதான் இந்த வேலைகளைச் செய்வதென் டாலும், ஹாஜியார் தானே இவைகளை செய்யுமாறு சொல்ல வேண்டும். தலையிருக்க வாலாடலாமா? பிறகு சுடுகுது மடியப்பிடி என்று அவசரப்பட்டுக் கொண்டு ஓடித்திரிய வேண்டும்’ என்று தங்களுக்குள்ளேயே முணுமுணுத்துக் கொண்டார்களே தவிர, சத்திமிட்டு ஹாஜியாருக்குக் கேட்கக் கூடியவாறு யாரும் சொல்லவே யில்லை.

ஹாஜியாரின் வீடு மெழுகுதிரி கொழுத்தி அலங்கரிக்காததால் சோபை இழந்து காணப்படுகிறது.

சென்ற வருடம் நடைபெற்ற அந்த அசம்பாவிதத்தை எண்ணி மனம் நொந்தவராக, எண்ண அலைகள் உள்ளத்திலே அலையடிக்க அந்த அலையுள் அகப்பட்ட இறப்பர் பாத்திரம் போல ஆடி அசைந்து கொண்டிருக்கின்றன ஹாஜியாரின் எண்ணங்கள்.

‘இறைவனிடம் போய் நடைபெற்ற இந்தச் சம்பவத்திற்கு என்ன மறுமொழி சொல்லித் தப்புவேன்?’ என்ற கேள்விக்கு அவரால் விடை காணமுடியவில்லை.

இப்படியான பல கேள்விகள் மனத்திலே எழுந்து அவரை அசையமுடியாதவாறு ஏதோ ஒரு சக்தி அழுத்தியது. அவரை அறியாமலே அவருக்குக் கோழித் தூக்கம் வந்துவிட்டது.

(02)

ஹாஜியாரின் வீட்டு நிலாமுற்றத்தில் நின்று பார்த்தால் ஆதங்காக்காவின் அந்தச் சின்ன குடிசை தெரியும்.

சின்னஞ்சிறிய இரண்டு அறைகளைக் கொண்ட அந்தக் குடிசையினுள்ளே வயதுக்கு வந்த ஐந்து பெண்பிள்ளைகளும் தாயென்ற சுமை தாங்கியுமாக ஆறு உயிர்கள்.

மூத்த பெண்ணிற்கு வயது முப்பத்தினான்கு.

கடைசிப் பெண்ணுக்கு வயது பதினாறு.

கடைக்குப் போவதென்றாலும் சரி, சந்தைக்குப் போவதென்றாலும் சரி, கடைகளுக்கு இடியப்பம் கொண்டு போய்க் கொடுப்பதென்றாலும் சரி, நெல்லுப்பாய்க்கு காகம் துரத்த என்றாலும் சரி, குமர்களுக்கு காவலுக்கு என்றாலும் சரி, இருந்த ஓரேயொரு ஆண்துணை ஆதங்காக்கா மட்டும்தான்.

அவர் இறந்து இன்றோடு ஒரு வருடமாகி விட்டது.

“என்ன உம்மா இப்படிக் குந்திக் கொண்டிருந்தா வீட்டு வேலைகளையெல்லாம் யார் செய்கிறது? அவங்களெல்லாம் இலேசாப்படுத்துக் கொண்டிருக்கிறாங்க, நான் மட்டும் வேலை செய்யணுமாக்கும். எனக்கேலா நானும் படுக்கப்போறன்” கடைசி மகள் கதீஜாவின் சத்தத்தை கேட்ட பாத்திமாக் கிழவி நிமிர்ந்து குப்பி விளக்கு வெளிச்சத்தில் அவளைப் பார்த்தார்.

பருவத்தின் பொலிவைக் கூட வறுமையின் சுவடுகள் அசிங்கப்படுத்தியுள்ளதைக் காணச் சகிக்க முடியாத அந்தத் தாயுள்ளம் கண்ணீர்த் துளிகளைச் சிதறின.

“ஏன் உம்மா அழுகிறீங்க, அழுதழுது என்னத்தக் கண்டம். வாப்பா மௌத்தாகி இன்றோடு ஒரு வருடமாகி விட்டதை நினைத்து அழுகிறீங்களா?”

“நாங்க எத்தனையோ தடைவ ஹாஜியார் வீட்டிற்கு போகவேண்டாம் என்று கெஞ்சிக் கேட்டோம். கேட்டாரா? வயது போன காலத்தில் உங்களால் அந்ந நெரிசலில் நின்று தாக்குப் பிடிக்க முடியாது என்று சொன்னோமே கேட்டாரா? ஒரு ரூபாக்காசக்காக உயிரையே விட்டு விட்டாரே! ஆண்டவன் எப்பதான் எங்க துன்பங்களைத் தொடைக்கப் போறானோ தெரியாது,” என்று கூறியவாறு கதீஜா தாயாரைப் பார்த்து, “அது சரியும்மா ஹாஜியார் வீடு சோபை இழந்து கிடக்கே, வெளிச்சம் ஒண்டையும் காணல்ல, இந்த வருசம் ஒன்றும் கொடுக்க மாட்டாரே?”

மகளின் இந்தக் கேள்வி பாத்திமாக் கிழவிக்கு ஆத்திரத்தை கிளப்புகிறது.

“கொடுத்தாலும் கொடுக்காவிட்டாலும் நமக்கென்ன? கொடுத்தால் இந்த வருசமும் ஒரு மையத்து விழும். ஆண்டவன் இப்படியா சகாத் சதகா கொடுக்கச் சொல்லி இருக்கிறான். எல்லாம் வெறும் பகட்டு, ஹாஜியாரும் சகாத் கொடுக்கிறார் என்று ஊர் உலகம் அறியணுமே அதற்காக செய்யிற வேலை. என்று கூறியவாறு பாத்திமாக் கிழவி தனது சேலைத் தலைப்பால் கண்களைத் துடைத்துக் கொள்கிறார்.

“நம்மட வாப்பாட மடத்தனத்திற்கு ஹாஜியார் என்னமா செய்யிறது? தள்ளாத வயசிலே அவர் ஏன் போக வேணும்? போனாலும் ஒரு பக்கத்திலே ஒதுங்கி நிற்கப்படாதா? சனநெரிசலுக்குள் போய் தள்ளப்பட்டு விழுந்து மிதிபட்டு இறந்தற்கு ஹாஜியார் என்ன செய்வார்? நடந்ததை நினைத்து என்ன செய்ய, நடப்பதை பாருங்க” மகளின் ஆறுதல் வார்த்தையால் பொறுமையடைந்த பாத்திமாக் கிழவியின் உள்ளத்திலே இருந்து அனலாய் ஒரு பெருமூச்சு வெளியேறிச் செல்கிறது.

அது ஹாஜியார் வீட்டை நோக்கி செல்கிறதா?

(03)

அசந்து போய்ப் படுத்திருந்த அபுல்காசிம் ஹாஜியாரை யாரோ கழுத்தை நெருக்கி உயிரைப் போக்க முயற்சிப்பது போன்ற ஒரு உணர்வினால் சாக்குரல் இட்டுக் கத்தினார்.

பக்கத்திலே நின்ற லொறிச் சாரதி ஓடிவந்து, “என்ன முதலாளி கனவு கண்டு கத்தினீங்களா?” என்று கேட்டவாறு பக்கத்திலே நின்றான். ஹாஜியாருக்கு வேர்த்துக் கொட்டியது.

சத்தத்தைக் கேட்ட ஹாஜியாரின் வேலையாட்கள் எல்லோருமே அங்கு கூடி விட்டார்கள்.

ஹாஜியார் எல்லோரையும் மேலும் கீழும் ஒரு முறை நோட்டமிட்டவாறே “இன்று என்ன இரவு?” என்று கேட்டார்.

“லைல்துல் கதிருடைய இரவு முதலாளி” என்று எல்லோருமே ஒருமித்த தொனியில் கூறினார்கள்.

“விடிந்தால்?” என்று அடுத்த கேள்வியைக் கேட்டார் அபுல்காசிம் ஹாஜியார்.

“பித்தறாக் கொடுக்கும் நான் முதலாளி” என்று கூறினான் லொறிச் சாரதி.

“மடயா” ஹாஜியார் உறுமினார்.

சரியாகப் பதில் சொன்னோமோ இல்லையோ என்ற பதட்டம் லொறிச் சாரதிக்கு ஏற்பட்டது.

பக்கத்திலே நின்றவர்களுக்குச் சிரிப்பு வந்தது.

ஆனால் யாரும் சிரிக்கவில்லை. ஒருவரை ஒருவர் பார்த்துக் கொண்டனர்.

ஹாஜியாரே பேசத் தொடங்கினார்.

“ஆதங்காக்கா இறந்த நாள்.....”

“இல்லை! ஆதங்காக்கா கொல்லப்பட்ட நாள்.....”

ஹாஜியார் கிலேசங் கொண்டவராகக் காணப்பட்டார். பின் எழுந்து நின்று “ஆதங்காக்காவை நானே கொன்றேன்... ஆதங்காக்காவை, நானே கொன்றேன்...”

எனக் கூறியவாறு அங்குமிங்கும் நடந்தார். பின் சாய்வு நாற்காலி அருகே சென்று இருக்க நினைத்தார், ஆனால் இருக்கவில்லை.

வேலையாட்கள் பக்கம் திரும்பி பேசத் தொடங்கினார்.

“அந்தக் கொலைக்கு காரணம் நான்தான்...”

“பெயருக்கும் புகழுக்குமாக ஏழைச் சனங்களையெல்லாம் ஒரு இடத்தில் கூட்டி நெரிசலை உண்டாக்கி பின் திரென வாசல் கதவை திறந்து.... அந்தக் கிழவர் ஆதங்காக்காவை...”

ஹாஜியாரின் குரல் தளதளத்தது, கண்களில் இருந்து நீர் கொட்டியது.

தனது தளதளத்த குரலால், “அந்த அரிசி மூட்டைகளைத் தூக்குங்கள்” என வேலையாட்களைப் பார்த்துக் கட்டளை இட்டார் ஹாஜியார்.

எல்லோரும் ஆளுக்கொரு மூட்டையை தூக்கிக் கொண்டார்கள்.

ஹாஜியார் உள்ளறைக்குச் சென்று இரும்புப் பெட்டியைத் திறந்து கட்டுக்கட்டாக இருந்த பண நோட்டுக்களை அள்ளியெடுத்தார். தனது தோளில் கிடந்த சால்வைக்குள் போட்டுக் கொண்டார்.

மீண்டும் அறையை விட்டு வெளியே வந்தார். தனது வேலையாட்கள் அரிசி மூட்டைகளை சுமந்து கொண்டு நிற்பதைப் பார்த்து, “என்னுடன் வாருங்கள்” என்றவாரே நடந்தார், அவர்களும் பின் தொடர்ந்தனர்.

மூட்டை சுமந்த முடிமன்னர் உமறாக அபுல்காசிம் ஹாஜியார் ஆதங்காக்காவின் வீட்டை நோக்கி நடக்கிறார்.

இலங்கை இந்திய எழுத்தாளர்கள் கதைத் தொகுப்பு

1998

மணிமேகலைப் பிரசுரம்

இதயக் கோட்டையை இடித்த இஞ்சினியர் மாப்பிள்ளை

அந்த ஊரில் கரீம் ஹாஜியாரின் வீடுதான் பெரியதும் பழையதுமான வீடு.

பழைய வீடு என்றாலும் பல வசதிகளையும் கொண்ட வீடு அது. அந்த ஊர் மக்களின் பாஷையில் சொல்வதாயின் கார்ப் போச்சி, போட்டிக்கோ, மாடம், நிலா முற்றம், சாப்பாட்டறை, படுக்கையறை, பட்டறை, அடுக்களை, புகை போக்கி குசினி, உள்வீடு, ஏறி இறங்கும் படிக்கட்டு, கிணற்றடி, ஊஞ்சலடி எனப் பல வசதிகளையும் கொண்டதாக தென்னந் தோட்டத்தின் மத்தியில் அமைந்திருந்தது அது.

பிரதான வீதியில் இருந்து தனியே பிரிந்து செல்லும் ஒரு தனிப்பாதை அவ்வீட்டைச் சென்றடைகிறது.

வீட்டை நெருங்க நெருங்க அந்த அழகான வீட்டிற்கு மேலும் அழகு சேர்ப்பது போல சீலின் பலகை, கதவு, கிராதி, ஜன்னல் என எங்குபார்த்தாலும் அழகான பூவேலைப்பாடுகள். கதவு, ஜன்னல் எல்லாம் முதிரை மரம், தங்ககத்தைப் பார்க்கிலும் பெறுமதியானது. நிறத்திலும் அப்படித்தான்.

அந்த வீட்டாரை ஊர் மக்கள் கல்வீட்டார் என்றே அழைப்பர். அதிலும் விசேடமாக ஹாஜியாரின் மனைவியை

கல்வீட்டுக் கதீஜா உம்மா என்று மரியாதையோடுதான் அழைப்பார்கள்.

உம்மா என்பது 'மெடம்' என்ற பொருள் தொனிக்கும் சொல்லாகும்.

எதிர்வரும் வளர்பிறையில் ஒரு நல்ல நாள் பார்த்து நடைபெறவுள்ள மகளின் கலியாணத்தை முன்னிட்டு வீடு பெயிண்ட் பூசப்பட்டு பள பளவெனக் காட்சி அளிக்கிறது.

கல்வீட்டாருக்கு ஊரில் நல்ல மதிப்பும் மரியாதையும், அவர்களும் ஊரவர்களோடு இணக்கமாக நடந்துகொள்வார்கள். எப்படிப்பட்ட ஏழையாக இருந்தாலும் வித்தியாசம் பாராது ஹாஜியார் எல்லா வீட்டு இன்ப துன்பங்களில் கலந்துகொள்வார்.

ஹாஜியாரின் வீட்டிற்குச் சற்றுத் தூரத்தில் உள்ள தேநீர் கடை ஒன்றின் உள்ளே இருந்து இருவர் பின்வருமாறு கதைத்துக் கொள்கிறார்கள்.

“ஹாஜியாரின் வீட்டிற்கு மருமகனாக வரப் போகிறவனுக்கு அதிஸ்டம்தான்; படித்த அழகான பொண்ணு, அழகான பெரிய வீடு. கொழுத்த சீதனம், மதிப்பு மரியாதையுள்ள குடும்பம், ஹமீத் இன்சினியர் கொடுத்து வைத்தவன்தான்” என்றான் ஒருவன் ...

“கலியாணக் கொடுக்கல் வாங்கலிலே ஏதோ சிக்கலாம். அதனால் கலியாணம் குழம்பிக் கிடக்காம் எண்டு கேள்வி” என்று புதிர் போட்டார் மற்றவர்.

“என்னடா நீ சொல்ற? ஹாஜியாருக்கு உள்ளதும் ஒரேயொரு மகள்... கடைசியில் எல்லாச் சொத்தும் அந்தப் பிள்ளைக்குத் தானே போய்ச் சேரும்! இதில் சீதன ஆதனப் பிரச்சினை வருவதற்கு இடமே இல்லேயே.”

‘எண்டு நாம நினைக்கம்... ஆனால் மாப்பிள்ளை உம்மாவையும் வாப்பாவையும் உனக்குத் தெரியும் தானே? அறுக்கிறதை ஓட்ட அறுத்திடனும் என்ற கொள்கையுள்ளவங்க. அதனால் எல்லாம் கறாரா இருக்கனுமெண்டு கைக்கூலி பத்து

இலட்சத்தில் இரண்டு இலட்சத்தை பிறகு தாறன் எண்டதும் அவங்க இணங்கல்லயாம்.’

வீடு, வளவு, தென்னந் தோட்டம், நெற் காணி, காறு என்று கோடிக்கணக்கில் சொத்துக் கொடுத்தும் கைக்கூலி பத்து இலட்சத்தில் இரண்டு இலட்சத்தை பிறகு தாறன் எண்டதற்கா இப்படி? என்ன மனுசனுகள். ஹாஜியாரின் சீதன ஆதனத்திலேயே தனது மூன்று குமர்களையும் கரைசேர்க்க நினைக்கிறாங்க போல...

‘அவங்களப்பத்தித்தான் ஊர் உலகத்திற்கு தெரியுமே. அதிருக்க மகனை தனது சொந்தக் காசிலயா படிப்பிச்சாங்க? ஐந்தாம் ஆண்டு ஸ்கொலசிப்பில பாஸ் பண்ணி அரசாங்க செலவில இஞ்சினியரானவர்தானே. ஹாஜியார் மகள் சொந்தச் செலவில படிச்சி பி.ஏ பட்டதாரியானவ. அந்தப் பிள்ளையும் உத்தியோகம் பார்க்குது. கைநிறையச் சம்பளம் வாங்குது. ஆம்பிள எண்டா சீதனம் வாங்கணும் பொம்பிளண்டா சீதனம் கொடுக்கணும் எண்டு எந்தச் சட்டத்தில் இருக்கு? எந்த மார்க்கம் சொல்லுது, இன்னும் கொஞ்சக் காலத்தால ஊரில நெருப்பால மழை பெய்யும்’ என்றதும் இடையில் புகுந்த கடைக்காரன் ‘சரி சரி.. இந்தாங்க 12, ஊர் பலாயவிட்டிட்டு 12யை குடிங்க. நீங்க நினைக்கிற மாதரி கலியாணம் குழம்பல்ல. ஹாஜியார் பிறகு தாறன் எண்ட இரண்டு இலட்சத்தையும் கொடுத்தனுப்பிவிட்டாராம். தீர்மானித்தபடி பிறை பத்தில் கலியாணமாம். புறோக்கர் இஸ்மாயில் சொன்னான்.’

அந்தக் கடையுள் மௌனம் குடிகொள்கிறது.

இரவு எட்டு ஒன்பது மணிக்கெல்லாம் வீட்டிற்கு வந்துவிடும் ஹாஜியார் பத்து மணியாகியும் வீட்டிற்கு வராததால் அவரை எதிர்பார்த்த வண்ணம் சாப்பாட்டு அறையில் கிடந்த கதிரையொன்றில் அமர்ந்து அன்றைய தினசரியை வாசித்துக் கொண்டிருக்கிறார் ஹாஜியாரின் மனைவி கதீஜா உம்மா.

பத்திரிகையில் கண் மேய்ந்து கொண்டிருந்தாலும் மகள் ஆயிஷா அறைக்குள் இருந்து கொண்டு கடுமையாக

யோசிப்பதைப் பற்றியும், ஹாஜியார் இன்னும் வீட்டிற்கு வராததை பற்றியும் அவரது மனம் அலைச்சல் கொள்கிறது.

ஹாஜியார் வரும் அரவம் கேட்டு சுயநினைவு பெற்ற கதீஜா உம்மா எழுந்து அவர் அருகே சென்று 'என்ன இவ்வளவு நேரம்? ஏதும் பிரச்சினையா' எனக் கேட்டவாறு அவர் கையிலிருந்த பொருட்களை வாங்கிக் கொள்கிறார்.

ஹாஜியார் சாய்வு நாற்காலியில் அமர்ந்தவாறு 'இண்டைக்கு கடைபூட்ட லேட்டாப் போச்சு. கணக்கப்பிள்ளையும் வரல்ல. அதனால் நானே எல்லா வேலைகளையும் பார்க்க வெண்டியதாப் போச்சு. அதிலும் சம்பந்தகாரங்களை நினைச்சா வேதனை ஒரு பக்கம், வெறுப்பு ஒரு பக்கம். "எல்லாத்தையும் கொடுத்தா பிற்காலத்தில நீங்க என்ன செய்யப் போறீங்க? வயசானகாலத்தில கஸ்டப்படப் போறீங்களா? என்று நல்ல மனம் படைத்த ஒரு சிலர் கூறியும் கேட்காம எல்லாச் சொத்தையும் எண்ட புள்ள நல்லா இருந்தாப் போதும் என்ற நல்ல மனத்தோடு கொடுத்தும் பிச்சக்காசு இரண்டு இலட்சத்திற்கு எங்களை நம்பாம கலியாணத்தையே உலைக்கத் தொடங்கிட்டாங்க. என்ன மனுசன்க... கைமாத்து வாங்கியொன்டாகிலும் கொடுத்துத் தொலைச்சுட்டோமே அது போதும்! இனி இருக்கிற வேலைகளைக் கவனிக்க வேண்டியதுதான். தண்ணி கொஞ்சம் கொண்டு வாங்க குடிக்க என்றார் ஹாஜியார்"

'புள்ள ஆயிஷா வாப்பாவுக்கு குடிக்க கொஞ்சம் தண்ணி கொண்டு வாங்க' எனக் கூறிவிட்டு, 'பகல் மாப்பிள்ளை ஒரு கடிதம் அனுப்பியிருந்தார், அதப்புள்ள வாங்கி வாசித்து முடிந்ததும் துண்டு துண்டாக கிழிச்சி வீசிவிட்டு ஒரே யோசனையாக இருக்கிறாள். எது கேட்டாலும் ஒன்றும் சொல்லாளில்ல. நீங்களும் வரப்பிந்தியதும் எனக்கும் ஒரே யோசனையாக போச்சி'

'இந்தாங்க வாப்பா தண்ணி'. ஆயிஷா தண்ணீரை கொடுத்ததும் கையிலே வாங்கிக் கொண்டு 'அப்படி உட்காரும்மா... மாப்பிள்ளை கடிதம் அனுப்பினாராமே ஏதும் பிரச்சினையா?' எனக் கேட்டார் ஹாஜியார்.

எனக்கு இந்தக் கலியாணத்தில் சம்மதம் இல்ல வாய்ப்பா...
தயவு செய்து நிறுத்திப் போடுங்க'

'என்னம்மா சொல்ற? கடிதத்தில் என்ன எழுதியிருந்திச்சி
விளக்கமாக சொல்லன்...'

ஹாஜியாரின் உள்ளம் படபட என அடித்துக்கொண்டது.
ஆயிஷா ஆரம்பித்தாள்.

'அவர்ர நெஞ்செல்லாம் கிள்ளிப் பிடிக்க இடமில்லாம
நான் நிறைஞ்சி இருக்கேனாம். என்று தொடங்கி கவிஞர்
வைரமுத்துவின் கவிதை வரிகளால் நிரப்பி கடைசியில்
என்னைப் போல படித்த அழகான மனைவி கிடைப்பது
அவருடைய பாக்கியமாம்' என்று எழுதியிருக்கார்.

'நாங்க படிச்சதெல்லாம் படிப்பில்ல. அவர் மட்டும் தான்
படிச்சவர் என்ற நினைப்பு. அழகை இரசித்து அதைப் பற்றி
இரண்டு வசனம் எழுத முடியாமல் வைரமுத்துவின் கவிதை
வரிகளை எழுதிவிட்டு யாரை ஏமாற்றப் பார்க்கிறார்? கார்,
வீடு, நெற்காணி என்று கோடிக் கணக்கில் சொத்துக்
கொடுத்ததும், கைக்கூலியில் கொஞ்சம் குறைந்ததும் அவரே
புறோக்கரைக் கூப்பிட்டு, சீப்பான மாப்பிள்ளையாக பார்க்கச்
சொல்லுங்க... இது சரிப்பட்டு வராது. வெளிநாட்டு
மாப்பிள்ளைகள் சீப்பாகக் கிடைக்கும் என்று சொன்னவர்,
இரண்டு இவட்சம் கைக்கு வந்ததும் கண்ணே மணியே
கற்கண்டே என்று வர்ணனை... என்ன நினைச்சிட்டான் அவன்!
அத்தோட அவன் உம்மா வீடும் பழைய வீடு என்றாவாம்.
கலியாணம் முடிச்சி ஒரு வருடத்திற்குள்ள வீட்டை இடிச்சி
புதுப் பெசனுக்கு வீடு கட்டித் தரணும் என்று புதிதா ஒரு
நிபந்தனையும் போட்டாராம். இவ்வளவு சொத்துப் பத்தோட
இருந்தவங்க கொழும்பில் ஒரு வீடு வாங்கிப் போடாம பழைய
வீட்டில் இருந்தே காலத்தை ஓட்டிட்டாங்க. கொழும்பிற்குப்
போனா லொட்ஜிலையா தங்கிறது? என்று அவர்ர தங்கச்சி
சொன்னாவாம். அதற்கு அவன் கலியாணம் முடிச்சி ஒரு
மாதத்திற்குள்ள கொழும்பில் ஒரு வீடு வாங்கிற
வேலையத்தான் பார்க்கணும். நான் ஒரு இஞ்சினியர்

லொஜ்ஜில தங்கிறது எவ்வளவு அவமானம்! என்றாராம். இதற்கு முன்பெல்லாம் கொழும்பிற்குப் போனா எங்கயாம் அவர் தங்கினது? தன்னை மறந்து கதைக்கிறான்... இவனெல்லாம் ஒரு மனுசனா? காசுப் பிசாசுகள்... நடவாத ஒன்று நடந்து பொருளாதாரப் பிரச்சினைகள் ஏதும் ஏற்பட்டால் என்னையே கொண்டுபோய் வித்துப் போடுவான். இவனுகளை நம்புறதை விட கல்யாணம் முடிக்காமல் இருப்பது நல்லது. நம்மட அசன் காக்காட பேரன் கபூர் ஒரு பிறிண்டிங் மெசின் வாங்கப் போறாராம். காசு கொஞ்சம் குறைவதால் ஒரு பாட்னர் தேடுகிறார். நாம இன்னினியருக்குக் கொடுக்கிற கைக்கூலிக் காசு கபூரிடம் கொடுத்து பங்குதாரராய்ச் சேர்ந்து கொண்டால் பி.ஏ படித்துவிட்டு தொழில் இல்லாதிருக்கிற கபூருக்கு உதவி செய்த நன்மையும் கிடைக்கும். ஆண் பிள்ளை இல்லாத நமக்கும் உதவியாகவும் இருப்பார். கபூர் நல்ல பிள்ளை, அழகானவர், அழகை இரசிக்கத் தெரிந்தவர். நாடறிந்த கவிஞர். பத்துப் பன்னிரண்டு நூல்களை எழுதி வெளியிட்டவர். இஞ்சினியராம் இஞ்சினியர்... கருங்குரங்கு. நான் கபூரை கலியாணம் முடிக்கக் கனவிலும் நினைத்திருக்கவில்லை. ஆனால் கைக் கூலியில் கொஞ்சம் பிறகு தாறம் எண்டதும் சீப்பான மாப்பிள்ளையைப் பார்க்கச் சொல்லு என்ற செய்தி வந்ததும் சீப்பான மாப்பிள்ளையை தேட வேண்டிய அவசியம் ஏற்பட்டுவிட்டது. கபூர் சீப்பான மாப்பிள்ளை மட்டுமல்ல, சீரான, சிந்திக்கத் தெரிந்த, அழகான, அழகை இரசிக்கத் தெரிந்த பண்புள்ளவர். நம்ம வீட்டைக் கடந்து செல்லும் போதெல்லாம் “பாரதியின் காணி நிலம் வேண்டும் பராசக்தி காணி நிலம் வேண்டும்” என்ற பாடல் ஞாபகம் வரும் என்று ஒருநாள் அவர் கூறியது எனக்கு இன்று ஞாபகம் வந்தது. பகல் கபூருக்குப் போன் செய்து அவருடைய சம்மதத்தையும் பெற்றுக்கொண்டேன். கலியாணம் என்றால் இனி அவரோடுதான் ஊர் உலகமும் இதனை ஏற்றுக்கொள்ளும்.”

மக்காச் சோளம் பொரிவது போன்று வார்த்தைகளை பொரிந்து தள்ளிவிட்டு தனது அறையை நோக்கி நடக்கிறான் ஆயிஷா.

எனது மகள் எனது மகளே தான் என்பதை நிரூபித்து விட்டாள். சிந்திக்கத் தெரிந்த, நல்ல முடிவெடுக்கக் கூடிய படித்த பெண் என்பதையும் நிரூபித்துவிட்டாள். என்று எண்ணி பிரமித்துப் போனார் ஹாஜியார்.

நபிகளாரின் வார்த்தைகள் எதுவுமே பொய்த்ததில்லை. ஒரு பெண்ணிற்கு கல்வியளிப்பது ஒரு குடும்பத்திற்குக் கல்வியளித்ததற்குச் சமம் என்று சொன்னார்களே... அதனை என் வாழ்க்கையிலே காண முடிகிறது. இடிக்கத் தெரிந்தவனை விட்டும் நீக்கி முடிக்கத் தெரிந்த ஒருவரை என் பிள்ளைக்கு கணவனாக அனுப்ப நினைத்த இறைவனுக்கே எல்லாப் புகழும்' என்று கூறியவாறு தனது அறையினுள்ளே சென்று வியர்த்துப் போன உடைகளைக் கழற்றி வேறு உடை மாற்றிக் கொள்கிறார் ஹாஜியார்.

தினகரன் வாரமஞ்சரி

மங்கையாருத்தி மனைவியாகிறாள்

கொள்ளப்பிட்டிச் சந்தியில் இருந்து பம்பலப்பட்டியை நோக்கிக் கொஞ்சத்தூரம் நடந்தால் கடற்கரை பக்கம் புதிய பாணியில் வெள்ளைவெள்ளேரென்று காட்சிதருவதுதான் ஹாஜியானி சபைதாவின் இருப்பிடம்.

நான்கு வீடுகள் ஒன்றாகச் சேர்ந்த ஒரு அமைப்பு என்பதனால் இதனைத் தனிவீடு என்று யாரும் சொல்வதில்லை.

அதேவேளை, இது தொடர்மாடி வீடுமல்ல. இரண்டிற்கும் இடைப்பட்ட சகல வசதிகளும் கொண்ட ஒரு அமைப்பாக இருப்பதனாலும் இதன் பெயர் “நூர்மஹால்” என்பதாலும் இதனை மஹால்வீடு என்று அழைப்பது வழக்கமாகி விட்டது. நான்கு வீடுகளுக்கும் இரண்டு கார் பாக்கிங், கார் பாக்கிங்கோடு சேர்ந்தாற் போல பாத்தூமோடு கூடிய சாரதிகள் தங்கும் அறை. எனினும் நான்கு வீடுகளுக்கும் கீழே என்றன்ஸ் ஒன்றுதான். அது கூட அழகான அமைப்பு.

கீழே இருந்து என்றன்ஸ் படிகளினூடே மேலே ஏறி சென்றால் வலது பக்கம் இரண்டு வீடுகளும் இடது பக்கம் இரண்டு வீடுகளுமான அமைப்பு. ஒவ்வொரு வீட்டின் பின்புறமும் கடற்கரையை நோக்கிய நிலாமுற்றம். வீட்டின் அமைப்புப் பற்றி அதன் அழகுபற்றி அக்கம்பக்கத்தில் உள்ளவர்கள்

யாரும் ஏதும் கூறுவதில்லை. காரணம் அவர்களுக்கு அதற்கு நேரமும் இல்லை. அக்கறையும் இல்லை.

கிடைக்கும் சிறிது நேரத்தை கூட நாயோடு உலாவிக்கழித்து விடுவார்கள். இது இன்றைய அவர்களுடைய கலாசாரம் என்று கூடக் கூறலாம்.

ஆனால் சுபைதா ஹாஜியானியோடு முன் பழகியவர்கள் அல்லது இனத்தவர்கள் யாரும் இங்கு வந்து போனால் மாதக்கணக்கில் மஹால் வீட்டைப் பற்றியும் சுபைதா ஹாஜியானியைப் பற்றியும் பஞ்சமில்லாது கதைப்பார்கள்.

சுபைதா ஹாஜியானியின் திருமணத்திற்கான ஏற்பாடுகளில் அநேகமானவை அங்கு நடந்து முடிந்துவிட்டன. மீதியாய் இருப்பவை சிறு சிறு வேலைகளே. நூர்மஹால் என்ற வீட்டின் பெயரை ஒரு ஆர்ட்டிஸ்ட் அழகுபடுத்திக் கொண்டிருக்கிறான். இது போன்ற சிறு சிறு வேலைகளே இன்று அங்கு நடைபெறுகின்றன.

வீட்டின் நிலா முற்றத்தில் சாய்வு நாற்காலியில் சாய்ந்திருந்த சுபைதா ஹாஜியானி ஒரு கிழமைக்கு முன் நடந்து முடிந்த சுயம்வர நிகழ்ச்சியை எண்ணி அசைபோடுகிறாள்.

மணமகன் தேவை என்ற சுபைதா ஹாஜியானியின் பத்திரிகை விளம்பரத்தைப் பார்த்துப் பலர் விண்ணப்பித்திருந்தனர். அவர்களுள் ஒரு டாக்டரும், ஒரு சட்டத்தரணியும், இரண்டு இளம் வியாபாரிகளும் தெரிவு செய்யப்பட்டனர். தனக்கும் தனது தங்கைமாருக்கும் நாலு மாதத்திற்குள் மாதம் ஒரு திருமணம் என்ற அடிப்படையில் வேலைகள் நடைபெறுகின்றன.

டாக்டர் வடமாகாணத்தில் ஒரு கிராமப்புறத்தைச் சேர்ந்தவர்.

தலைப்பட்டினத்தில் இருப்பது பாதுகாப்பு மட்டுமல்ல எதிர்கால முன்னேற்றத்திற்கும் வழி ஏற்படும் என்பதில் அசையாத நம்பிக்கையுடையவர். அத்தோடு தனக்குத்

தெரியாவிட்டாலும் தனது மனைவிக்கு சிங்களம் தெரிந்திருக்க வேண்டும். ஆங்கிலம் பேசத் தெரிந்திருந்தால் இன்னும் நல்லது. வெளிநாடு போவதற்கும் வாய்ப்பாக இருக்கும் என்பதனையும் குறிக்கோளாகக் கொண்டவராக இருந்தார். அவரது குறிக்கோளுக்கு இசைவானவராக சுபைதா ஹாஜியானி இருந்தபடியால் அவரைத் திருமணம் செய்ய விரும்பி விட்டார்.

சட்டத்தரணி தாரம் இழந்தவர். இரண்டாவது தங்கைக்குப் பொருத்தமானவராக இருந்தார். இவருக்கு கார் பாக்கிங்கோடு நல்லதொரு வீடு தேவை. இவர் கிழக்கைச் சேர்ந்தவர் இளம் வியாபாரிகளுக்கு வியாபாரத்தை மேலும் விருத்திசெய்ய மூலதனம் தேவை. இவர்கள் கொழும்பை அண்டிய பகுதிகளைச் சேர்ந்தவர்கள் பேசித் தீர்த்தாச்சு. சுபைதா ஹாஜியானி தனக்கு மணமகன் தேவை என்றுதான் விளம்பரம் செய்திருந்தார். நால் வருக்கும் மாப்பிள்ளைகள் கிடைத்துவிட்டார்கள்.

ஒரு ஏறியில் நான்கு மாங்காய்கள்! இறைவனின் நாட்டத்தையும் பணத்தின் சக்தியையும் நினைத்தவாறு ஆனந்த மிதப்பிலே நீந்திய சுபைதாவுக்கு கடற்காற்றினால் அள்ளுண்டு வந்த மழைத்தூறல் முகத்திலே பட்டதும் திடுக்கிட்டவாறு எழுந்துகொண்டார்.

சுவரிலே மாட்டப்பட்டிருந்த மக்காக்கடிகாரம் மாலை ஏழு மணியைக் காட்டியது. வீட்டின் உள்ளே கெசெட் பாடும் சத்தமும், டெலிவிசனின் இரைச்சலும், தங்கைகளின் கும்மாளசத்தமும் ஒன்றாகச் சேர்ந்து காதடைக்கும் சத்தமாக உருக்கொண்டிருந்தது.

புதுப் பணக்காரர்களின் வீடுகளில் இப்பொழுதெல்லாம் இதுபோன்ற இரைச்சல் சர்வசாதாரணமே

பக்கத்து வீடுகளில் படிக்கின்ற பிள்ளைகள் இருக்கிறார்கள் என்றோ, மற்றவர்களுக்கு, முதியவர்களுக்கு இடைஞ்சலாக இருக்குமென்றோ கொஞ்சம் கூடச்

சிந்திக்கமாட்டார்கள். அப்படியிருந்தும் சுபைதா ஹாஜியானிக்கு இது பிடிக்கவில்லை.

சுபைதா ஹாஜியானியின் தாய் தந்தையர்களின் ஒழுக்கமான வளர்ப்பு ஒரு காரணமாக இருக்கலாம். சாய்வு நாற்காலியை விட்டு எழுந்தவாறே “சித்தி! சித்தி! என்ன ஓரே இரைச்சலாக இருக்கு பக்கத்து ரூமில் பொறத்தி மனுசர் வேலை செய்யிறது தெரியல்லையா உபத்திரவம் செய்யிறீங்களே ஒண்டையும் ஒழுங்காகச் செய்யத் தெரியல்லியே, கெசெட்டும் பாடுது. ரெலிவிசனும் திறந்திருக்கு. ஒண்டில் பாட்டைப் கேளுங்க அல்லது ரெலிவிசனைப் பாருங்க, அல்லது இரண்டையும் மூடிவிட்டு நீங்க கதையுங்க அல்லது கும்மாளமடியுங்க. பொறத்தி மனுசர் வேலை செய்யிறாங்க. நீங்க என்னண்டா அவங்களுக்கு தொந்தரவு கொடுக்கீங்க. போய் நாளைக்குரிய வேலையைப் பாருங்க.”

பொரிந்து தள்ளிவிட்டு மீண்டும் சாய்வு நாற்காலிக்குள் தஞ்சமாகிவிட்டார் சுபைதா ஹாஜியானி. சித்தி, சுபைதா ஹாஜியானியின் முன்றாவது தங்கை. வயது இருபத்து ஒன்று.

றசீனாவுக்கு வயது இருபத்தி மூன்று. இரண்டாவது தங்கை. நூர்ஜகான் முதலாவது தங்கை வயது இருபத்தைந்து. எல்லோருக்கும் இரண்டு இரண்டு வருடங்களே இடைவெளி.

கடைசித் தங்கை சித்தி தன் முன்னே வந்து கைகட்டி வாய் பொத்தி நிற்பது போன்ற பிரமை தட்டியது ஹாஜியானிக்கு. அப்படிக்கத்தியிருக்கக் கூடாது என்று மனவருத்தப்பட்டுக் கொண்டார் ஹாஜியானி.

இந்த நிகழ்வோடு சேர்த்து வாழ்க்கை என்ற புத்தகத்தின் ஆரம்பப் பக்கங்கள் சில காற்றிலே அள்ளுண்டு புரளுகின்றன.

சிலேவ்ஐலனில் உள்ள கியூ வீதியில் இருந்து கிளைவிட்டுப் பிரிந்து செல்கிறது அந்தச் சிறிய பாதை. அந்தப் பாதையில் இருந்து ஒற்றையடிப் பாதையொன்று தன்னிச்சையாகச் சென்று அந்தப் பள்ளி முடுக்கோடு முடிவடைகிறது.

இந்தப் பள்ளி முடுக்குத்தான் சுபைதா பிறந்து வளர்ந்த இடம். பகலில் ஈயின் இரைச்சல், இரவில் நுளம்பின் கரைச்சல். இரவிலும் புகலிலும் பொடியன்மாரின் அலட்டல். கஞ்சாப் புகை நாற்றம், சாக்கடை நாற்றம், குப்பை கூளங்களின் நாற்றம், எல்லாம் சேர்ந்த ஒரு முக்கூட்டின் புதியதொரு நாற்றம். இந்த முடுக்கிலே இருப்பவர்களுக்கு இந்த நாற்றம் பெரிதாகப் படுவதில்லை. பழக்கதோசம். இங்கு மொழிப் பிரச்சினைக்கும் இடமேயில்லை. தமிழ், சிங்களம், ஜாவகம், ஆங்கிலம் என எல்லா மொழியும் எல்லாருக்கும் தெரியும்.

இனப்பிரச்சினை கூட இங்கு தலைதூக்குவதில்லை. இலங்கையில் எத்தனையோ இனக்கலவரங்கள் நடந்துள்ளன. ஆனால் இங்கு யாருக்கும் எந்தப் பாதிப்பும் கிடையாது. கலப்புத் திருமணம் ஒரு காரணமாக இருக்குமோ என யோசிக்க வேண்டியுள்ளது. பக்கீஸ் பலகையும், பீப்பாய் தகரமும் கொண்டு செய்யப்பட்ட குடிசைகளே இங்கு அதிகம்.

சுபைதா ஹாஜியானியின் குடும்பத்தினரும் இப்படிப்பட்ட குடிசையொன்றில் தான் வாழ்ந்து வந்தார்கள். கடதாசிப் பை ஒட்டுதல் சுபைதா ஹாஜியானிக்கும் தங்கைமாருக்கும் தினசரி வேலை. தாயார் காலையிலும் மாலையிலும் இடியப்பம் சுடுவார். இந்த இடியப்பம் தகப்பனார் மூலம் ஒரு ஐந்து நட்சத்திர ஹோட்டலிலும் இரண்டொரு சாதாரண ஹோட்டல்களிலும் விற்பனையாகும். சுபைதா ஹாஜியானியின் தகப்பனார் இறந்து ஐந்து வருடங்களுக்கு மேலாகிறது. அவர் இறப்பதற்கு முன் சுபைதாவைத் திருமணக் கோலத்தில் பார்த்துக் கொள்ள படாத பாடுபட்டார். பாவம் கொடுத்துவைக்கவில்லை.

பிறந்தது முடுக்காக இருந்தாலும் கல்வியறிவு, அடக்கம், அழகு, கற்பு என ஒன்றிலுமே யாரும் எதுவும் கூறமுடியாது. காசில்லாத ஓரெயொரு குறை கலியாணத்தைத் தட்டிக் கழித்துக் கொண்டே போனது. இதனால் பயந்து இங்கிருந்து மத்திய கிழக்கிற்கு ஓடிய குமர்கள் அநேகம். பணப்பிசாசுக்குப் பலிகொடுக்க இவர்கள் பணம் அனுப்பிக்கொண்டே

இருந்தார்கள். பணத்தோடு சேர்த்து மத்திய கிழக்கில் நடைபெறும் ஒழுக்கயீனங்கள் பற்றிய கதைகளும், செய்திகளும், மலைமலையாக வந்து சேர்ந்தன.

இவ்வளவு ஒழுக்கத்தோடு வாழ்ந்தும் கலியாணம் என்பது இவ்வளவு கஷ்டமாக இருக்கும் போது மத்திய கிழக்கிற்குப் போய் வந்தால் வாழ்நாளிலேயே கலியாணத்தை நினைத்தும் கூடப் பார் க்க முடியாது. தனிக் கட்டையாக வாழவேண்டியதுதான், என்ற பயம் சுபைதாவின் மத்திய கிழக்குப் பயணத்திற்கு தடைபோட்டுக் கொண்டே வந்தது. இருந்தும் மனத்தில் எங்கோ ஒரு மூலையில் மானமாக வாழ்பவள் எங்கும் மானமாக வாழலாம். இந்த முடுக்கிலேயே நாங்க மானமாக வாழவில்லையா?

தராசுத் தட்டு மேலும் கீழும் போய் வருவது போல அமைந்தது சுபைதாவின் மத்திய கிழக்குப் பயண எண்ணம்.

கடைசியில் சுபைதா, தான் திருமணம் செய்யாவிட்டாலும் தன் தங்கைமாரின் திருமணத்திற்காக மத்திய கிழக்கு செல்வதெனத் தீர்க்கமான முடிவெடுத்துக் கொண்டாள். போய் இரண்டு மாதத்திற்குள் தனது முதலாவது தங்கை நூர்ஜகானையும் தன்னோடு அழைத்துக் கொண்டாள். சாய்வு நாற்காலிக்குள் சாய்ந்திருந்த சுபைதா ஹாஜியானியின் எண்ண அலைகள் மீண்டும் மெல்ல மெல்ல அசையத் தொடங்கின.

மத்திய கிழக்கிற்குப் போகும் போது பயந்து பயந்துதான் போனாள். வாழ்நாளிலேயே கலியாணத்தை எண்ணியும் பார்க்க முடியாது என்று எண்ணியிருந்தாள். ஆனால் நடந்ததை நினைக்கும் போது அவளுக்கு ஏழாம் வகுப்பில் படித்த தமயந்தியின் சுயம்வரம் ஞாபகத்திற்கு வருகிறது.

“எனது தகப்பனார் இருக்கிற காலத்தில் மாப்பிள்ளை கேட்டு ஏறி இறங்காத படிகளே கிடையாது. இப்பொழுது நடந்தது என்ன? வந்த மாப்பிள்ளைகளுக்குள் ஒருவரை நானே தெரிந்தெடுத்தேன். மற்ற மூன்று தங்கையருக்கும் நானே மாப்பிள்ளைகளைத் தெரிவு செய்து திருமணம் செய்துவைக்கப் போகிறேன். என்ன இருந்தாலும் இந்த பணத்திற்கு மதிப்பு

இருக்கத்தான் செய்கிறது. இல்லாட்டி சிலேவ்ஐலன் முடுக்கில் இருந்த எங்களுக்கு கொள்ளுப்பிட்டியில பங்களா, பெரிய இடத்து மாப்பிள்ளைகள். இதெல்லாம் போனாலும் வாழ்க்கையில் ஒரு தரம் ஹஜ்ஜு செய்யக் கிடைத்ததே அதுவே பெரிய பாக்கியமாச்சே. எல்லாவற்றிற்கும் இறைவனுக்கே நன்றி சொல்ல வேண்டும்.”

“ராத்தா! ராத்தா! சாப்பாடு ரெடி வாங்க” சித்தியின் குரல் கேட்டு சுயநினைவு பெற்று எழுந்த சுபைதா ஹாஜியானியைப் பார்த்து என்ன ராத்தா ஒரு மாதிரி இருக்கீங்க” என்றாள் சித்தி. பள்ளி முடுக்கில் உள்ள அந்தப் பரம்பரைச் சொத்தான குடிசையையும் குடிசை அமைந்திருந்த காணியையும் விற்று வியாபார மாப்பிள்ளைகளுக்கு மூலதனம் கொடுக்க வேண்டியுள்ளதே எப்படிச் செய்வது. தாயையும், தகப்பனையும் நினைவு கூறும் ஞாபகச் சின்னமல்லவா அது?

சோற்றுக்குள் கல் ஒன்று கடிபடுவது போன்று இவ்வளவு சந்தோசத்துக்குள்ளும் சிறியதொரு மனவருத்தம்; சுபைதா ஹாஜி யானிக்கு. சாப்பாட்டு மேசையை நோக்கி நடக்கிறாள். நாளை மனைவியாகப் போகும் மங்கையாக.

தினகரன் வார மஞ்சரி 25.03.2007

05

தரையிலே கண்சிமிட்டும் தாரகைகள்

“ரம்மியமான இன்றைய காலைப் பொழுதோடு முழுநாளும் நன்றாக அமையட்டும்” என்ற பிரார்த்தனையோடும், நல்லெண்ண த்தோடும் பல எதிர்பார்ப்புக்களைச் சமந்தவனாக இலங்கை ஒலிபரப்புக் கூட்டுத்தாபனத்தை நோக்கிப் பயணித்த எனக்கு, ஒலிப்பதிவுக்குப் பொறுப்பான தயாரிப்பாளர் தவிர்க்கமுடியாத காரணத்தால் வரமுடியா துள்ளது என்றும், ஒலிப்பதிவு வேறு ஒருநாள் நடைபெறும் என்றும் கிடைத்த தகவல், எனது எதிர்பார்ப்புக்களையெல்லாம் தவிடு பொடியாக்கிவிட்டன.

இன்றைய எனது குடும்பச் செலவுகள் அனைத்தும் ஒலிப்பதிவினால் கிடைக்கும் சன்மானத்தை எதிர்பார்த்தே இருந்தன.

இனியென்ன செய்யலாம் என்று யோசித்தே இரண்டு மூன்று மணித்தியாலங்கள் அங்கேயே வீணாகிவிட்டன. “என்ன செய்ய எல்லாம் அவன் செயல்” என இறைவன் மீது பாரத்தைச் சமத்தி விட்டு லேக் ஹவுஸ் பத்திரிகை நிறுவனத்தில் சிறுகதை எழுதியவகையால் வரவேண்டிய சன்மானத்தை நோக்கிய பயணத்தை ஆரம்பித்தேன்.

“இறைவன் எவ்வளவு சக்தி வாய்ந்தவன் உலகில் உள்ள சகலருடைய பாரத்தையும் சமந்து கொள்கிறான்.” என்ற

எண்ணத்தோடு கையில் ஆறு ரூபாய் மட்டுமே மீதமாய் உள்ளதால் லேக்ஹவுஸ் மட்டும் பஸ்ஸிலே போகமுடியாதென்பது எனக்குத் தெரியும். அதனால் கொஞ்சத் தூரத்தை நடந்தும் மீதியை பஸ்ஸிலும் பயணிக்க நினைத்து நடைப் பயணத்தை ஆரம்பித்தேன்.

“சாந்திவிகார் ஹோட்டல்” சந்திக்கு வந்து அங்கிருந்து இலங்கைப் பல்கலைக்கழக சட்ட பீடத்தை கடந்து நகர மண்டபம் வரை வந்துவிட்டேன். பாதையில் இரண்டு மருங்கிலும் விசாலித்து வளர்ந்துள்ள மரங்கள் களைப்பில்லாது நடக்க உதவின. அங்கிருந்து காமினி ஹோல் பஸ்திரிப்புவரை உள்ள பாதையின் இருமருங்கிலும் மரங்கள் குறைவு ஆனபடியால், வெய்யிலின் தாக்கத்தை உணருகிறேன். தாகம் வேறு தொல்லை தந்தது.

கையில் இருந்த பைல் மட்டையை குடையாகத் தலைக்கு மேல் பிடித்துக் கொண்டு பாதை ஓரத்தால் நடக்கிறேன். எனக்கு வேர்த்துக் கொட்டுகிறது. நெற்றியை வழித்து நிலத்திலே வீசியவாறு நடக்கிறேன்.

பாதையோரத்தில் தெம்பிலிக்காரி என்னைப் பார்த்துப் பல்லைக் காட்டுகிறாள். பல்லைப் பார்த்து இரசிக்கும் மனோனிலையிலா இருக்கிறேன். கண்டும் காணாதது போல் நடக்கிறேன்.

சூரியன் உச்சிக்கு வந்து விட்டான். எனது களைப்பிற்குச் சூரியன் மட்டும் காரணமாக இருக்க முடியாது. எதிர் பார்த்தது நடவாமையும் கூட்டுச் சேர்ந்திருக்க வேண்டும் என எண்ணியவாறு நடக்கிறேன்.

மனைவி வாங்கிவரச் சொல்லித் தந்த சாமான் பட்டியலைச் சட்டைப் பைக்குள் கையை விட்டு ஒருதரம் எடுத்துப் பார்த்துக் கொண்டேன்.

வியர்வையில் கொஞ்சம் நனைந்திருந்தது. எவ்வளவோ புதிய புதிய கண்டு பிடிப்புக்களை எல்லாம் கண்டுபிடித்த மனிதன் இதற்கும் எதனையாயினும் கண்டு பிடித்திருக்கலாம்.

எயாக் கண்டிசன் சேட், எயாக்கண்டிசன் காற்சட்டை என்று கண் டுபிடித் திருந் தால் இப் படி வேர் த்துக் கொட்டத்தேவையில்லையே!

அப்படிக் கண்டுபிடித்து இருந்தாலும் வாங்குவதற்கு ஏழைகளிடம் வசதியாயிருக்கிறது. ஒரு குடை வாங்குவதற்கு வசதியில்லாத எனக்கு இதெல்லாம் தேவையில்லாத சிந்தனை.

லெதர் பேக் வாங்கும் எண்ணம் கூடக் கை கூடாமல் போனது நல்லதாய்ப் போச்சு பைல் மட்டை என்றாலும் தலைக்கு மேலே இலேசாகப் பிடித்துக் கொண்டு செல்லலாம். லெதர் பேக் என்றால் எவ்வளவு பாரம், சிரமம். நல்ல காலம் வாங்கக் கிடைக்காதது.

“எது நடந்ததுவோ அது நன்றாகவே நடந்தது, எது நடக்கிறதோ அது நன்றாகவே நடக்கிறது, எது நடக்க இருக்கிறதோ அதுவும் நன்றாகவே நடக்கும்” மகாபாரத உபதேச ஞாபகத்தோடு நடக்கும் போது

“உங்களின் ஊதாரித்தனம் தான் இத்தனைக்கும் காரணம்” நல்ல காலம் மனைவி இல்லை. அசரீரி மட்டும் தான் கேட்கிறது. நான் என்ன ஊதாரியா? புத்திரிகைகள், புத்தகங்கள் வாங்குவது ஊதாரித்தனமா? இப்பொழுதெல்லாம் இவைகளைக் கூட மட்டுப்படுத்திக் கொண்டேனே.

ஈ., பிளேன்ரீ என்பவற்றையும் நிறுத்திக் கொண்டேன். சில வேளை சாயம் மட்டும் குடிப்பேன். யாரும் கேட்டால் நீரிழிவு, கை கொடுத்துதவும். ஒவ்வொரு சதத்தையும் கணக்குப் பார்த்துத்தானே செலவு செய்கிறேன். இன்றைய உச்சி வெயில் நடைப் பயணமும் அதன் பாற்பட்டதே.

“வறுமையும் புலமையும் ஒட்டிப் பிறந்த இரட்டைக் குழந்தைகள்” “திருவிளையாடல்” படத்திலே நாகேஸ் சொன்னது ஞாபகம் வருகிறது.

“வாப்பா! ரேடியோ சிலோனில் இருந்து வரும் பொழுது எனக்கொரு ஸ்கூல்பேக்கும் “றிங்ஸ்” போத்தலும் வாங்கி

வாங்க. பக்கத்து வீட்டுப் பையன் அழகான ஸ்கூல் பேக் வைச்சிருக்கான்.” எனக்கு முதல் தேதி படத்தில் சிவாஜி கணேசன் சொன்ன “பணக்காரங்க வீட்டுக்குப் பக்கத்திலே குடியிருப்பதும் டேஞ்சர்” என்ற வசனம் ஞாபகம் வருகிறது. படங்கள்தான் பட்டென ஞாபகத்திற்கு வரும் படித்த இலக்கியப் பாடல்கள் ஞாபகம் வராது அந்தளவிற்கு சினிமா மனிதனை ஆட்சி பண்ணுகிறது.

வெய்யில், அவசரம், களைப்பு, எதிர்பார்ப்பு, கடமை, எல்லாவற்றையும் சுமையாக்கி, தோளிலும், தலையிலும், சுமந்தவனாக நடக்கிறேன்.

கொஞ்சம் தைரியம் இருந்திருந்தால், வெய்யிலில் நடக்கும் இந்தச் சிரமத்தைக் குறைத்திருக்கலாம். கொழும்பில் சிலர் இப்படித்தான் செய்கிறார்கள். என்னால் இப்படிச் செய்யத் தைரியம் இல்லையே. பிரபலமான எழுத்தாளர் பஸ்ஸிலே டிக்கட் இல்லாமல் பிரயாணம் செய்து என்று கட்டம் இடப்பட்ட செய்தியாக வந்துவிடும்.

பத்திரிகைகளில் வராவிட்டாலும் பஸ்ஸினுள்ளே எப்படியும் தெரிந்தவன் ஒருவன் இருந்தால் நிலைமை என்னாகும். இத்தனைக்கும் மேலாக மனசாட்சி இடம் தருமா? தேவையில்லாத எண்ணங்கள்.

“என்ன சேர், வெய்யிலில் நடந்து போறிங்க” எனது மாணவன் ஒருவனை நிஜமாகவே சந்திக்கிறேன்.

“லேக்ஹவுசுக்குக் கொஞ்சம் அவசரமாகப் போக வேண்டும், அந்தச் சந்திக்குப் போய் விட்டால் இரண்டு மூன்று பஸ் பல பக்கத்தில் இருந்தும் வந்து சேரும். அதுதான் அந்தச் சந்திமட்டும் நடக்கிறேன்.”

“அப்போ நான் வாரன் சேர்” “நல்லது போயிட்டு வாங்க” துபாய்க் காசு மோட்டார் சைக்கிளாய்ப் பறக்கிறது.

என் நிலையை அவன் அறியாவிட்டாலும் சம்பிரதாயத்திற்காயினும் “அவசரமென்றால் வாங்க சேர் நான் கொண்டு போய் விடுகிறேன்” என்று சொல்லியிருக்கலாம்.

“படிக்கும் போது மொக்கன். இப்பொழுதும் அப்படியேதான் இருக்கிறான். மொக்கனிடம் தான் பணம் போய்ச் சேருமோ? மரியாதை தெரியாத, நன்றியில்லாத பயல்கள்.”

“அதுசரி நான் அவனிடம் உண்மையைச் சொல்லவில்லையே. உள்ளக் கருத்தை வெளிப்படுத்த உதவும் ஊடகம் மொழி என்ற கருத்து இருபத்தியோராம் நூற்றாண்டிற்குப் பொருந்தாது. உள்ளக் கருத்தை மறைப்பதற்கான ஊடகம் தான் மொழி” என்று எண்ணியவாறு நடக்கிறேன்.

காமினி ஹோல் பஸ்தரிப்பைக் கடந்து விட்டேன். இவ்வளவு தூரம் நடந்த எனக்கு இனி இருப்பது கொஞ்சத் தூரம்தான். இருந்தும் அலுப்பு அசதியாக மாறி எதிரே உள்ள அரச மரத்தடியில் தங்கி விட்டுப் போக வேண்டும் போலத் தோன்றியது.

அரச மர நிழல் அலுப்பைப் போக்கி அமைதியாக்கி ஞானத்தைக் கொடுக்கக் கூடிய மரம்தான். பல தடவைகள் அனுபவப்பட்டுள்ளேன். காற்றுப் பட்டதும் அரச மரத்தில் இருந்துவரும் கலகலப்பான ஒலி சகல கவலைகளையும் மறக்கடித்துவிடும்.

அரச மர நிழலிலே பத்துப் பன்னிரண்டு பேர் கூடி நிற்கிறார்கள்.

புல்லாங்குழல் இசைக் காற்றிலே மிதந்து வந்து என்னைத் ஆரத்தழவி வரவேற்கிறது.

என் உள்ளத்திலே ஒரு மகிழ்ச்சிப் பிரவாகம். நானும் கூட்டத்தோடு கூட்டமாகி விட்டேன். இசையோடு இரண்டறக் கலந்து விட்டேன்.

என்னில் “நான்” எங்கிருக்கிறேன் என்பது தெளிவாகத் தெரியவில்லை. அதனால் அந்தஸ்தென்னும் மாயையும் மறைந்து விட்டது. “நான்” தான் அந்தெஸ்தென்னும் மாயைக்குக் காரணமா?

புல்லாங்குழல் இசையினூடே என் மயக்கத்தைத் தெளிய வைத்தானா?

அவன் புல்லாங்குழல் இசைக்கு இவ்வளவு சக்தியா?

அவன் ஆடையும், காலிலே அணிந்திருக்கும் பாதரட்சைகளும், சவரம் செய்யப்படாத முகமும், அவன் கையிலே இருக்கும் புல்லாங்குழலின் வெடிப்புகள் மேலும் வெடித்து விடாதிருக்க நூலால் போடப்பட்டுள்ள கட்டும், அவனது வறுமையை எடுத்துக் காட்டி நின்றாலும், அவன் புல்லாங்குழல் இசைமட்டும் அவனைச் செழிப்புள்ள வனாக்கி நிற்கிறது. வயது ஐம்பதை தாண்டியிருக்கும்.

என் உள்ளத்திலே அவனைப் பற்றி இனந்தெரியாத இரக்க உணர்வு. என்னிடம் இருந்த ஆறு ரூபாயை அவன் கையில் கொடுக்கிறேன்.

அவன் என் கைகளைப் பிடித்து அவன் கண்களில் ஒற்றியவாறு “பாருங்கையா என்னுடைய புல்லாங்குழல் இசையைக் கேட்டு விட்டு ஒன்றும் தராமல் போகிறார்களே அவர்களை நான் குறை சொல்லமாட்டேன். அவர்களிடம் இரசனை இருக்கிறது ஆனால் கையில் காசு இல்லாமல் இருக்கலாம். காசு இருந்தும் அதனை என் கையிலே கொடுத்து “நன்றாய் இருக்கிறது” என்று இரண்டு வார்த்தை கூறிச் சென்றால் எவ்வளவு சந்தோசப்பட்டிருப்பேன்” பிச்சைக் காரனுக்கு வீசியெறிவதைப் போன்று காசை வீசி எறிந்து விட்டுச் செல்கிறார்களே அவர்களை நினைக்கும் போதுதான் மன வேதனையாய் இருக்கிறது.

இற்றைக்கு ஒரு மாதத்திற்கு முன் கோல்பேஸ் திடலில் நான் புல்லாங்குழல் வாசிப்பதைக் கேட்டுக் கொண்டிருந்த ஒரு வெள்ளைக்காரன் நான் வாசித்து முடிந்ததும் எனக்கு கைதந்து சந்தோசத்தைத் தெரிவித்து விட்டு எனது புல்லாங்குழலை வாங்கி வாசித்துப் பார்த்து விட்டு “இந்தப் புல்லாங்குழலிலே இப்படி வாசிக்கிறாயே நல்லதொரு புல்லாங்குழல் இருந்தால் எப்படி வாசிப்பாய்” எனக் கூறி எனது கையிலே பத்து டொலர் பணத்தைக் கொடுத்து

நல்லதொரு புல்லாங்குழல் வாங்கிக்கொள்” எனக் கூறிவிட்டுச் சென்றான்.

மாலை நேரமாகியதும் எனது தங்குமிடத்தை நோக்கி பாதை யோரத்தால் நடந்து கொண்டிருந்தேன் பின்னால் வந்த ஒருவன் என்னை நிற்கச் சொல்லிக் கத்தியைக் காட்டி “இருந்த பத்து டொலரையும்” பறித்துச் சென்று விட்டான். இதை நினைத்தால் இன்னும் கவலையாக இருக்கிறது.

புல்லாங்குழல் வாசிப்பது எனது தொழில் அல்ல. இதனை ஒரு பொழுது போக்குக் கலையாகவே கற்றுக் கொண்டேன். நண்பர்கள் மத்தியில் வாசித்துக் காட்டுவேன். நன்றாக இனிமையாக வாசிக்கிறாய் எனக் கூறி என்னை உற்சாகப்படுத்தி டீ, சிகரெட் எல்லாம் வாங்கித் தருவார்கள். சந்தோசமாகப் பொழுது போகும். எனது தொழில் கடலுக்குச் சென்று மீன் பிடித்தல், சொந்தமாக தோணி வலையெல்லாம் இருந்தது. சனாமியால் எனது தொழிலே அடிபட்டுப் போய்விட்டது.

நான் பழகி வைத்திருந்த பொழுது போக்கே இப்பொழுது எனது வயிற்றைக் கழுவிக்கொள்ள உதவுகிறது.

“நான் ஒரு காலத்தில் என் புல்லாங்குழலை நேசித்தேன், புல்லாங்குழல் இன்று என்னை நேசிக்கிறது” அவ்வளவுதான்.

என் கதையை கேட்டதற்கு உங்களுக்கு நன்றி ஐயா”. எனக்கூறி அவன் விடை பெற்றான்.

இப்பொழுது களைப்பு, மனப்பாரம், வெய்யில் எதுவும் தெரியாமல் நடக்கிறேன்.

மல்லிகை ஏப்ரல் 2007ல் பிரசுரமானது.

மைமுன் நேற்று ஒரு பிள்ளைக்குத் தாயாகி விட்டாள்

அன்று வெள்ளிக்கிழமை

இலேசான மழைத்தூறல், பாடசாலை செல்லும் பிள்ளைகள் தலைக்கு மேல் புத்தகங்களைத் தூக்கிப் பிடித்தவண்ணம் ஓடிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். நானும் எனது தினசரி வேலைகளில் ஒன்றான பேரப்பிள்ளைகளைப் பாடசாலைக்கு அழைத்துச் செல்ல ஆயத்தமாகிக் கொண்டிருக்கிறேன்.

பத்திரிகை வாங்கி வருவது, பால் வாங்குவது, சந்தைக்குச் சென்று வருவது போன்றவற்றையும், தேவையேற்படும் போது பக்கத்துச் சில்லறைக் கடைக்குச் சென்று வெட்கப்படாது சின்னப்பிள்ளை போன்று மனைவி சொல்வதை வாங்கி வந்து அவர் கையிலே கொடுத்து ஒரு புள் சிரிப்புக்காக முகத்தைப் பார்ப்பது எனப் பல வேலைகளை செய்வது எனது வழக்கம்.

பென்சன்காரனான எனக்கு இப்படிப்பட்ட வேலைகள் பொழுது போக்காகவும் மகிழ்ச்சியாகவும் இருக்கிறது.

கேற் திறக்கும் சப்தம் கேட்டதும் எனது மகள், அல்லது மகன் தனது பிள்ளைகளை அழைத்துக்கொண்டு வருவார்கள் என நினைத்துப் பார்த்த போதுதான் மைமுன் வருவதைக் கண்டேன்.

நான் மைமுனைக் கண்டு கனநாளாகி விட்டபடியால் அவளை அங்கலாய்ப் போடு பார்த்தவாறு “என்ன மைமுன் நீண்ட நாளைக்கு பிறகு இந்தப் பக்கம்” என்று கேட்டேன்.

அவள் எதுவும் பேசாது விறுவிறுவென்று நடந்து வந்து விறாந்தையில் குந்திக் கொண்டாள்.

நான் அவளை உற்று நோக்கினேன். அவள் மீதிருந்த அனுதாபம் தினம் தினம் ஏறும் வாழ்க்கைச் செலவு போல அவளைப் பார்த்ததும் உச்சமாகியது. அதனால் அவளது வாழ்க்கையை இரை மீட்டத் தொடங்கினேன்.

சாய்ந்தமருதூரில் ஒரு போடி குடும்ப அழிபாட்டின் அடிமண்டியே மைமுன். தாய்க்கு ஒரே மகள். திருமணம் செய்து ஆறு மாதத்திற்குள் தனது கணவனையும் ஒரு வருடத்திற்குள் தனது தந்தையையும் இரண்டு வருடத்திற்குள் தனது தாயையும் இழந்து பரம்பரை வியாதிக்கு ஆளாகி பைத்தியமாய் அலைகிறாள். அவளது வீடுதான் ஒரு காலத்தில் கல்வீடு எனப்பெயர் பெற்றது. இன்று பாழடைந்து கிடக்கிறது.

மைமுன் சிரிப்பதற்கு சம்பவங்களோ, சங்கதிகளோ மனிதர்களோ எதுவுமே தேவையில்லை. ஆட்டை மாட்டை எதைக் கண்டாலும் சிரிப்பாள். சிரிப்பென்றால் கல கல என்ற சிரிப்பல்ல. இலேசான புன் முறுவல். அவ்வளவுதான். இதனை எந்த நேரமும் சிரித்த முகம் என்று கூடக் கூறலாம். தென்கிழக்கில் உள்ள முஸ்லிம் ஊர்கள் அனைத்திலும் அவளைத் தெரியாதவர்கள் இல்லையென்றே கூற வேண்டும்.

சிறு பிள்ளைகள் மைமுனைக் கண்டால் அவள் பின்னால் சென்று கேலி கிண்டல் செய்து ஆரவாரித்து கூக்குரலிடுவார்கள். பின் அது எப்படியோ குறைந்து விட்டது. இப்பொழுதெல்லாம் பிள்ளைகள் இவளைக் கண்டால் “பாவம் மைமுன் ராத்தா” எனக் கூறி அன்பு காட்டுகிறார்கள்.

பல வருடங்கள் எண்ணெய் காணாது அழுக்குப் படிந்து சிக்காகிக் கிடக்கும் தலைமுடி. வட்டமுகம். அதிலே வடிவான கண்ணிரெண்டு.

கண்களிலே கருணை பாய் விரித்துப்படுத்துக் கிடக்கிறது. வெற்றிலை போட்டு பழுப்பேறிய பற்கள். குயவன் சூளையில் இட்டுச் சுடுவதற்கு முன் அவனால் செய்யப்பட்ட சட்டி பானைகளின் நிறத்தை ஒத்த கறுப்பு மல்லாத வெள்ளையுமல்லாத அழகான கவர்ச்சியான களி மண்நிறம். அவளது ஜக்கட்டின் ஆயுள் காலம் எவ்வளவு என்று கூற முடியாது.

சிலவேளை இரண்டு மூன்று ஜக்கட்டுகளையும் ஒன்றாக அணிந்திருப்பாள். பெண்கள் யாரும் அனுதாபப்பட்டு சாரி கொடுத்திருந்தால் அவளது சாரி அழுக்கற்றுக் காணப்படும். இல்லையெனில் நெருப்பில் போட்டாலும் அவளது சாரி வேகாது எனச் சில பெண்கள் கூறக் கேட்டிருக்கிறேன்.

அணிகலன் என்ற வகையில் காதில் மட்டும் பூச்சு மணியைக் கோர்த்து காதுத்துளையுள் நூலால் கட்டி நெடிதாகத் தொங்க விட்டுள்ளாள். அதிலும் வலம் இடம் இரண்டு பக்கத்திலும் சமன் பாடுகிடையாது.

கையிலே பால்ப் பேணியை விடவும் சற்றுப் பெரிதான ஒரு பிச்சை பாத்திரம். தண்ணீரோ, தேநீரோ சில்லறையோ எதைக் கொடுத்தாலும் அந்தப் பேணியை நீட்டித் தான் வாங்கிக் கொள்வாள். அவள் விரும்பினால் மட்டும் ஓரிருவார்த்தைகள் பேசுவாள். மற்ற நேரமெல்லாம் ஒரே முணுமுணுப்பு. யாருக்கும் விளங்காது. இத்தனைக்கும் அவளுக்கு வயது முப்பதிற்கு மேல் இருக்காது. ஊர் ஊராய் அலைந்து திரிவது அவளது தினாந்தர வேலை. கிடைத்த இடத்தில் சாப்பாடு, இரவான இடத்தில் படுக்கை, படுக்கையென்றால் தூக்கம் என்பது பொருளல்ல.

மைமுனின் சொந்த இடத்தைப் பற்றி யாரும் கவலைப்படுவதில்லை. ஒருசிலருக்கு மட்டும் மைமுன் கரவாகு என்பது தெரியும். மைமுன் காலைக் கடன் கழித்து குளித்துள்ளாள் என்பது யாருக்கும் தெரியாது இது பரம இரகசியம்.

தினாந்தரக் கடமைகளில் ஒன்றான காலைக் கடன்களை முடிக்கா விட்டால் அன்றைய தினம் ஏதோ ஒன்றை இழந்து விட்டோம் என்பது போன்று நாம் அந்தரப்படுவோம். ஒரு நாள் குளிக்கா விட்டாலும் இதேநிலைதான். ஒரு வேளை சாப்பிடப் பிந்தி விட்டாலும் ஆடிப்போய் நடக்கக்கூட சக்தியில்லாத நிலையேற்பட்டு விடும். ஆனால் மைமுன் வாட்டசாட்டமாகத்தானே இருக்கிறாள். விட்டமின் என்றும் மினரல் என்றும் இவளுக்குப் போசனையாக சாப்பாடு நேரத்திற்கு நேரம் யார் கொடுக்கிறார்கள்?

இவள் மட்டுமல்ல, இப்படிப் பைத்தியமாகித் திரிகின்ற எல்லோருமே இப்படித்தானே வாட்டசாட்டமாக இருக்கிறார்கள்!

மாரடைப்பு, டெங்கு, சிக்கன்குன்யா, நீரிழிவு, மலேரியா என்று இந்தப் பைத்தியக்காரர்கள் மருந்து, எடுத்ததாகவும், எந்தவொரு ஸ்பெசலிஸ்டையும் சந்தித்ததாகவும் நாம் கேள்விப்படவில்லையே! என்ன இது என்று யோசித்த அதேவேளை இறைவனின் சூக்குமத்தை யார்தான் அறிவார் என்ற முடிவுக்கு வந்தபோது எனது மனைவி “இந்தா மைமுன் இதைச் சாப்பிடு!” எனக் கூறுவது கேட்டது. மனைவி கையில் வைத்திருக்கும் பாத்திரத்தை உற்று நோக்கினேன்.

எனது பேரப்பிள்ளைகள் இரவு சாப்பிட்டு மிஞ்சிய சோறு கறியெல்லாம் ஒன்றாகக் கொட்டப்பட்டு அப்பாத்திரத்தினுள் எச்சில் போன்று இருந்தது. எனக்கு என்னவோ இது பிடிக்கவில்லை. மைமுன் அதனை வாங்கிக்கொள்ளவும் இல்லை.

“ஏன் மைமுன் சாப்பாடு வேண்டாமா?” என எனது மனைவி கேட்க வேண்டாம் எனத் தலையை மட்டும் ஆட்டினாள் மைமுன்.

“ஏன் பசிக்கலயா?” என எனது மனைவி மீண்டும் கேட்க அதற்கும் தலையை ஆட்டி இல்லை என மறுமொழி கூறினாள்.

“ஏன் பசிக்கல? வயிறு பெரிதாக இருக்கு வேறு எங்கேயாயினும் சாப்பிட்டியா?” என்ற மனைவியின் அடுத்த

கேள்விக்கும் தலையாலேயே “இல்லை” என பதில் சொல்லி விட்டு வாய்க்குள் ஏதோ முணு முணுத்தவாறு எங்கள் வீட்டைவிட்டு வெளியேறிக் கொண்டிருந்தாள் அவள்.

நான் எனது மனைவியைக் கடுகடுப்போடு பார்த்த வண்ணம் இரவு பிள்ளைகள் சாப்பிட்டு மீந்ததைக் கொடுத்தால் அவள் சாப்பிடுவாளா? மனிதருக்குக் கொடுக்கிறதை நல்லதாய் பார்த்துக் கொடுக்க வேணும்” என்றேன். என் மனைவி “அவள் பைத்தியக் காரிதானே! அவளுக்கு நல்லது கெட்டது எங்கே விளங்கப் போகிறது” என்றார்.

“நமக்கு விளங்கும் தானே. அதனால் தான் அப்படிச் செய்யக்கூடாது” என்கிறேன் நான். நாம் செய்யும் ஒவ்வொரு காரியத் தையும் இறைவன் பார்த்த வண்ணமேயுள்ளான். அவள் தலைவிதி அவள் அப்படி அலைகிறாள். இறைவன் இப்படிப்பட்ட தலைவிதியை அவளுக்கு ஏதோ ஒரு காரணத்திற்காக அல்லது மற்ற மனிதர்களுக்குப் படிப்பினையாக கொடுத்திருக்கலாம். எம்மால் எதனையும் தீர்மானிக்க முடியாது. இப்படி அலைய வேண்டிய பரம்பரையைச் சேர்ந்தவளல்ல இவள். நெல்லுப்பட்டறையில் கோவங்கொடி படந்து கிடந்த பரம்பரையைச் சேர்ந்தவள். எனது தகப்பனார் இவளது பரம்பரையைப் பற்றிச் சொன்னது இன்றும் எனக்கு எனது மனதில் பசு மரத்தாணிபோல் பதிந்துள்ளது” எனக் கூறி முடிப்பதற்குள் எனது மகள் பிள்ளைகளை அழைத்துக் கொண்டு உள்ளே வந்ததும் கதையை நிறுத்திக் கொண்டு பேரப்பிள்ளைகளை அழைத்துக்கொண்டு பாடசாலைக்கு புறப்பட்டேன் நான்.

இது நடந்து இரண்டு கிழமைகள் கூட ஆகவில்லை. எங்கள் வீட்டில் மட்டுமல்ல, ஊர் எங்கனுமே மைமூனைப் பற்றிய பேச்சுத்தான். அதுவும் பெண்கள் மத்தியில் உக்கிரம். பேச்சின் தலைப்பு “மைமூன் நேற்று ஒரு பிள்ளைக்கு தாயாகி விட்டாள்” என்பது தான்.

“பேச்சின் இடையிடையே பாவம் பைத்தியக்காரி எப்படிப் பிள்ளை வளர்க்கப் போகிறாளோ”? என்று ஒரு சில பெண்கள் அனுதாபப்பட்டுக் கொண்டார்கள்.

“பைத்தியக்காரி என்றும் பாராமல் இந்த வேலையைச் செய்திருக்கிறானுகளே இப்படிப்பட்டவனுகளை தண்ணி இல்லாத இடத்தில் புதைக்கணும்.” இப்படிச் சில பெண்கள்.

“மைமுனிடம் இருந்து பிள்ளையைப் பிரித்து எடுத்து யாரும் வளர்ப்பாங்க. ஆண்புளப் பிள்ளைதானே..... அப்படிச் செய்தா நன்மையும் கிடைக்கும்” இப்படிச் சில நல்ல பெண்கள்.

“ஆண்டவண்ட வேலையைப் பாரு! எங்கராத் தா புள்ள இல்லாம நேராத நேத்தியில்ல. போகாத அவுலியாட அடக்கத்தலமில்ல. காட்டாத டாக்குத்தர் இல்ல. இடிச்சித்தின்னாத தூள் இல்ல. எத்தனையோ வருசமா புள்ள இல்லாம ஏங்கித் தவிக்கா பைத்தியகாரிக்கு ஒரு ஆம்பிளப் புள்ள இதுவும் ஆண்டவண்ட கொதறத்துத் தான்.” இப்படி ஒருத்தி.

“ஐசீமா உனக்கு விசயம் தெரியுமாடி நேற்று நம்ம ஊர் ஆஸ்பத்திரியில மைமுன் புள்ளப் பெத்துட்டாளாமிடி அழகான ஆம்பிளப்புள்ளயாம்.”

“பாத்தும்மா! உனக்கு யாரடி சொன்னது?” “எங்க முத்தம்மா நேத்து ஆஸ்பத்திரிக்கு மருந்தெடுக்கப் போனவ கண்ணால கண்டாவாம். சனமெண்டா ஆஸ்பத்திரி நிறைஞ்ச வழியுதாம். சனத்துக்கெல்லாம் புதினம் தான்.”

“இது புதினமான செய்திதானடி! புருஷன் இல்லாம எப்படிப் புள்ளப்பொறக்கும்.” கன்னியர் மத்தியில் நடந்த சம்பாசனை இது.

“பைத்தியமாக அலைஞ்ச திரிகிறானே மம்மு... அவனுக்கும் மைமுனுக்கும் காதலாம். ஒருநாள் இரவு மழைக்குள்ள மிஸ்கீன்ட கடை விறாந்தையில் இருவரும் படுத்துக்கிடந்ததை நம்மிட கரீம் கண்டிருக்கான். அழுக்குச் சீலைக்குள்ள தாண்டா மாணிக்கம்!” இது படித்த இளைஞர்களில் ஒருத்தன்.

“அது சரி இந்த விஞ்ஞான உலகத்தில் மம்மு மடையனாய் நடந்திருக்கானேடா, நம்மிட்ட கேட்டா

பிள்ளையில்தான் லாமல் நினைத்ததை முடிக்க வழி சொல்லியிருப்போமில்ல." இது அடுத்தவன்.

“பைத்தியக்காரனுக்கு விஞ்ஞானமும், உலகம் போற வேகமும் எங்கே தெரியப் போகுது? இதைப் பற்றிக் கதைக்கிற நீ தான் மடையன்” எல்லோரும் சேர்ந்து சிரிக்கிறார்கள்... படித்த இளைஞர்களிடையே பொழுது போக்கிற்கான ஒரு ஹாஸ்ய விருந்து இந் நிகழ்வு.

“மைமுனுக்கு இப்ப பைத்தியம் தெளிஞ்சிட்டுதாமே. பிள்ளைக்குப் பால் கொடுத்துக் கொண்டிருக்கிறாளாம். புள்ள சரியாக மைமுன்ட மூத்த வாப்பா ஆதம்போடியப் போல இருக்காம். ஆதம் போடிக்கு இடது கையில் ஆறு விரல். அது போல மைமுனுடைய பிள்ளைக்கும் இடது கையில் ஆறு விரலாம். அத்தோட நம்பிட அடுத்த வீட்டு அலிமா நாச்சிக்கிட்ட, ரிக்கட் வெட்டியதும், பிள்ளையும் நானும் எங்க வீட்டிற்குப் போக வேணும். தயவு செஞ்சி எண்ட வீட்டக் கொஞ்சம் துப்பரவாக்கி வையுங்க. அலிமாராத்தா நன்மை கிடைக்கும் என்று மைமுன் சொன்னாளாம்...” இது எனது மனைவி திரட்டிய தவகல்.

இச்சம்பவங்கள் அனைத்தும் எனது காது வழியே மூளைக்குச் சென்று மனத்துள் சிங்காசனமிட்டு இருந்து கொள்கிறது. அதனால், எனது தகப்பனார் சொன்ன சம்பவத்தின் மீதியை இரை மீட்டிப் பார்க்கிறேன்.

“மைமுனுடைய பாட்டனார் ஆதம் போடி இளைஞனாக இருந்த போது மரியம் என்ற ஏழைக்குமரை ஆசை வார்த்தைகாட்டி ஏமாற்றி இருக்கிறார். பிள்ளையானதும் அவள் யாரோ நான் யாரோ எனப் பணத்தாலும் செல்வாக்காலும் ஊரை ஏமாற்றி மரியத்தை ஊரை விட்டே தூரத்தியதும் அவள் பிள்ளையோடு ஊர் ஊராய் அலைந்து திரிந்ததையும், மரியத்தின் மகனின் மகனே மம்மு என்ற செய்தியும் என்னைப் போல ஒரு சிலருக்கு மட்டுமே தெரிஞ்ச செய்தி. அத்தோடு ஆதம் போடியின் வாரிசு மரியத்தின் வழிவழியாக மைமுனுக்குள் உள்வாங்கப்பட்டு ஆதம் போடியின் பரம்பரை

வீட்டினுள் குடிபுக வேண்டுமென்ற இறை நியதியை யாரால்தான் தட்டமுடியும்!

ஓவ்வொரு தாக்கமும் எதிர்தாக்க முடையது. என்ற விஞ்ஞானத் தத்துவம் எப்படிப் பொய்யாக முடியும்? இது தெரிந்தால் மனிதன் பிழை செய்வானா என்ன?" என்று யோசித்தவாறு அன்றைய தினசரியைக் கையில் எடுத்துக் கொண்டு சாய்வு நாற்காலியில் சாய்கிறேன்.

நித்திரா தேவிக்கு நான் பென்சன் காரன் என்பது நன்கு தெரிந்திருந்தது. அதனால் அவள் அடிக்கடி நேரங்காலம் தெரியாமல் என்னிடம் வந்து போவது வழக்கமாகிவிட்டது.

தினகரன் வார மஞ்சரி 02.09.2007

07

பனித்துளி பட்டுக் கருகிய மொட்டு

கொழும்புக்கு வெளியே, பரந்துபட்டதோர் இடத்தில் மிக உயரமான சுற்று மதிலைக் கொண்டதாக் காட்சி தரும் அந்த மனநோய் ஆஸ்பத்திரியை தனியானதோர் உலகம் என்று சொல்வதே பொருத்தம்.

இதன் உள்ளே என்ன நடைபெறுகிறது என்பது பலருக்குத் தெரியாது. தெரிய வேண்டிய அவசியமும் இல்லை.

ஆனால், இதன் உள்ளே இருப்பவர்கள் வெளியே இருப்பவர்களைப் பைத்தியகாரர்கள் என்று நினைக்கிறார்கள். வெளியே இருப்பவர்களோ உள்ளே இருப்பவர்களை பைத்தியகாரர்கள் என்று நினைக்கிறார்கள். இரு பகுதியினருக்குமிடையே கருத்து வேற்றுமை இருப்பதால் கலகம் ஏற்பட்டு விடக் கூடாது என்பதனாலோ என்னவோ உயரமான மதிலையும் கட்டி பாதுகாப்பையும் பலப்படுத்தியுள்ளார்கள்.

அது ஒரு காலை நேரம்.

ஆஸ்பத்திரிக்கு வெளியே அமைதி இல்லாமையைப்போல ஆஸ்பத்திரியின் உள்ளேயும் அல்லோலகல்லோகமாகவே இருந்தது. வெளியே இனக்கலவரம், உள்ளே மனக்கலவரம்.

ஆனால், மல்லிகா மட்டும் அமைதியாக ஆரவாரம், எதுவுமின்றி அதிகாலையிலேயே எழுந்து காலைக் கடன்களை முடித்து நீராடி, இட்டஅடி நோவ, எடுத்த அடி கொப்பளிக்க அடியெண்ணி நடந்து வந்து தனது கட்டிலில் ஏறிச் சாய்ந்து கொண்டாள்.

பக்கத்துக் கட்டில்களிலே நடைபெறும் அல்லோலகல்லோலங்கள் மல்லிகாவுக்கு அருவருப்பையும் பயத்தையும் ஏற்படுத்தின.

முப்பது வயது மதிக்கத்தக்க பெண்ணொருத்தி பாடிக் கொண்டிருக்கிறாள். அவள் பாடுகிறாள் என்பதைவிடக் கத்துகிறாள் என்பதே பொருத்தம்.

அவள் பாடல்களில் அதிகமானவை தேவதாஸ் படத்தின் பாடல்கள். பாடல்களில் சங்கதி இருந்தது.

கிழவியொருத்தி அரைகுறை ஆடையுடன் கட்டிலில் புரண்டு கீழே விழுவதும் எழுவதுமாக இருக்கிறாள்.

இடையிடையே அவள் “எனது மகனைக் கொல்லுகிறார்கள் எனது மகனைச் சுட்டுக் கொல்லுகிறார்கள்” என்று கத்திக் கொள்வாள்.

கிழவியின் எதிர்க்கட்டிலில் படுப்பவள் சில வேளைகளில் மட்டும்தான் அக்கட்டிலில் இருப்பாள். அதிகமான நேரம் அவள் அறையிலே போட்டு அடைத்து வைக்கப்பட்டிருப்பாள்.

அனே தெய்யோ, மட்டகஹனவா, அனே! அம்மே! மட்டகஹனவா’ எனக் கூக்குரலிட்டுக் கத்துவாள்.

ஆங்கில நாட்டுப் பாணியில் உடையணிந்த இளவயதுக் கன்னியொருத்தி ஆங்கில மொழியில் மந்திரஉச்சாடணம் செய்வது போல ஏதேதோ சொல்லுகிறாள்.

‘மைடியர் டாலிங்! மைடியர் சுவீட் ஹூட்’ என்பது மட்டும் இலேசாக் கேட்கிறது.

நடுத்தரப் பெண்ணொருத்தி தனது கட்டிலைத் தொட்டிலை ஆட்டுவது போன்று ஆட்டிக் கொண்டு 'மகேபுத்தா! தொய்யோ! தொய்! தொய்! என்று தாலாட்டுப் பாடினாள்.

இங்கிருப்பவர்களுக்கு மொழியைப் பற்றி எதுவிதமான அக்கறையும் இல்லை. அதனால் இங்கு மொழிப் பிரச்சினையும் இல்லை. இனப்பிரச்சினையும் இல்லை.

மல்லிகா தன் பாடசாலை நண்பிகளை நினைத்துப் பார்க்கிறாள். அவர்களில் யாரும் இங்கில்லையென்பதனையும், இதுவேறு ஒரு சூழல் என்பதனையும் இரவே உணர்ந்து கொண்டாள். இரவு இருந்த மனக்கவலை இப்பொழுது அவளுக்கில்லை.

பளிங்குப் பாத்திரத்தில் வார்த்துவைத்துள்ள நீர் போன்று தெளிவாக இருக்கிறது அவளது உள்ளம். அதனால் அவள் முகத்தில் ஒரு தெளிவு காணப்படுகிறது.

டிக்.....டிக்.....டிக்..... என்று சுவரிலே மாட்டப்பட்டிருந்த சுவர்க்கடிகாரம் ஓசை எழுப்புவது மல்லிகாவின் காதிலே கலக்கமின்றி ஒலிப்பதை அவள் அவதானித்து சுவரிலே மாட்டப்பட்டிருந்த கடிகாரத்தை பார்த்தாள்.

'மணி ஒன்பது' எனக் காட்டியது. அத்தோடு அம் மணிக்கூடு

ஒன்பது முறை மணியடித்து ஓய்ந்ததும் அந்த வாட்டில் நிசப்தம் நிலவியது. எல்லோரும் அவரவர் கட்டிலிலே படுத்துக் கொண்டார்கள்.

இதனைத் தொடர்ந்து டொக் டொக் டொக்எனச் சப்பாத்துச்

சத்தமும் கேட்டது. சப்பாத்துச் சத்தம் கேட்ட திக்கினை நோக்கினாள். டாக்டர் ஒருவர் வருகிறார்.

கூடவே தாதியும் வருகிறாள். அவர்கள் இருவரும் தனது கட்டிலை நோக்கி வருவதைக் கண்ட மல்லிகா தனது கட்டிலை

விட்டிறங்கி புன்முறவலோடு அவர்களை வரவேற்கிறாள். டாக்டர் சந்தோசத்தோடு மல்லிகாவைப் பார்க்கிறார்.

மல்லிகா அன்போடு டாக்டரைப் பார்த்தாள். உணர்வுகள் ஒன்றாயின.

இரண்டு நிமிட இடைவேளைக்குப் பின் டாக்டர் தனது கண்ணிலே தேங்கி நின்ற கண்ணீரைத் துடைத்தவாறு பேசத் தொடங்கினார்.

“நான் இந்த ஆஸ்பத்திரியில் டாக்டராகக் கடமையேற்று நாற்பது வருடங்கள் முடிவு பெறுகின்றன. நாளையோடு நான் பென்சனில் போகிறேன். நான் இங்கு கடமையேற்க வந்த அன்றுதான் உன்னையும் இங்கு கொண்டு வந்து சேர்த்தார்கள். உனக்கு அப்போது வயது பதினைந்து. நாற்பது வருடங்களாக நானும் உன் மனநோயை போக்கிவிடலாம் என்று எவ்வளவோ முயன்று பார்த்தேன். முடியாமல் போய்விட்டது. நேற்று இரவுவரை நீ கைவிடப்பட்ட கேஸ்தான். ஆனால் காலையில் தாதி வந்து உன்னை பற்றி சொன்னபோது நான் நம்பவேயில்லை. தூக்கமாத்திரை இல்லாமலே நீ இரவு தூங்கியதாகவும், இன்று அதிகாலை எழுந்து நீயாகவே சென்று காலைக் கடன்களை முடித்து நீராடி வந்து அமைதியாகக் கட்டிலிலே இருப்பதாகவும் கூறினாள். அதுதான் நான் உன்னைப் பார்க்க ஓடோடி வந்தேன். தாதி சொன்னதெல்லாம் உண்மையாக இருப்பதைக் கண்டு உண்மையிலேயே மகிழ்ச்சியடைகின்றேன்.

என்னுடைய இந்த சந்தோசம் நான் டாக்டர் பரீட்சையிலே சித்தியடைந்த அன்றைய தினத்தை விட பல மடங்கு இரட்டிப்பாக உள்ளது.

இதற்குப் பல காரணங்கள் இருந்தாலும் ஓரெயொரு காரணத்தை மட்டுமே என்னால் கூற முடியும். நான் இந்த ஆஸ்பத்திரிக்கு கடமையேற்க வந்தபோது சந்தித்த மனநோயாளி ஒருத்தரை நான் இந்த ஆஸ்பத்திரியை விட்டுப்

போகும் தறுவாயில் சுகமாக்கிச் செல்கிறேன் என்ற மனத்திருப்திதான் அந்தச் சந்தோசத்திற்குக் காரணமாகும்.

நீ விரும்பினால் நானே உன்னை என் காரில் ஏற்றிக் கொண்டு போய் உன் ஊரில் சேர்த்து விடுகிறேன். மறுப்புத் தெரிவிக்காமல் என்னோடு வா”

மனப்பாடம் செய்து ஒப்புவிக்கும் மாணவனைப் போல் டாக்டர் மனத்தில் உள்ள எல்லாவற்றையும் அவள் முன் சொல்லிவிட்டு மல்லிகாவின் வாய் மொழியை எதிர்பார்த்த வண்ணம் அவளது முகத்தையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்.

மல்லிகா புன்முறுவல் செய்தாளே தவிர எதுவும் பேசவில்லை. ஆனால், அவள் கண்ணிமைகள் மட்டும் பலமுறை படபடவென மூடித்திறந்தன.

மனிதர் கையிலகப்பட்ட சிட்டுக் குருவியொன்று தப்பித்துக் கொள்ள சிறகடிப்பது போன்று இருந்தது அவளின் இமைகளின் துடிப்பு.

ஆஸ்பத்திரியின் ஒரு மூலையில் இருந்து ஒரு கூக்குரல் சத்தம் கேட்டது.

டாக்டர் சப்தம் வந்த திசையினைப் பார்க்கிறார்.

தாதி அந்த இடத்தை நோக்கி விரைகிறாள். மீண்டும் அமைதி. டாக்டர் மீண்டும் மல்லிகாவைப் பார்க்கிறார். மல்லிகாவின் உதடுகள் மெல்ல விரிகின்றன.

மலர் விரிவதைப் பார்த்து சந்தோசப்படும் கவிஞனைப் போல டாக்டர் மல்லிகாவைப் பார்த்தவண்ணமே நின்றார்.

“டாக்டர்”

“என்ன மல்லிகா?”

“எனக்கு ஒரு உதவி செய்ய முடியுமா டாக்டர்”

“சொல்லு மல்லிகா என்னால் முடியுமானால் கட்டாயம் செய்வேன்”

“நான் இங்கேயே இருப்பதற்கு ஏதாயிலும் செய்ய முடியுமானால் செய்யுங்கள் டாக்டர். அதனையே நான் விரும்புகிறேன். இந்த உதவியை நீங்கள் செய்தால் உங்களை நான் என்றுமே மறக்கமாட்டேன். நன்றியறிதலோடு நடந்து கொள்வேன்.”

இந்தப் பதிலை எதிர்பாராத டாக்டர் ஆச்சரிய மேலீட்டால் அவளைப் பார்த்துக் கேட்டார்.

“ஏன் மல்லிகா நாற்பது வருடங்களின் பின் உனது உற்றார் உறவினரையும், உனது ஊரையும் பார்க்க உனக்கு ஆசையில்லையா?”

“எனக்கு ஊர், உலகம், உற்றார், உறவினர் என்று எதுயுமேயில்லை டாக்டர். அதெல்லாம் அன்றோடு போய்விட்டது” எனக் கூறி முடிப்பதற்குள் டாக்டர் “அன்றோடு போய்விட்டதா? என்றோடு யோய்விட்டது. கொஞ்சம் விளக்கமாக சொல்” என்றார்.

ஆனால் அவளோ எதுவும் பேசாதிருந்தாள். அவள் கண்களில் இருந்து நீர் அறாதொழுகியது. அதனைத் துடைத்தவாறு டாக்டரை பார்த்து ஒரு புன்முறவல் பூத்தாள்.

இவையெல்லாம் டாக்டருக்கு இடி, மின்னல், மழை, வெயில்,

எல்லாம் ஒன்று சேர்ந்து வருவதைப் போன்று பட்டது. இதேவேளை திரும்பவும் மனநோய் வந்து விட்டதோ என்ற சந்தேகம் வேறு டாக்டரின் மனத்திலே.

டாக்டர் தன்னை ஸ்திரீப்படுத்திக் கொண்டு மீண்டும் மல்லிகாவைப் பார்த்து “நீ எதையும் மறைக்கக் கூடாது மல்லிகா. மனதிலே எண்ணங்களையும், ஆசைகளையும் மறைத்து வைப்பது தான் மனநோய் வருவதற்குக் காரணம். எண்ணங்களையும், ஆசைகளையும் மறைக்காமல் நம்பிக்கையான ஒருவரிடம் பகிர்ந்து கொள்ளவேண்டும்.

அப்போது அந்த எண்ணங்களும் ஆசைகளும் நிறைவேறாவிட்டாலும், பாரம் குறைந்து மனச்சிக்கலை நீக்கிவிடும். நிம்மதியாக வாழலாம். நோய்வாய்ப்பட வாய்ப்பே இல்லை. பயப்படாமலும் வெட்கப்படாமலும் சொல்லு என்னால் இயன்ற உதவியை உனக்குச் செய்யக் காத்திருக்கிறேன். எனக்குக் கூட இது நிம்மதியையும் மனச் சாந்தியையும் அளிக்கும்” என்று டாக்டர் கூறிக் கொண்டிருக்கும் போது மல்லிகா சத்தமிட்டு அழத்தொடங்கிவிட்டாள்.

டாக்டருக்குத் தர்மசங்கடமாகி விட்டது. என்ன செய்வதென்றே தெரியாது தட்டுத்தடுமாறிய போது மல்லிகா கண்களைத் துடைத்தவாறு பேசத் தொடங்கினாள்.

“நீங்கள் சொல்வதைப் பார்த்தால் எனக்கு இப்பொழுது வயது ஐம்பத்தைந்து இல்லையா? நான் இப்பொழுது கிழவி, தலையெல்லாம் நரைத்து விட்டது. முகத்திலே சுருக்கம் விழுந்து விட்டது. காலையில் நான் என்னைக் கண்ணாடியில் பார்த்த போது மயக்கம் போட்டு கீழே விழுந்து இறந்திருக்க வேண்டும். ஆனால், அப்படியொன்றும் நடந்துவிடவில்லை. என் மனம் சலனமற்று இருந்தது.

“ஓட முடியாதவள் நெஞ்சு கல்லு” என்ற பழமொழியாகி விட்டேனா என்னவோ தெரியாது என் மனது அமைதியாகவே இருந்தது.

எனக்கென்று இந்த உலகத்தில் எதுவுமேயில்லை. சொந்தபந்தம் என்று சொல்லிக் கொள்ள யாருமே இல்லை. எனது பாட்டியின் பராமரிப்பிலேயே நான் கடைசியாக இருந்தேன்.

எனக்குப் பதினைந்து வயதாக இருக்கும் போது எனது பாட்டிக்கு வயது ஐம்பது.

பாட்டி இறந்து கனகாலமாயிருக்க வேண்டும். எனக்குப் பத்து வயதாக இருக்கும் போது எனது தாய் தந்தையோடு கொழும்பிலேதான் வசித்தேன். ஆசிரியராக எனது தந்தை

வேலை பார்த்தார். 1956 ஆம் ஆண்டு கலவரத்தின் போது எங்களது வீட்டிற்குத் தீயிட்டுக் கொழுத்திய போது எனது தாயும் தந்தையும் இறந்து விட்டார்கள். நான் கக்கூசுக்குள் போய் ஒழிந்து கொண்டேன். மூன்று நாட்கள் கக்கூசுக்குள்ளேயே இருந்தேன்.

அதன் பின் ஒரு சில நல்ல மனிதர்களின் உதவியோடு எங்களின் பிறந்த ஊரில் வசித்த பாட்டியிடம் கொண்டு வந்து சேர்க்கப்பட்டு பக்கத்துப் பாடசாலையில் எனது கல்வியை தொடர்ந்து கொண்டிருந்தேன்.

பக்கத்து ஊரில் இருந்து எங்கள் ஊர் ஏ. ஜி. ஏ. கந்தோருக்கு புதிதாக நியமனம் பெற்று வந்த லிகிதர் ஒருவர் எனது தந்தையிடம் கல்வி கற்றவர் என்றும், கலவரத்தின் போது ஆசிரியரும் அவரது மனைவியும் இறந்து விட்டதாகக் கேள்விப்பட்டதாகவும் கூறி, எனது பாட்டியிடம் வந்து அனுதாபம் தெரிவித்துக் கொண்டார்.

பார்க்க அழகானவராகவும், நல்லவராகவும் எனக்குப் பட்டது. அடிக்கடி எங்கள் வீட்டிற்கு வந்து சுகம் விசாரித்துக் கொள்வார். கொப்பி, பென்சில், புத்தகம் என்று எனது சிறு சிறு தேவைகளையும் திறந்த மனதோடு பூர்த்தி செய்வார்.

நாளடைவில் எனக்கும் அவருக்குமிடையே உறவு ஏற்பட்டு பிரிக்க முடியாதவாறு ஆகிவிட்டது. எனக்கு இது மிக ஆறதலாக இருந்தது. அவரை ஒரு கொழுகொம்பாக நினைத்துப் படரத் தொடங்கினேன். அவரும் என்னை காணாது இருக்கமாட்டார்.

படித்து முடிந்ததும் கலியாணம் நிச்சயிக்கப்பட்டது. இனியில்லை என்றும் இன்னும் நான்கு மாதத்திற்குள் திருமணம் நடக்கும் என்ற எண்ணத்தில் நாட்களை எண்ணிக் கொண்டிருந்தேன்.

ஊரில் என்னை யார் கண்டாலும் “எப்ப பிள்ளை கலியாணம்” நல்ல பையன் கந்தோரில் யார் எவர் என்றில்லாமல் எல்லோருக்கும் உதவி செய்வார்.

உன்னுடைய தகப்பனுடைய நல்ல குணத்திற்கு இறைவன் உனக்களித்த பரிசு. நானும் கூப்பிட்டாலும், கூப்பிடை விட்டாலும் கட்டாயம் கலியாணத்திற்கு வருவேன். நீ உதவி இல்லாத பிள்ளை. நாங்க கூப்பிட்டுத்தான் வர வேண்டுமென்பதல்ல. எனக் கூறுவார்கள்.

நான் தாய் தந்தையை இழந்த மனக்கவலையை மறக்க இது மா மருந்தாக அமைந்திருந்தது.

இப்படிச் சந்தோசமாகக் காலம் ஓடிக்கொண்டிருக்கும் போது ஒரு நாள் நான் பாடசாலையை விட்டு வீட்டிக்கு வந்த போது எனது பாட்டி என்னைக் கண்டதும் கொய்யோ முறையோ என அழத் தொடங்கினார்.

நான் எதுவும் புரியாது பாட்டியிடம் என்ன நடந்தது எனக்கேட்டேன். கலியாணத்திற்கு உட்பு எடுக்க வேண்டும், செய்யக் கொடுத்த தாலியையும் எடுத்துக் கொண்டு எங்கட ஆட்கள் கொஞ்சம் பேர் கொழும்பிலே இருக்கின்றனர் அவர்களுக்கும் கலியாணத்திற்கு சொல்லி விட்டு வாறன் எண்டு போனவர் பஸ்ஸில் குண்டு வெடிச்சி இறந்து விட்டாராம். அவங்கட வீட்டில் இருந்து சொல்லி அனுப்பியிருக்காங்க. ஐய்யய்யோ! நான் என்ன செய்வேன். ஆண்டவனே என் பேத்தியிட தலையில் இப்படியா எழுத வேண்டும். என்று கத்தியது கேட்டதும் என் மண்டையிலே பெரியதொரு சம்மட்டியால் அடிப்பது போன்று இருந்தது. எனக்கு அதன் பின் என்ன நடந்தது என்பது எதுவுமே தெரியாது.

இப்பொழுது நான் நரைத்த கிழவியாக இருப்பது தெரிகிறது. இருந்தும் என் மனம் அலையற்ற ஆழமான கடல் போல அமைதியாக இருக்கிறது.” என்றவாறு மல்லிகா கட்டிலிலேயே சாய்ந்தாள். அவள் இமைகள் மூடிக்கொண்டன.

டாக்டரின் மனம் பட பட என அடித்துக் கொண்டது. டாக்டர்

மல்லிகாவின் கை நாடியைப் பிடித்துப் பார்த்தார். அவரை அறியாமலே அவரது கை மல்லிகாவின் கையை விட்டு விலகியது.

“என்ன டாக்டர்” என நர்ஸ் கேட்டதும் எல்லாம் முடிந்து விட்டது. மல்லிகா நீள் துயில் கொள்கிறாள். என்றவாறு தன்கண்களில் தேங்கி நின்ற கண்ணீரை கை குட்டையால் துடைத்தவாறு “மல்லிகா பணித்துள் பட்டுக் கருகிய மொட்டு” எனக் கூறிக் கொண்டு விலகிச் செல்கிறார்.

தினகரன் வார மஞ்சரி

20.08.2008

வியாபார நுட்பம் தெரிந்த பீடாக்காரன்

முன்பெல்லாம் இரவு பத்து மணிவரையும் கலகலப்பாக இருக்கும் கல்முனை பஸ் தரிப்பு நிலையம்; நாட்டில் நிலவுமயுத்த சூழ்நிலைகாரணமாக மாலை ஆறு மணிக்கே சோபை இழந்து விடுகிறது.

மாலை நான்கு மணியிருக்கும் மட்டக்களப்பில் இருந்து கல்முனை வந்திறங்கி ஊர் போக அக்கரைப்பற்று அல்லது அம்பாறை பஸ்ஸை எதிர்பார்த்து நிற்கின்றேன்.

காற்றிலே மிதந்துவரும் கொத்து ரொட்டிக்காரனின் தாளையம் காதிலே பட்டுத் தெறிக்க, அதனோடு போட்டி போட்டுக் கொண்டு ‘ ‘டொபி... டொபி... டொபி... சொக்லட்... சுவிங்கம்...’ ’ என்ற சத்தமும்,

“கஜ்... கஜ்... கஜ்... என்று கஜ் விற்பவனின் சத்தமும், தனது வெள்ளைப் பிரம்பில் சைக்கிள் பெல் ஒன்றினைப் பூட்டிக்கொண்டு அதனை தட்டியவாறு “சீதேவிகாள்! இரண்டு கண்ணும் தெரியாத மிஸ்கின்... ஏதாயினும் தந்துதவுங்கோ, உங்களுக்கு ஆண்டவன் நன்மையை தருவான்...” என்ற இரங்கல் ஒலியும், அந்த பஸ் நிலையத்தில் தினமும் காணவும் கேட்கவும் கூடிய விடமயமாகும்.

அன்று இரண்டு காலும் நொண்டியான ஒருவர் தனது கையால் சுற்றும் சக்கரவண்டியில் இருந்து இறங்கி கைகளை

பூமியில் ஊன்றிப் பாய்ந்து சென்று, பஸ்ஸினுள் ஏறுகிறார். இரண்டு காலும் நன்றாக இருக்கும் ஒருவரால் கூட அப்படி வேகமாக ஏற முடியாது. வாழ நினைத்தால் எப்படியும் வாழலாம் என்ற தத்துவம் என் மனத்துள் தோன்றி மறைகிறது.

“மட்டக்களப்பு... மட்டக்களப்பு”... என்ற சத்தத்தோடு “அக்கரைப்பற்று... அக்கரைப்பற்று”... என்ற இரண்டு மினி பஸ்காரர்களின் போட்டா போட்டி சத்தமும், பழைய இ.போ.ச. பஸ்களின் இரைச்சல் சத்தமும்,

மட்டக்களப்பு புறப்பட இருக்கும் பஸ்ஸின் உள்ளே இருந்து கைக்குழந்தை ஒன்று தாயின் ஆறுதல் வார்த்தை எதனையும் காதில் வாங்கிக்கொள்ளாது வீறிட்டு அழும் சத்தமும்,

பகிரங்கப் பாதையோரத்தைத் தனதாக்கிக் கொண்டு போவோர் வருவோருக்கு இடைஞ்சல் கொடுத்துக் கொண்டிருக்கின்ற தாடிக்காரர் தனது சர்பத் போத்தல்களில் கரண்டியால் அங்கும் இங்கும் இழுத்து “கிணி” “கிணி” சத்தத்தை ஓயாமல் எழுப்பிக் கொண்டிருக்கிறார். அத்தனையும் சேர்த்து கல்முனை பஸ் தரிப்பு நிலையத்தை இரைச்சல் மயமாக்கி நிற்கிறது.

“அணையப் போகும் விளக்கு அதிக பிரகாசத்தைக் கொட்டித் தீர்ப்பது போல உள்ள ஒரு விடயம் இந்த உச்ச கட்ட இரைச்சல்” என நினைத்துக் கொண்டேன்.

என்னுள் ஒரு விசித்திரமான ஆசை ஒளிந்திருக்கிறது. அதாவது பஸ் தரிப்பு நிலையங்கள், புகையிரத நிலையங்கள், ஆஸ்பத்திரிகள் மற்றும் சந்தை கூடும் இடங்கள் போன்ற இடங்களில் ஒரு ஓரத்தைப் பிடித்து கதிரை ஒன்றைப் போட்டு இருந்து கொண்டு போவோர் வருவோரைப் பார்த்துக் கொண்டிருக்க வேண்டும் என்ற ஆசை. இதில் எத்தனையோ படிப்பினைகள் இருப்பதாக என்னுள் ஒரு எண்ணம். இப்படியான இடங்களில் தான் பலவகையான பாத்திரங்களையும் காணமுடியும். அவர்களின் நடவடிக்கைகளையும் அவதானிக்க முடியும்.

நாகரிகம் என்ற பெயரில் அநாகரிகமானவர்களையும், காரிலே வந்திறங்கும் பணக்காரர்களையும், பிச்சை எடுக்கும் ஏழைகளையும், நோயாளர்களையும், அங்கவீனர்களையும், பல் மொழிகள் பேசப்படுவதனையும், இங்குதான் அவதானிக்கலாம். தன்னையும் தனது, வியாபாரப் பொருட்களையும் கவர்ச்சியாக்கி நம்பக் கூடியவாறு பொய்களை அள்ளிக் கொட்டி பொருட்களை விற்பனை செய்யப் பார்ப்பவர்களை நான் ரசித்துப் பார்ப்பேன். சிலர் அவசர அவசரமாக ஓடிவந்து அந்தரப்பட்டு பஸ்ஸில் ஏறி அமர்வார்கள். பஸ் புறப்படும் போதுதான் தான் ஏறியது தான் போக வேண்டிய பஸ் அல்ல என்பதை அறிந்து அவசர அவசரமாக பாய்ந்து இறங்குவார்கள். கால் தவறிக் கீழே விழுந்து செருப்பு அறுந்து அதனைக் கையிலே எடுத்துக் கொண்டு கடை ஓரத்தைப் பிடித்து நின்று செருப்பினை சரிப்படுத்த முயற்சிப்பார்கள். இவ்வாறான பிரகிருதிகளை இப்படியான இடங்களில் தான் காண முடியும். இப்படி எண்ணங்களை சப்பிக் கொண்டிருந்த போது மற்றொரு ஓசை காதில் ஒலித்தது.

“ஜில்... ஜில்... வெத்தில வாங்க வாயில போட்டிட்டுப் போங்க” என்று என்னைப் பார்த்து அந்தப் பீடாக்காரன் கூறியதும், ஒருவாரத்திற்கு முன் கம்பளை பஸ் தரிப்பிலே இவரைக் கண்டு கதைத்தது ஞாபகம் வருகிறது.

கம்பளையில் இவரைச் சந்திப்பதற்கு முன் கல்முனையில் இவரை அடிக்கடி சந்தித்து இருக்கிறேன்.

அப்போதெல்லாம் இவரை தென்கிழக்கில் ஏதோ ஓர் ஊரைச் சேர்ந்தவர் என்றே நினைத்திருந்தேன்.

மட்டக்களப்பு பஸ்தரிப்பிலே இவரைச் சந்தித்த போது இவர் காத்தான்குடி அல்லது ஏறாவூர், வாழைச்சேனையைச் சேர்ந்தவராக இருக்கலாம் என நினைத்துக்கொண்டேன்.

கம்பளை பஸ் தரிப்பிலே சந்தித்த போது இவரது பூர்வீகத்தில் எனக்குச் சந்தேகம் ஏற்பட்டுவிட்டது.

ஜில்... ஜில்... வெத்தில வாங்க... வாயில போட்டுட்டுப் போங்க. அதே குரல் அதே சாயல், அதே ஆள்.

எண்ணெய் பூசப்படாது சுயேட்சையாக வளர்ந்து கிடக்கும் சுருட்டை முடி, தொந்தி வயிறு, உயரமும் கட்டையுமில்லாத தோற்றம். வயது ஐம்பதுக்கு மேல் இருக்காது.

கழுத்திலே சுற்றப்பட்டுள்ள சீலையால் ஆன தடித்தவார் போன்ற பட்டியில் தொங்கும் வெற்றிலைத் தட்டி.

அதிலே வெற்றிலை, பாக்குச் சீவல், புகையிலை, நிறம் ஏற்றப்பட்ட சுண்ணாம்பு, இவைகளோடு கூட்டுச் சேரக்கூடிய ஏலம், கராம்பு, கறுவா போன்ற வாசனைச் சரக்குகள். கூடவே நான்கைந்து சினிமாப் பாட்டுப் புத்தகம்.

அன்று நான் கம்பளையில் இருந்து கொழும்பு செல்வதற்கான பஸ் நிலைய கியூவில் நிற்கிறேன்.

எனது முன்னால் தாடியும் தொப்பியுமாக நின்றவரிடம் 'இவரு எங்க பக்கத்து ஆள். இவ்வளவு தூரம் வந்து பீடாவிற்று இவருக்குக் கட்டுப்படியாகுமா? என்றதும்

'நீங்க எந்த ஊர் தம்பி,' என அவர் என்னைப் பார்த்துக் கேட்டார்.

நான் 'கல்முனை' என்றேன்.

அதனைக் கேட்ட அவர் 'இவர் உங்க பக்கத்து ஆள் அல்ல, இவரின் சொந்த ஊர் கம்பளைதான். பார்வைக்குப் பிச்சைக்காரன் போல் இருந்தாலும் பெரிய பணக்காரன். தனது பீடா வியாபாரத்திலேயே முன்னுக்கு வந்தவர். சொந்தமாக இவருக்கு இரண்டு ஹோட்டல்கள் உண்டு. இவரது ஆண் பிள்ளைகள் இருவரும் நன்றாகப் படித்துள்ளார்கள். அந்த ஹோட்டல்களை அவர்களே நடத்துகிறார்கள். பெண் பிள்ளைகள் இருவரையும் நல்ல வசதி வாய்ப்போடு திருமணம் செய்து வைத்துள்ளார். இவருக்கு தொழில் செய்ய வேண்டிய அவசியமே இல்லை. சும்மா இருந்துகொண்டே சாப்பிடலாம். இது இவருடைய ஆரம்பத் தொழில் என்பதனால் தொடர்ந்தும் இதனையே செய்து வருகிறார். இந்த ஆளுக்கு ஓரிடத்தில் இருக்கவும் முடியாது. அலைந்தே பழக்கப்பட்டவர். அதனால் பீடா! பீடா!! என்று அலைந்து திரிகிறார். அவரவர்

தலையெழுத்துப் போலதான் எல்லாம் நடக்கும்"... என ஒரே மூச்சில் பீடாக்காரரின் சரித்திரத்தைச் சொன்னதோடு அவரது அலைச்சலுக்குக் காரணத்தையும் சொல்லி முடித்துவிட்டார்.

‘ஜில்... ஜில்... வெத்தில... வாங்க... வாயில போட்டுட்டுப் போங்க.

சத்தம் வந்த திசையை நோக்கி நான் நடக்கிறேன். வாங்கய்யா... வாங்க... வந்து வாயில போட்டிட்டுப் போங்க.

போனால் கிடையாது... பொழுது பட்டால் விடியாது...’

நான் அவரின் அருகே சென்று ‘பொழுது பட்டால் ஏன் விடியாது. விடிந்துதானே ஆக வேண்டும்?... அதுசரி என்னைத் தெரியுமா உங்களுக்கு?’ என்று கேட்டவாறு அவரிடம் ஒரு பீடாவை வாங்கினேன்.

என்னிடம் பீடாவைத் தந்துவிட்டு காசை வாங்கியவாறு ‘யாரையும் தெரிஞ்சுதான் என்ன செய்ய? ஒரு நாளைக்கு எத்தனையோ பேரைக் காண்கின்றேன். வியாபாரம் செய்கிறேன். அதோடு முடிந்துவிடும் அவ்வளவுதான். யாரிடமும் உறவு கொண்டாடப் போவதில்லை உறவு கொண்டாடினால் வியாபாரம் செய்ய முடியாது. எதாயினும் சும்மா அல்லது கூடுதலாகக் கொடுக்க வேண்டி வரும். ஒருவருக்கு ஒரு ஏலக்காய் மேலதிகமாகச் சும்மா கொடுத்தால் நூறு பேருக்கு நூறு ஏலக்காய் கணக்கு என்னாவது...

அது மட்டுமல்ல வீண் கதையில் எந்தப் பிரயோசனமும் இல்ல. கதைக்க வருபவர் பஸ் வருமட்டும், அல்லது பஸ் புறப்படுமட்டும் பொழுது போக்க ஒரு ஆள் தேவை என்பதால் உறவு கொண்டாடிக் கதைக்கவருவார். எனக்கு வியாபாரம் செய்ய ஆள்தேவை. ஆட்களைத் தேடி நான் அலைய வேண்டும். நாலு சுற்றுச் சுற்றினால்தான் எனக்கு வியாபாரம் நடக்கும்.

எனது வியாபாரம் கடன் இல்லாத வியாபாரம்.

நூல் ஊடாடா உறவும் பொருள் ஊடாடக் கெடும் என்று சும்மாவா சொன்னார்கள். அதனால் கடன் இல்லாத வியாபாரத்தைத் தெரிந்து கொண்டேன்.

வியாபாரத்திற்கு அழகு விளம்பரம் செய்தல்' என்று கூறியவாறு கையில் வைத்திருந்த சதங்கைக் கோர்வையை ஆட்டிச் சத்தம் எழுப்பியவாறு போக எத்தனித்தவரின் கையைப் பிடித்து நிறுத்தினேன்.

உங்களின் பிள்ளைகளெல்லாம் நல்லாப் படித்தவங்க என்றும் நல்ல பணக்காரர்கள் என்றும் கேள்விப்பட்டேன். அவர்களின் கொளரவத்திற்கு...' என்று இழுத்து நீட்டி வார்த்தைகளை விழுங்கினேன்.

'எதய்யா கௌரவக் குறைவு? வேலைக்கேற்ற வேதனம் இல்லாது உத்தியோகம் பார்த்து வாழ்க்கைச் செலவைச் சம்பந்தப் பந்தம் வாங்கிப் பல் இளித்து நிற்பது கௌரவக் குறைச்சல் இல்லையா?

சுதந்திரமாக - செய்யும் தொழிலே தெய்வம் என நினைத்து வாழ்வது கௌரவக் குறைச்சலா? எது கௌரவக் குறைச்சல்? எனக் கூறியவாறு ஜில்... ஜில்... வெத்திலை வாங்க... வாயில் போட்டிட்டுப் போங்க என்று கூறியவாறு விலகிச் சென்றார் அந்தப் பீடாக்காரர். அவர்தான் இன்று கல்முனையிலும்....

வியாபாரம், சுயகௌரவம், விளம்பரம், என எத்தனையோ உண்மைகள் ஜில்... ஜில்... என்ற சத்தத்தோடு என் காதில் ஒலித்துக் கொண்டே இருக்கிறது.

தினகரன் வார மஞ்சரி

14. 09. 2008ல் வெளிவந்தது.

9

அவனது பட்டப்பெயர் நெருப்புத் தண்ணி

ஆஸ்பத்திரிப் பக்கமே தலை வைத்தும்படுத்தறியாத எனக்கு இது புதியதொரு அனுபவம். எனது குடும்பத்தவர்கள் ; குடும்ப அந்தஸ்தை மனதிற் கொண்டு தனியார் ஆஸ்பத்திரியில் சேர்த்து விட முயற்சித்தார்கள். நான் விரும்பவில்லை.

அந்தஸ்து என்ன வேண்டிக் கிடக்கிறது. பணத்தினால் வரும் அந்தஸ்து தற்காலிகமானது என்பது எனது அசைக்க முடியாத நம்பிக்கை. போகிற உயிர் எந்தப் பெரிய ஆஸ்பத்திரிக்குப் போனாலும் போகத்தான் செய்யும் என்ற எண்ணத்தோடு தர்ம ஆஸ்பத்திரிக்கு வந்து சேர்ந்துவிட்டேன். ஆஸ்பத்திரிக்கு வந்து சேர்ந்த சற்று நேரத்திற்குள் ஏன் வந்தோம் என்றாகி விட்டது.

மரண வீட்டிற்கு ஒரு மணம், கல்யாண வீட்டிற்கு ஒரு மணம், பிள்ளைப்பேறு வீட்டிற்கு ஒரு மணம், சந்தைக்கு ஒரு மணம், அகதி முகாமிற்கு ஒரு மணம், ஆஸ்பத்திரிக்கு ஒரு மணம், மணத்தை கொண்டே எந்த இடத்திற்கு அருகாமையில் இருக்கின்றோம் என்பதை அடையாளம் காண முடியும்.

பழக்கப்பட்டு விட்டால், எந்த மணமும் பிரச்சினையாகவே தெரியாது என்பது ஆஸ்பத்திரிக்கு வந்த அடுத்த நாளே தெரிந்து விட்டது. அங்குள்ளவர்களோடு நட்பும் ஏற்பட்டு விட்டது.

பத்தாம் இலக்க கட்டிலுக்கு உடம்பெல்லாம் சிரங்கு, ஒன்பதாம் இலக்க கட்டிலில் படுத்திருப்பவர் குடும்பச் சண்டையில் மண்டை உடைந்தவராம். எட்டாம் இலக்க கட்டிலில் சந்திர மண்டலத்தில் இருந்து வந்தவர் போல ஒருவர் படுத்திருக்கிறார். இளைஞரா? முதியவரா? என்று திட்டப்படுத்த முடியவில்லை. மோட்டார் சைக்கிள் எக்சிடென்டாம். இளைஞனாகத் தான் இருக்க வேண்டும்.

ஏழாம் இலக்க கட்டில் நெருப்புத் தண்ணி கரீமுடையது. எனது ஊரைச் சேர்ந்தவன். எனக்கு தூரத்து உறவுமுறைகூட இல்லாதவன். ஆனால் எனக்கு அவனை நன்கு தெரியும். “நெருப்புத் தண்ணி” என்பது அவனது பட்டப்பெயர். கைக்குண்டு வீச்சில் உருத்தெரியாது இருக்கின்றான்.

எனது பக்கத்துக் கட்டில் என்பதால் கரீமுக்கு மருந்து கட்டும்போது இலேசாகக் கண் எறிந்து பார்ப்பேன். மருந்து கட்டும் போது சிறு சத்தம் கூட வராது. சண்டியர்கள் தைரியசாலிகளா? அல்லது பழக்கப்பட்டு விட்டார்களா? என்ற சந்தேகம் எழுகிறது எனக்கு.

எனது கால் விரலில் உள்ள சிறு காயத்திற்கு மருந்து கட்டும் போது குறைந்தது ஐந்து தடவையாயினும் “ஆய், ஊய்” என்று சப்தமிட்டு விடுவேன். அவ்வளவு பயம். எனது பயத்திற்குப் பல காரணங்கள். அவற்றில் ஒன்று எனது நண்பன் முஸம்மில்.

முஸம்மிலுக்கும் நீரிழிவு வியாதி. சிறியதொரு ஈர்க்கு காலில் குத்தியதாம் காயம் ஆறமாட்டேன் என்றாகி விரலைக் கழற்றி பின் முழங்கால் வரை கழற்ற வேண்டியதாயிற்று. இது எனது மனத்தில் ஆழப்பதிந்து விட்டதால் என்னையறியாமலே ஓர் பயம். அடிக்கடி இறைவனை நினைத்துக் கொள்கிறேன். பயத்தினாலும் பக்தி வரும், பக்தியினாலும் பயம் வரும் என்பது உண்மையாகிறது. உலகில் அதிகமானோரின் பக்தி பயத்தினால் ஏற்பட்டது தான் என்பது எனது அசைக்க முடியாத நம்பிக்கையுமாகும்.

இது ஒருபுறமிருக்க இந்த ஆஸ்பத்திரியில் என்னைவிட நெருப்புத் தண்ணி கரீமுக்கு மதிப்பும், மரியாதையும் கொஞ்சம் அதிகம் தான். பயத்தினால் வந்த மரியாதை இது. கற்றோருக்கு சென்ற இடமெல்லாம் சிறப்பு என்பது இங்கு கொஞ்சம் மங்கலாகவே தெரிகிறது. செல்வமும், செல்வாக்கும் அரசோச்சுகிறது இங்கு. கரீம் எள்ளு என்றால் ஆஸ்பத்திரி ஊழியர்கள் எண்ணெய் ஆகிறார்கள்.

பத்தாம் இலக்க சிரங்குக் கட்டில் 'தண்ணீர்! தண்ணீர்! என்று கூவியழைத்து தொண்டைத் தண்ணீரும் வற்றி அரையுயிராகி விட்டான். யாரும் கவனிப்பதாக இல்லை. அவனை அவனது இனத்தவர்கள் யாரும் வந்து பார்ப்பதாகவும் தெரியவில்லை.

முதலாம் இலக்க கட்டில் கந்தசாமிக்குரியது. ஆஸ்பஸ்திரிக்கு வந்து எட்டு வருடமாம். பக்கத்து குளியலறையில் குளிப்பு, நேரம் தவறாத ஆஸ்பத்திரிச் சாப்பாடு, ஆஸ்பத்திரி ஆலமரத்தின் கீழேயுள்ள பிள்ளையாருக்கு பக்கத்து வேலியில் பூத்துள்ள செவ்விரத்தம் பூ ஆய்ந்து வைத்து ஒரு கும்பிடு. தேவையேற்படும் போது ஆஸ்பத்திரியில் உள்ள நோயாளர்களுக்கு கடைக்குச் சென்று தேவையானதை வாங்கிக் கொடுத்து சில்லறையேதும் பெற்றுக்கொள்வது. இப்படிக்கிடைக்கும் பணத்தை கந்தசாமி என்ன செய்கின்றான் என்பது யாருக்கும் தெரியாது.

கந்தசாமி இப்பொழுது நோயாளி இல்லை. ஆனால் அவன் ஆஸ்பத்திரியில் இருப்பதை யாரும் ஆட்சேபிப்பதுமில்லை. குவாட்டசில் உள்ள டாக்டர்களுக்கும், நர்ஸ்மாருக்கும் தேவையேற்படும் போது எதனையும் எதிர்பாராமல் உதவுவான். அதனால் அவன் எல்லோருக்கும் தேவையானதொரு மனிதனாகி விட்டான். ஆஸ்பத்திரிதான் அவனுக்கு ஊர் உலகமெல்லாம்.

'இந்த உலகத்தை சரியாக புரிந்து கொண்டவர்கள் இருவர். ஒருவன் துறவி, மற்றவன் செப்படி வித்தைக்காரன் என்று எங்கோ படித்தது ஞாபகம் வருகிறது எனக்கு. அந்த

இருவரோடு கந்தசாமி போன்றவர்களையும் மூன்றாவது மனிதனாகச் சேர்த்துக் கொள்ளலாம் எனத் தோன்றுகிறது.

பிற்பகல் மூன்று மணியிருக்கும் ஆஸ்பத்திரி அமைதியாக இருக்கிறது. நான் வாசிப்பதற்கு கொண்டு வந்திருந்த எமிலி ஜோலாவின் 'நானா' என்ற நாவல் எனது தலையணைக்குப் பக்கத்தே தூங்கிக் கிடக்கிறது. நாவலின் ஒரு வரியைக் கூட என்னால் வாசிக்கக் கிடைக்கவில்லை. வாசிப்பதற்கு மன அமைதியும் சூழலும் இருக்க வேண்டும் என்பதை என்னால் உணர முடிகிறது. காற்றில் அள்ளுண்டு செல்லும் மேகக் கூட்டங்களைப் போல என் மனத்தில் எண்ணங்கள் பல அள்ளுண்டு செல்கின்றன. தலையணையை இரண்டாக மடித்து தலையின் கீழே வைத்துக் கொண்டு ஆஸ்பத்திரி அனுபவங்களை வைத்து ஏதாயினும் ஒரு கருவோடு சேர்த்துச் சிறுகதை எழுதலாம் என்று யோசித்து முடிப்பதற்குள்,

'என்ன கிளாக்கர் ஐயா, பலமான யோசனை போலிருக்கு. ஒன்றையும் யோசியாதைங்கோ சின்னதொரு சிரங்குதானே எல்லாம் சரியாகிவிடும்' நெருப்புத் தண்ணி கரீமின் சத்தம் கேட்டு எழுந்தும் எழாத நிலையில் அரை மனத்தோடு அவனோடு பேச்சுக் கொடுக்கிறேன்.

'நான் அப்படியொன்றும் சீரியஸாக யோசிக்கவில்லை. யோசித்துத் தான் என்ன செய்ய? நீரிழிவு கொஞ்சம் கூடியிருக்கு அதனால்தான்' என்று இழுத்து நீட்டி விடுகிறேன். எனது வசனத்தின் இறுதியோடு இறைவன் நாடியது நடக்கும் என்ற கருத்து தொக்கி நிற்கிறது.

இலக்கணம் படித்தவனைப் போல நெருப்புத் தண்ணி "இறைவன் நாடியது நடக்கும் கிளாக்கர் ஐயா நம்மளால் எதுவும் செய்ய முடியாது" என்று வசனத்தை முடித்து விட்டு மீண்டும் தொடருகிறான்.

'என்ன எடுத்துப் பாருங்களேன், என்ன மௌத்தாக்கிவிட எவ்வளவோ முயற்சி பண்ணுகிறானுகள். நான் மௌத்தாகிப் போயிட்டேனா? யாருக்கும் எந்த அநியாயமும் இதுவரை செய்யல்ல, அப்படி இருந்தும் என்ன ஏன் கொல்ல

நினைக்கிறானுகள். எல்லாம் அந்த தோத்துப் போய் கிடக்கிற அரசியல்வாதிட வேலை. எனக்கு 'நெருப்புத் தண்ணி' என்று பட்டப் பெயர் வைத்து மக்கள் மத்தியில் என்னைப் பயங்கரமானவனாக காட்டி என்னூடாக சில காரியங்களை அவன் சாதித்துக் கொண்டான். இது தொடர வேண்டும் என்றும் நினைக்கின்றான்.

மக்கோணையில் இருந்து வந்த என்னை வீட்டிற்கும் போகவிடாது அவன்ட காரில ஏற்றிக் கொண்டுபோய் 'பார்வ' இறக்கி வேணாம் வேணாம் என்று சொல்லச் சொல்ல என்னை குடிக்கப் பழக்கினான். எனது தகப்பனாரின் நல்ல பெயருக்குக் களங்கம் உண்டாக்கி விட்டேன் என்று எனது மனச்சாட்சி தினம் தினம் என்னை உறுத்திக் கொண்டே இருந்தது. குடியை நிறுத்தியதோடு அவன் வீட்டிற்குப் போவதையும் நிறுத்திக் கொண்டேன்.

என்னை கூப்பிட வந்தவர்களுக்கும் ஏசியது மட்டுமல்லாமல் என்னை கெட்டவனாக மக்கள் மத்தியிலே காட்டிய பாவம் உன் பிள்ளை குட்டிகளையும் தாக்கும் என அவனுக்குச் சொல்லி அனுப்பினேன். அதனால்தான் அவன் என்னை கொன்றுவிட முயற்சி செய்கிறான்.

பகல் நடந்த சம்பவத்திற்குப் பிறகு எனக்கு இந்த உலகத்தில் வாழவே விருப்பம் இல்லாது போய்விட்டது என்று கூறியவாறு அவனது சட்டைப் பையுள் கைவிட்டு எதையோ தேடுகிறான்.

பொழுதுபோக வேண்டும் என்பதற்காக அவன் பேசுவதைக் கேட்டுக் கொண்டிருந்தாலும் அவனது பேச்சின் இடையே சில அனுபவக் கீற்றுக்கள் வெளிப்படுவதையும் என்னால் உணர முடிகிறது. சட்டைப் பையில் இருந்து இரண்டு சிகரெட்டுகளை எடுத்து ஒன்றை பற்ற வைத்துக் கொண்டு ஒன்றை என்னிடம் நீட்டினான். ஆஸ்பத்திரியின் உள்ளே சிகரெட் புகைக்கக் கூடாது என்பது எனக்குத் தெரியும். அவனிடம் இதனைச் சொல்ல முடியுமா?

தூக்கணாங் குருவி குரங்கிற்குப் புத்தி சொல்லி பட்டதுயர் எனக்கு ஞாபகம் வந்ததும் பேசாமல் வாங்கிக் கொண்டேன். அவன் ஆயாசமாகப் புகையை ஊதித் தள்ளுகிறான். என்னை அவன் சிகரெட்டை பற்ற வைக்குமாறு கூறவும் இல்லை. நெருப்பை தரவும் இல்லை.

அவனிடம் வலோற் காரம் இல்லாத நல்ல தன்மையொன்று குடி கொண்டிருப்பதையும் நான் உணருகின்றேன். என்னிடம் மரியாதைக்காக அவன் நீட்டி இருக்கலாம். சிகரெட் அல்லவா? அதனால் நானும் அதை வாங்கிக் கையில் வைத்துக் கொண்டேன்.

போதைவஸ்து சிறிதோ பெரிதோ அதுவல்ல முக்கியம். அதன் தன்மைதான் முக்கியம். அந்தஸ்து, கௌரவம், குலம், கோத்திரம் எதனையும் கவனியாது சமரசம் உலாவும் இடமாகத் திகழ்வது இந்தப் போதைவஸ்துப் பரிமாறும் இடங்களே.

கரீம் கதையை தொடருகிறான். “உண்மையை சொல்லுங்க கிளாக்கர் ஐயா நீங்களும் என்னைக் காதையன், பொல்லாதவன், பட்ட இடமெல்லாம் பழுதாக்கி விடும் நெருப்புத் தண்ணி இவனோட நமக்கென்ன கதை எண்டு கண்டும் காணாதது போல் நடந்து கொண்டதையும் எத்தனையோ தடவைகள் அவதானித்துள்ளேன். நான் உங்களுக்கு எப்போதாயினும் கெடுதல் செய்திருக்கிறேனா? அல்லது ஊரில் வேறு யாருக்காயினும் ஏதாயினும் தீமை செய்துள்ளேனா, அப்படி நான் செய்ததாக யாரும் சொல்ல மாட்டார்கள். அப்படி இருந்தும் ஏன் என்னை கெட்டவன் என்று எண்ணுகிறார்கள்? ஏன் கொல்ல நினைக்கிறார்கள். எல்லாம் எமதுரின் அரசியல் வாதிகளும், அவர்களது அடியாட்களான பொலிஸ்காரர்களும் தான். எங்கே எது நடந்தாலும் இந்தப் பொலிஸ்காரர்கள் என்னைத் தானே தேடிப் பிடிக்கிறார்கள். எனக்கு ஒன்றும் தெரியாது. என்ன சும்மா அடியாதீர்கள் என்றால் அடியாட்டி உண்மையை எடுக்க முடியாது என்கிறானுகள். நான் மக்கொனைக்கு போய்வந்ததை அடிக்கடி ஞாபகப்படுத்தி கெட்டவன் என முத்திரை குத்துகிறார்கள்.

“நான் சிறு வயதில் நண்பர்களோடு சேர்ந்து பூட்டி இருந்த சிறிய சில்லறை கடையொன்றுக்குள் புகுந்து சிகரெட் எடுத்துக் குடித்தேன். கடைக்காரன் கையில் அகப்பட்டது நான் மட்டும்தான். நான் மட்டும் தான் மோதினாருடைய மகன். மற்றவர்கள் பெரிய இடத்துப் பிள்ளைகள். விடயம் கோடுவரை சென்று விட்டது. நீதிபதி என்னை மக்கொனை சிறுவர் சீர்திருத்தப் பாடசாலைக்கு அனுப்பக் கட்டளையிட்டார். எனது தகப்பனாரும் பிள்ளை திருந்தி வரட்டும் என நினைத்து இதனை ஆட்சேபிக்காது இருந்து விட்டார்.

“ஆனால் அங்கு போன பின்தான் சீர் திருந்துவதற்கு அங்கு சான்சே இல்லை என்பதைத் தெரிந்து கொண்டேன். உண்மையாகவே கெட்டழிந்த பிள்ளைகள் தான் அங்கு அதிகம். அவர்களுடைய கெட்டித் தனங்களையும், தந்திரோபாயங்களையும் எங்களைப் போன்ற அப்பாவிக்குச் சொல்லிக் கொடுத்து தைரியமுட்டுகிறார்கள். அது மட்டுமல்லாமல் அங்கு படிப்பிக்கும் கைத்தொழில்கள் காலாவதியான; வெளியே வந்து செய்ய முடியாத தொழில்கள் என்பதுவும் தெரிய வந்தது.

ஊருக்கு வந்ததும் அரசியல்வாதிகளின் கைக்குள் அகப்பட்டு அவர்கள் காட்டும் சொகுசான வாழ்க்கையை கொஞ்சநாள அனுபவித்து எதுவித தொழிலும் செய்யாது பழக்கப்பட்டு அவர்களின் ஏவலை மட்டும் செய்து சண்டியன், நெருப்புத் தண்ணி, காடையன், போன்ற பட்டங்களைப் பெற்றேன். சமூகத்தில் இருந்து ஒதுங்கி ஏன் குடும்பத்தவர்களையும் விட்டு விலகி சகலரும் பயந்தோடும், வெறுப்போடும் பார்க்கும்படி செய்து விட்டார்கள். இந்த அரசியல்வாதிகள்.

“கிளாக் கர் ஐயா, பகல் நடந்த சம்பவத்தை பார்த்தீர்கள்தானே? இந்த சம்பவத்திற்குப் பிறகு எனக்கு வாழ்க்கையே வெறுத்துப் போய்விட்டுது. தற்கொலை பண்ணுவோமா என்று கூட நினைத்தேன். எமது மார்க்கத்தில் தற்கொலை செய்பவன் சொர்க்கம் சேரமாட்டான் என்பதுவும்

எனக்குத் தெரியும்” என்று கூறியவாறு அவன் தனது முகத்தை இரு கைகளாலும் மூடிக்கொண்டு அழுகிறான்.

பகல் நடந்த சம்பவத்தை இரை மீட்டிப் பார்க்கின்றேன். பகல் மணி பண்ணிரெண்டு. நேடியாளர்களை உற்றார் உறவினர், நண்பர்கள் பார்வையிடும் நேரம். ஒவ்வொரு கட்டிலைச் சுற்றியும் சனக் கூட்டம். என்னை சுற்றியும் ஏகப்பட்ட கூட்டம். ஒவ்வொருவராக என்னை சுகம் விசாரிக்கிறார்கள். நானும் சளைக்காமல் பதில் சொல்லிக் கொண்டிருக்கின்றேன்.

திடீரென “வாப்பா வாங்க ஊட்ட போவோம் எனக்குப் பயமாக இருக்கு. ஊட்ட போவோம் வாங்க வாப்பா. பெரியப்பாவைப் பார்க்க எனக்குப் பயமாயிருக்கு வாங்க போவோம்”

சிறுவன் ஒருவனின் சத்தமிது. எல்லோர் கவனமும் சத்தம் வந்த பக்கம் திரும்புகிறது. பையனை உரியவர் வெளியே கூட்டிச் செல்கிறார். எங்கும் ஒரே அமைதி. அமைதியின் ஊடே குசு குசு என்று செய்தியொன்றும் பரவுகிறது.

அந்தப் பையன் நெருப்புத் தண்ணி கரீமின் தம்பி மகன். பெரியப்பாவை பார்க்க தனது தகப்பனோடு ஆஸ்பத்திரிக்கு வந்திருக்கின்றான். ஆஸ்பத்திரியில் சனக் கூட்டத்தையும் பெரியப்பாவின் தோற்றத்தையும், ஏலவே பெரியப்பாவை பற்றி ஊரில் பலரும் கதைத்ததுவும் பையனின் மனத்தில் பயத்தை ஏற்படுத்தி விட்டது. அதனால் சத்தமிட்டு கத்தியிருக்கிறான். சின்னப் பையன்தானே இப்படியான இடங்களுக்கு சின்னப் பிள்ளைகளை கூட்டி வந்திருக்கக் கூடாது. இதுதான் அங்கு குசு.. குசு.. வென்று பரவிய கதை.

நான் மீண்டும் சுய நினைவுக்கு வருகிறேன். கரீமும், கைகளால் கண்களைத் துடைத்தவாறு “என் பிள்ளைகளே என்னைப் பார்க்க பயப்படும் அளவிற்கு நான் பயங்கரமானவனாக ஆக்கப்பட்டு விட்டேன். எல்லாவற்றையும் இறைவன் அறிந்தவனாக உள்ளான்” என்று கூறியவாறு அவன் கட்டிலில் சாய்கின்றான்.

நான் நர்ஸைக் கூப்பிட்டேன். நர்ஸ் வந்து கரீமின் நெஞ்சை அழுத்திப் பார்க்கிறார். பின் தொலைபேசியில் டாக்டரை கூப்பிடுகிறாள். வேகமாக வந்து சேர்ந்த டாக்டர் பலம் கொண்ட மட்டும் பல தடவை நெஞ்சை அழுத்திப் பார்த்து கடைசியில் கரீமின் முகத்தில் சீலையை எடுத்துப் போட்டுவிட்டுச் செல்கிறார்.

கரீமின் நெஞ்சக் கூட்டினுள் ஏராளமான அழுத்தங்கள் அதனை வெளியே எடுக்க டாக்டர் முயற்சித்தார். முடியவில்லை. கரீம் நெருப்புத் தண்ணி அல்ல பச்சைத் தண்ணி என்பது ஏலவே எனக்குத் தெரியும். நான் பெயரெடுத்த முற்போக்கு எழுத்தாளனாக, பேச்சாளனாக இருந்தும் ஒரு கைதட்டிச் சத்தமாவதில்லை என்ற நொண்டிச் சாட்டை கூறியவாறு சும்மா இருந்து விட்டேன். எனது எழுத்தின் மூலம் அரசியல்வாதியைத் தட்டிக் கேட்டிருக்கலாம். அப்படி நான் செய்யவில்லை. எனது கடமையை நான் செய்யவில்லை என்று எனது மனசாட்சி என்னை உறுத்தியது.

“உலகின் எல்லாப் பிரச்சினைகளுக்கும் காரணம் மதவாதிகளும், அரசியல்வாதிகளுமே. இந்த இருவரும் இல்லாவிட்டால் உலகில் எந்தப் பிரச்சினையும் இருக்காது” என்ற ரஜனி சாமியாரின் கருத்தும் தூர கட்டிலை விட்டிறங்கி பிராயச்சித்தம் தேடும் நோக்கோடு கரீம் இறந்த செய்தியை ஊருக்கு அறிவிக்க முயற்சிக்கின்றேன்.

தினகரன் வார மஞ்சரியில்

22.02.2009ல் வெளிவந்தது.

10

குருத்தோலையும் கறள் ஆணிகளும்

கொழும்பு காலி வீதியில் கொள்ளுப்பிட்டிச் சந்தியில் இருந்து வடக்கே சற்றுத் தூரத்தில் கடற்கரையை நோக்கிச் செல்லும் ஆங்கிலப் பெயர் கொண்ட அப்பாதையின் இரு மருங்கிலும் அமைந்துள்ள அழகான வீடுகளில் மிகவும் அழகானதும், கவர்ச்சியானதும், பெரியதுமான வீடுதான் “ஹெப்பி ஹோம்” எனும் பெயர் கொண்ட அந்த வீடு.

நான்கைந்து வீடுகள் கட்டக் கூடிய இடப்பரப்பில் தனியாக அமைந்தது, அந்த வீட்டின் அழகிற்கும் கவர்ச்சிற்கும் காரணமாக இருக்கலாம்.

“வாஸ்து சாஸ்திரப்படி கட்டினார்களோ, இல்லையோ என்பது தெரியாது. ஆனால் கட்டடக்கலைஞர் ஒருவரின் கலைவண்ணம் அவ்வீட்டில் புலனாகிறது.

வீட்டின் முன்பக்கம் “இன்” “அவுட்” என எழுதப்பட்ட இரண்டு வாயில்கள். அதில் ஒன்றில் “கடிநாய் கவனம்” அறிவிப்புப் பலகை கூட அழகான எழுத்தில் இரண்டு மொழிகளில் எழுதப்பட்டு வர்ணம் தீட்டப்பட்டுள்ளது.

நாய் உண்டோ இல்லையோ “கடிநாய் கவனம்” அறிவிப்புப்பலகை மாட்டுவது கொழும்பிலுள்ள பெரிய வீடுகளில் பெசனாகிவிட்டது.

வீட்டிற்கும் முன்வாசலுக்குமிடையே அழகானதொரு பூந்தோட்டம். பூந்தோட்டத்தின் நடுவே ஒரு தேன்கூடு. அதற்குச் சற்றுத்தூரத்தில் “லவ்பேட்ஸ்” பறவைக் கூடும், அதனருகே அல்சியேசன் நாய்க் கூடும் அமைந்துள்ளன.

வீட்டின் மாடியில் தொங்கு தோட்டம் வேறு, லக்கலைப் பூந்தோட்டத்தை ஞாபகப்படுத்தும் வண்ணம் அமைந்துள்ளது.

இத்தனையும் சேர்ந்து வீதியில் போவோர் வருவோரையெல்லாம் ஒரு தரம் நின்று பார்த்துவிட்டுச் செல்லத் தூண்டும் வகையில் அமைந்துள்ளதால் புதிதாக மட்டுமல்ல வழக்கமாக வருவோர் போவோர் கூட ஒரு தரம் நின்று பார்த்து விட்டே செல்வர்.

வீட்டோடு பழக்கப்பட்டவர்களைத் தவிர வேறுயாரும் உள்ளே நுழைந்தால் நாய் குரைக்கும் சப்தம் காலி வீதி தொடக்கம், கடற்கரை வீதி வரை கேட்கும்.

“ஹெப்பி ஹோம்” என்ற பெயர் அந்தவீட்டிற்கு பொருத்தமா இல்லையா என்பதை பொறுத்திருந்து வாசகர்கள்தான் தீர்மானிக்க வேண்டும்.

பூந்தோட்டம், தேன்கூடு, குருவிக்கூடு, நாய்க்கூடு என்பவைகளைக் கவனிக்க ஒருவர். அவர் பெயர் “ஆதங்காக்கா”

ஆதங்காக்கா, கார்ச்சாரதி, கடைக்குப் போகும் பையன் இவர்கள் தங்குவதற்கும், குளிப்பதற்கும், மலசலம் கழிப்பதற்குமென கார்க் கராஜ்ஜோடு சேர்ந்தாற் போல் இரண்டு அறைகள். இந்த இரண்டு அறைகளும் வீட்டோடு சேர்ந்தே உள்ளதா? அல்லது தனித்தனியானதா? என்று இலகுவில் கண்டு பிடிக்க முடியாத அளவு திட்டமிட்டே கட்டப்பட்டுள்ளதால் வீட்டின் விலாசத்தையும், அழகையும் கூட்டிக் காட்டும் அம்சமாக இந்த அறைகள் உள்ளன.

அக்கம் பக்கத்தில் உள்ளவர்களுக்கும் இந்த வீட்டிற்கும் எதுவித தொடர்பும் கிடையாது.

இந்த வழக்கம் இன்று கொழும்பில் உள்ள பெரிய வீடுகளில் சம்பிரதாயமாகிவிட்டது.

“எவண்டபெண்சாதி எவனோட ஓடினாத்தான் நமக்கென்ன? ஊராவம்பு நமக்கெதற்கு “என்ற நினைப்பு.

இது சரியா? பிழையா? என்று நான் இங்கு சொல்லவரவில்லை. எனக்கும் இது இங்கு தேவையில்லாத விடயம்.

வீட்டின் வரவேற்பு அறையின் பக்கத்திலே அமைந்துள்ள சாய்வு நாற்காலியில் செல்லடித்துச் சிதறிய கட்டடத்தைப் போல உருக்குலைந்து கூனிக்குறுகிக் கிடக்கிறார், அந்தவீட்டின் சொந்தக்காரனான ஓடிற் ஜெனரல் அப்பாஸ்.

வரவேற்பு அறையின் முன் சுவரில் மாட்டப்பட்டிருக்கும் ஆறு அடி உயரமான அந்தப் பென்னம் பெரிய சுவர்க்கடிகாரம் எட்டுத் தடவைகள் அடித்து முடித்துவிட்டு “டிக் டிக் டிக் என்ற சத்தத்தை உமிழ்ந்து கொண்டிருக்கிறது.

இந்த டிக்.....டிக்.....டிக் சத்தம் இதற்கு முன் யாருடைய காதுகளுக்கும் கேட்பதில்லை. ஆனால் இன்றும் நேற்றும் துல்லிதமாகக் கேட்டுக் கொண்டிருக்கிறது.

இதனை இப்படியும் கூறலாம். அந்த வீட்டில் இரண்டு நாட்களாக உயிருள்ள எந்தச் ஜீவனும் உயிரற்ற நிலையில் வெறும் கூடுகளாகவே காட்சி தருகின்றன.

மணிக்கூட்டைப் போன்ற உயிரற்ற பொருட்கள் மட்டும் இயங்கின.

அவரின் எதிரே கிடந்த நாட்டியக் குதிரையில் படுத்திருந்த பூனை திடீரென இறங்கி ஓடியதும் அந்த நாட்டியக் குதிரை மேலும் கீழும் மெல்ல மெல்ல ஆடியது. சாய்வு நாற்காலியில் சுருண்டு கிடந்த ஓடிற் ஜெனரல் அப்பாஸ் ஏதோ உணர்வு வந்தவராக எழுந்து தனது சட்டைப் பைக்குள் கையை விட்டு ஒரு கடிதத்தை எடுத்து மௌனமாக வாசித்து விட்டு மீண்டும் சட்டைப்பைக்குள் திணித்துக் கொண்டு சாய்வு

நாற்காலியில் சாய்ந்தார். அதனைத் தொடர்ந்து “கோளிங்” மணியோசை, கேட்டதும் ஆதங்காக்கா ஓட்டமும் நடையுமாகச் சென்று கேற்றை திறக்கிறார்.

அப்பாஸ் ஆரவாரப்பட்டவராக எழுந்து நின்று கேற்றைப் பார்க்கிறார்.

பிரயாணப்பையோடு கரீம் போடியாரும் அவரது மனைவிபும் வருகிறார்கள்.

“தம்பி! உம்மாவும் வாப்பாவும் ஊரில் இருந்து வாராங்க” என்று கூறியவாறு ஆதங்காக்கா சற்று விலகி வழிவிடுகிறார்.

கரீம் போடியார் ஆதங்காக்காவை உற்றுப் பார்த்து விட்டு இடது கையில் இருந்த பிரயாணப் பையை வலது கைக்கு மாற்றிக்கொண்டு இடது கையால் தனது தோழில் கிடந்த சால்வையை சரி செய்து கொண்டு நடக்கிறார்.

ஆதங்காக்கா கரீம் போடியாருக்கு “குடி” வழி இரத்த உறவுமுறை.

ஆதங்காக்காவும் கரீம் போடியாரும் வடக்கனார் குடியைச் சேர்ந்தவர்கள். தென்கிழக்கு முஸ்லிம்கள் மத்தியில் உள்ள “குடி” மரபு இரத்த உறவினை எடுத்துக்காட்டும் வழிமுறை.

முன்பின் தெரியாத இரண்டு ஊரைச் சேர்ந்த இருவர் சந்தித்து உரையாடும் போது இருவரும் ஒரே குடியைச் சேர்ந்தவர்கள் எனத் தெரிய வந்தால் பிரிக்க முடியாத இனத்தவர்களாகி விடுவார்கள்.

இந்தக் குடி வழி உறவு முறைப்படி ஆதங்காக்காவும் கரீம் போடியாரும் மாமா, மருமகன் உறவு இருந்தும் கரீம் போடியார் ஆதங்காக்கா வோடு ஒருநாளும் சந்தோசமாக முகங்கொடுத்துப் பேசியது கிடையாது. இனமோ சனமோ யாராய் இருந்தாலும் அவரவரை வைக்க வேண்டிய இடத்தில் வைத்துக்கொள்ள வேண்டும். இல்லாவிட்டால் தோழில் இருந்து காதைக் கடிப்பார்கள். என்பதில் அசைக்க முடியாத நம்பிக்கையுள்ளவர் மட்டுமல்ல, வயல்காரன், குடிமகன், கூலித்

தொழிலாளி, போன்றவர்களோடு தான் ஒரு போடியார் என்ற “பூர்ஜுவா” தன்மையோடுதான் நடந்து கொள்வார்.

“இவர் பரம்பரைப் போடியாரல்ல இடையில் வந்த போடி, அதனால்தான் இவருக்குத் தாழ்வுச் சிக்கல்” என்பது பொதுமக்களுடைய அதாவது ஊரவர்களுடைய அபிப்பிராயம். அதுமட்டுமல்ல ஊரவர்கள் இவரைப் பெரிதாக கணக்கெடுப்பதுமில்லை.

காசு விடயத்திலும், கொடுக்கல் வாங்கலிலும் பெயரெடுத்த நப்பி.

ஊரில் கரீம் போடியார் என்பதைவிட “எச்சிப் போடி” என்றால்தான் எல்லோருக்கும் தெரியும். திருமுல மந்திரத்துள் “மரத்துள் மறைந்துள்ள மாமத யானையைப் போல கரீம் போடி எச்சிப் போடிக்குள் மறைந்து விட்டார்.

மகனின் படிப்புப் பற்றியும் அவர் மகன் பார்க்கும் உத்தியோகம் பற்றியும் கொழும்பிலே அவருக்கு கலியாணம் செய்த வகையால் கிடைத்த வீடு பற்றியும் ஊரெல்லாம் கதைத்துத் திரிவதுதான் கரீம் போடியின் பொழுது போக்கு.

கரீம் போடி உள்ளே வந்ததும் ஆதங்காக்காவை பார்த்த பார்வை “ஆதத்திற்கு தெரியாமல் எதுவும் நடந்திருக்காது” போன்றிருந்ததை ஆதங்காக்காவும் புரியாமலில்லை.

கரீம் போடி வெடுக் கென்று நடக்கிறார்.

தலையை மூடியிருந்த முக்காட்டுத் தொங்கலால் தனது கண்களை துடைத்தவாறு உம்மா வருவதை கண்ட அப்பாசுக்கு தானும் அழ வேண்டும் போல் தோன்றுகிறது. இருந்தும் அடக்கிக் கொண்டார்.

கரீம் போடி மகனைப் பார்த்து “இது எப்ப நடந்தது” என்று கேட்டவாறு வீட்டினுள் நுழைந்ததும்.

“முந்தநாள் நான் ஒபீசுக்கு போன பிறகு” எனப்பதில் சொன்னார் அப்பாஸ்.

“காசு, நகை நட்பு ஏதாயினும் எடுத்துக் கொண்டு போயிருக்காளோ?” என்று மீண்டும் கரீம் போடி கேட்டதும்,

“இல்லை எதனையும் கொண்டு போகல்ல எல்லாம் அப்படி அப்படியே வைச்சபடி இருக்கு உடுத்த புடவையோடுதான் போயிருக்காள்” எனச் சொல்லி முடித்ததும்,

“தலையோடு வந்தது தலைப்பாகையோடு போயிருச்சி. நமக்குக் காலம் நல்லாயிருக்கு வீட்டை நம்மிட பேரில எழுதிக் கொண்டது நம்மிட அதிஸ்டம் தான். எந்தக் கோட்டிற்கு போனாலும் நான் ஜெயிச்சிக் காட்டுவன்.

அவள்ள கள்ளப்புருசன் இந்தியாக் காரன்தானே. அவன் இந்தியாவுக்குக் கூட்டிக் கொண்டு போயிட்டானாம். என்று நான் கேள்வி. அவள் ஏற்கனவே திட்டமிட்டுப் பாஸ்போட்டெல்லாம் எடுத்துவைச்சிருந்திருக்காள்” கரீம் போடி பேசிமுடித்ததும், அப்பாஸின் தாயார் “சாப்பிட்டியா மகன் என்று கேட்டவாறு மேசையிலே மூடியிருந்த சாப்பாட்டை திறந்து பார்த்து விட்டு “இராச்சாப்பாடு, காலச்சாப்பாடு எல்லாம் அப்படி அப்படியே இருக்கு “வாமகன் வந்து கொஞ்சம் சாப்பிடு” எனக் கூறியவாறு ஆயத்தங்களைச் செய்வது கண்டு “வேண்டாம் உம்மா பசிக்கல்ல” என்றார் அப்பாஸ்.

கரீம் போடி மீண்டும் கதையை ஆரம்பிக்கின்றார். “கடிதம் ஒண்டு வைச்சிட்டுப் போயிருக்காளாமே ரோசம் கெட்ட தொளிப்பறி. நான் படிச்சிப் படிச்சிச் சொன்னேன். கண்ட கண்டவனயெல்லாம் ஊட்டுக்குள்ள கூட்டிப் போடாதே எண்டு கேட்டால் தானே நம்மிட்ட இருக்கிற காசி போதாதெண்டு அவனோடு சேர்ந்து கார் கொம்பனி தொடங்கிட்டார்” என்றதும்,

“அவள் கடிதம் வைச்சிட்டுப் போனது பற்றி உங்களுக்கு யார் சொன்னது?” என்று கேட்டார் அப்பாஸ்.

“ஊர் வாயமுட உலமுடியாயிருக்கு அவள் ஓடி ஒரு மணித்தியாலத்திற்குள் கல்முனைக்கு கதை வந்திட்டது. அதிலயும் உன்ன முதன் முதல் கலியாணம் கேட்ட மம்மகாசின் தான் ஊர் முழுக்கப் பரப்பித்திரிகிறான். மம்மகாசின்

ஆதத்திட அல்லயல்காரன் தானே அதனால் இந்த ஊட்டில ஊசி உழுகிற சத்தமும் மம்மகாசினுக்கு கேட்கும். அவள் கடிதத்தில் எழுதியிருக்கிற வசனத்தை அப்படியே சொல்லித்திரியிறானாம் “நான் உங்களுடைய ஏதனையும் கொண்டு போகல்ல பிள்ளை உங்களுடையது என்றால் அதையும் உங்களிடமே விட்டுச் சென்றிருப்பேன். அது உங்களுடையதல்ல என்பதனாலேயே எடுத்துச் செல்கிறேன். எனது மனச்சாட்சியின் படி நான் நடந்துள்ளேன் “என்று எழுதியிருக்காளாமே. உண்மையா?” அப்பாஸ் மௌனியாகிவிட்டார்.

கரீம் போடி தொடர்கிறார். “மம்மகாசின் போன்ற கீழ் சாதிக் கெல்லாம் நாம கதைக்கு ஆளாகிப்போனோம். என்ன செய்ய எல்லாம் நம்மிட தலைவிதி. கொழும்பு மனுசர் நல்லவங்க இதையெல்லாம் கதைச்சித்திரிய அவங்களுக்கு நேரமும் இல்ல, அவங்களுக்குப் பழக்கமும் இல்ல நம்மிட ஊரானுக்கு மத்தவண்ட புறங் கழுவுறுதானே வேலை. வேறு என்ன வேலை இருக்கு நம்மிட ஊரானுக்கு.

நல்லகாலம் இது கொழும்பில நடந்தது. நம்மிட ஊர்ல எண்டா ஊடுமுழுக்கச் சனமாகத்தான் இருக்கும். ஊர்முழுக்கப் பரவி மற்ற ஊர்களுக்கம் பரவி களியோடைக்கு அங்கால அக்கரைப்பற்றிற்கும் அதுக்கங்கால பொத்துவிலுக்கும் பரவி இருக்கும். சரி சரி இப்ப இதைப்பற்றிப் பேசிப்பிரயோசனமில்ல உட்டுட்டு நடக்க வேண்டிய காரியத்தை பார்ப்பம். கடல்ல மீனா இல்ல, இவள் இல்லாட்டி இன்னொருத்தி, நீ ஆம்பிள மிதிப்பாய், தண்ணிய கண்டா கழுவிட்டுப் போவாய். கொழும்பில பொண்ணுக்கா பஞ்சம் இந்தப் பெரிய வீட்டில இருக்கிறதெண்டா போட்டி போட்டுக் கொண்டு வருவாளுகள். தெறிச்சிப்பார்த்து பொண்ணெடுக்கலாம். நாளைக்கே நான் கலியாணத்திற்கு ஏற்பாடு பண்ணி நான் யார் என்று காட்டறன்.” என்று கூறியவர் ஆதங்காக்காவைக் கண்டதும் “பூக் கண்டெல்லாம் தண்ணி இல்லாம வாடிக் கிடக்கு நீ போய் உண்ட வேலையைப் பார்” என்று துரத்துகிறார்.

ஆதங்காக்காவிற் கு ஏன் துரத்துகிறார் என்று விளங்காமலில்லை, வாய்க்குள் புறுபுறுத்தவாறு அவ்விடத்தை விட்டு விலகிப் பைப்படிக்குச் சென்று பூக்கண்டுகளுக்கு தண்ணீர் ஊற்ற ஆயத்தங்களைச் செய்து கொண்டே “தண்ணி ஊத்தாட்டி வாடத்தானே செய்யும். இது விளங்காமலா நானிருக்கன். இது அவருக்குத்தான் விளங்கல்ல, அவருக்கு காசு சேர்க்கத்தான் தெரியுமே தவிர வேற ஒண்டும் தெரியாது. நாளைக்கே கலியாணம் பண்ணி வைக்கப் போகிறாராம். காசெண்டால் வயசைக் கூட பார்க்க மாட்டார். அப்பாஸுக்கும் அந்தப் பொட்டைக்கும் எவ்வளவு வயசு வித்தியாசம். கொஞ்சம் கூட அதைப்பற்றிச் சிந்திச்சாரா? கரீம் போடி தான் படிக்காதவர், படிச்ச மகனாகுதல் யோசிக்கப்படாதா? வாப்பா எப்படியோ மகனும் அப்படியே. ஆம்பிள ஆம்பிளயா இருக்கணுமெண்டு கொஞ்சமும் யோசிக்கறதில்ல. ஏலவே மலட்டுக் கூட்டம் எண்ட பேரெடுத்த நீங்க எவ்வளவு கவனமாக இருக்கனும் அதப்பத்தியெல்லாம் அக்கற இல்ல, அப்பாலி கலியாணம் முடிச்ச நாள் தொடக்கம் நான் இஞ்சதானே இருக்கன் “பல்கீஸ்” பாவம் நல்ல பிள்ளை, குணசாலி, இருந்தும் என்ன செய்ய எத்தனை நாளைக்குத் தான் பொறுமையோடு இருப்பது. பொம்புளண்டா உணர்ச்சி இல்லையா? அனுபவிக்க வேண்டிய வயசு, பொட்டவாப்பா என்ன கொடுக்கல்ல, உப்போடு கூடிய முப்பத்திரண்டும் குடுத்தார் தானே. நீ ஆம்பிள எண்டால்தானே இதையெல்லாம் அனுபவிக்க. பல்கீசை நான் பிழை சொல்லவே மாட்டேன். குடும்பமானம் போய்விடக் கூடாது என்பதனால் மிகப் பொறுமையோடு இருந்தா. இந்தப் பைத்தியக் காரன் தான் அவன ஊட்டுக்குள்ள கொண்டுவந்து சேர்த்தான். பஞ்சம் நெருப்பும் பத்தாம என்ன செய்யும். பத்திடுச்சி அதனால் மனச்சாட்சிக்கு விரோதமில்லாம இந்தப் பெரிய ஊட்டையும் விட்டுட்டு கடிதத்தையும் வைச்சிட்டுப் போயிட்டா” என்று தனக்குத்தானே பேசிக்கொண்டு தண்ணீர் ஊற்றுகிறார்.

சாய்வு நாற்காலியில் சுருண்டு கிடந்த அப்பாஸ் எழுந்து சட்டைப்பைக்குள் கையைவிட்டு கடிதத்தை எடுத்துக்

கிழித்தவாறு “எனக்கும் எனது பிள்ளை இல்லை என்பது தெரியும் இருந்தும் வளர்த்த பாசம் இல்லாமல் போகுமா? அதனால்தான் வேதனையாயிருக்கு. பல் கீஸின் உணர்வுகளைச் சாவடிக்கக் கூடாது என்பதற்காகத்தான் அவனைப் பழக விட்டேன். எல்லாம் வீட்டோடு அடங்கி விட்டும் என்பதற்காக அவசரப்பட்டு கெடுத்து விட்டாள். கொஞ்சம் யோசனையோடு நடந்திருக்கலாம். எனது மனச்சாட்சிக்குச் சரியெனப் பட்டதையே நான் செய்தேன்” என்று புறுபுறுத்தவாறு சாப்பாட்டு மேசையை நோக்கி நடக்கிறார் ஓடிட்ட ஜெனரல் அப்பாஸ்.

யார் செய்தது சரி யென்றும் “ஹெப்பி ஹோம்” என்று பெயரிட்டது சரியா என்றும் முடிவெடுக்க வேண்டியது இனி வாசகர்கள்தான்.

தினகரன் வார மஞ்சரி : 17.10.2010

ஒரு கதைஞனின் பம்மாத்துக் கதை

கொழும்பிலிருந்து கழுத்துறை ஊடாக, மத்துகமையை அடைந்து, அங்கிருந்து வேறு ஒரு பஸ் எடுத்து அகலவத்தைக்குச் சென்று, அகலவத்தையிலிருந்து இன்னொரு பஸ் மூலம்தான் அவ்வரைப் போய்ச் சேர வேண்டும்.

சுற்றிவரவுள்ள மலைகளின் நடுவிலே இரப்பர் தோட்டத்தின் மத்தியில் அமைந்துள்ளது அவ்வூர்.

அவ்வூரின் வலது புற மூலையில் அமைந்துள்ள அவ்வூர்ப் பாடசாலை அரை நூற்றாண்டிற்குப்பின் இன்று கலகலப்பாகக் களைகட்டிக்காணப் படுகின்றது.

ஆசிரியர்களும் மாணவர்களும் சுறுசுறுப்பாக இயங்கிக் கொண்டிருக்கிறார்கள்.

வருடக்கணக்காக துடைக்கப்படாதிருந்த ஒட்டடைகள் துடைக்கப்படும் காக்கையின் எச்சத்தால் குருத்தோலையால் சோடிக்கப்பட்ட கலியாண வீடு போல காட்சி தந்த வகுப்பறைகளின் கூரையின் குறுக்கு வளைகள் தண்ணீரால் கழுவப்பட்டு எத்தனையோ வருடங்களாக மறைந்திருந்த “சுத்தம் சுகம் தரும், எச்சில் இரக்க வைக்கும்” போன்ற பலமொழிகள் பளிச்சென்று காட்சி தருகின்றன.

பாடசாலையின் சுற்றுப்புறச்சூழல் கூட மேடு பள்ளங்கள் செப்பனிடப்பட்டு கண்ணாடி போன்ற தோற்றம்.

இப்பாடசாலையும் பாடசாலைக் கிராமமும், முற்றுமுழுக்க முஸ்லிம் களுக்கே உரித்தானதாகும்.

எதுவித கலப்புமில்லாத முஸ்லிம் கிராமமது.

இக்கிராமத்தில் இருந்து எத்திசையில் போனாலும் வேறு ஒரு முஸ்லிம் கிராமத்தைச் சந்திக்க வேண்டுமென்றால் சராசரி நாற்பது அல்லது ஐம்பது கிலோ மீற்றர் தூரம் போய்த்தான் ஆக வேண்டும். அதனால் பக்கத்து சிங்களக் கிராமங்களோடு மிக நெருக்கமான உறவு கொண்டாடுவர் இந்த முஸ்லிம் கிராமத்து மக்கள். ஆனால் மார்க்க விடயத்திலோ, கலைகலாச்சார விடயங்களிலோ, எந்த வகையிலும் கலப்பு நடந்து விடாது மிகமிகக் கவனமாக இருந்து வருகிறார்கள் இந்த கிராமத்து மக்கள்.

பக்கத்து கிராமங்களில் இருந்து ஒரு நாய் கூட வர முடியாது இங்கு. முஸ்லிம்கள் நாய் வளர்க்கக் கூடாது, அப்படி நாய் வளர்க்கும் வீட்டிற்கு மலக்குகள் (தேவர்கள்) வரமாட்டார்கள், என இக்கிராமத்தில் அடங்கப்பட்டுள்ள குட்டிப்பக்கீர் அவுலியா சொன்னதை இங்குள்ள மக்கள் கவனமாகக் கடைப்பிடித்துவருகிறார்கள்.

இதே போல இக்கிராமத்துள் பேய் பிசாசுகளும் வரமுடியாதவாறு இக்கிராமத்தின் நான்கு மூலையிலும் செப்புத்தகட்டில் இசும் எழுதி குட்டிப் பக்கீர் அவுலியா புதைத்திருப்பதாகவும் இவ்வூர் மக்கள் கூறிக்கொள்வார்கள்.

இக்கிராமத்துப் பெண்கள் அன்று தொடக்கம் இன்றுவரை வெளியே செல்வதாயின் இந்திராக்காந்திபோல் தலையை சீலைத்தலைப்பால் மூடி முக்காடிட்டு வெல்வெட்டுணியினால் தைக்கப்பட்ட ஓவர்கோட் அணிந்தே செல்வார்கள்.

தூரப் பிரயாணம் எனின் காரில், அல்லது பக்கிக் கரத்தையில் தான் போவார்கள். பக்கிக் கரத்தையும் சீலையால் மூடப்பட்டுக்கும்.

இங்குள்ள பெண்கள் தமிழ் பேசுவதை கேட்க அழகாகவும், இனிமையாகவும் இருக்கும்.

இவர்கள் பேசும் தமிழில் அரபு, உருது, பாரசீகம், சிங்களம், இங்கிலீஸ் போன்ற மொழிகளின் சொற்கள் இலேசாகக் கலந்துவரும்.

“நேத்தைக்கு ஸ்கூளுக்கு நீ ஏன் வரல்ல, முசுப்பு வந்தோ? ஹெட்மாஸ்டர் வராதவங்களை நோட்பண்ணித்தரச்சொன்ன” இது ஆண்பிள்ளைகள் பேசும் பாங்கு

“நேத்து ஸ்கூளுக்கு எந்தியன் பிள்ள நீ வரல்ல, இங்கிலீஸ் ரீச்சர் ஒண்டு வந்து, மத்தியட்சம் ஊட்டுக்குப் பக்கத்தில் இருக்கிய. ரீச்சர் வெள்ள வெளேரெண்டு நல்ல பசிந்து. நான் பாக்கப்போற, நீ வாறோ?” இது பெண்பிள்ளைகள் பேசும் பாங்கு.

எப்படிப் பேசினாலும் அவர்கள் பேசுவது தமிழ்த்தான். அத்தனை சிங்களக் கிராமங்களுக்கு மத்தியில் தமிழ் மொழிப் பாடசாலை ஒன்றை வைத்துக் கட்டிக்காத்துக் கொண்டு தைரியமாக தமிழை வளர்ப்பவர்கள் இவர்கள்தான் என்று துணிந்து கூறமுடியும்.

இங்குள்ளவர்கள் இங்கிலீஸ் பாஷை என்று கூறுவார்களே தவிர ஆங்கிலம் என்று கூறவே மாட்டார்கள்.

இங்கிலீசுக்கு ஆங்கிலம் என்று அழைக்கும் வழக்கு எப்படி வந்தது. இது பிழையான நடைமுறை என்பது இங்கு வாழும் கொழும்பு ஸாஹிராக் கல்லூரியில் படித்த ஒரு முதியவரின் கருத்தாகும்.

இங்குள்ள பாடசாலை நீண்ட கால வரலாற்றை கொண்டது.

இப்பாடசாலை அதிபரை இன்றும் இவ்வூர் மக்கள் “ஹெட்மாஸ்டர்” என்றே அழைப்பார்கள்.

இப்பாடசாலையில் ஹெட்மாஸ்டரோடு சேர்த்து எல்லாம் மொத்த ஆசிரியர்கள் ஆறு பேர்.

எல்லோருமே வெளியூர்களில் இருந்து வருபவர்கள்.

“மல்லிஹா” ரீச்சர் மட்டுமே இந்தவூரைச் சேர்ந்தவர் என்பது இங்குள்ள இளந் தலைமுறையினரின் எண்ணம்.

ஆனால் அவரும் கொழும்பில் இருந்து வந்து, இங்கு நிரந்தரமாய்க் குடிபதியானவர் என்பது வயதானவர்கட்கு மட்டும் தெரிந்த விடயம். காரணம் மல்லிஹா ரீச்சர் இந்தவூரோடு இரண்டாறக் கலந்துவிட்ட ஒரு ஜீவன். ஊரோடு சங்கமமாகிவிட்ட ஜீவ நதி.

பாடசாலையின் சேவை மூப்புப் பட்டியலிலும் மல்லிஹாவின் பெயரே முதலில் இடம் பெற்றுள்ளது.

இவ்வூரில் இந்த இங்கிலீஸ் ரீச்சரிடம் படியாதவர்கள் இல்லையென்றே சொல்ல வேண்டும். இன்று மூன்றாவது தலைமுறையினர் படிக்கிறார்கள்.

இதே வேளை இவருடைய பெயர் “மல்லிஹா” என்பது கூட இங்குள்ள அதிகமானோருக்குத் தெரியாது. இங்கிலீஸ் ரீச்சர் என்றால் தான் எல்லோருக்கும் தெரியும்.

மல்லிஹா ரீச்சர் தனது கடமையோடு மட்டும் நின்று கொள்ளாமல், கடமைக்கு அப்பாலும் சென்று நேரங்கிடைக்கும் போதெல்லாம் பாடசாலையில் ஏதாயினும் ஒரு வேலையில் ஈடுபட்டவண்ணமே இருப்பார். இங்கிலீஸ் தினப் போட்டிக்கு பிள்ளைகளை அழைத்துச் செல்வது மட்டுமல்ல, தமிழ்த்தினப் போட்டி, விளையாட்டுப் போட்டி போன்றவற்றிற்கும் பிள்ளைகளை இவரே அழைத்துச் செல்வார்.

கடமையில் மட்டுமல்ல, இறைபக்தியிலும் உண்மையான ஈடுபாடு கொண்டவர் மல்லிஹா.

கொஞ்சம் இங்கிலீஸ் படித்து விட்டால் தலைகால் தெரியாமல் தனது கலை, கலாச்சாரம், பண்பாடு மத அனுஷ்டானங்களையெல்லாம் மறந்து அந்நிய கலாச்சாரத்துள் சோரம், போய் பலரது விமர்சனத்திற்கும் ஆளாகி, இருந்த தடமும் தெரியாமல் மறைந்து விட்ட சரித்திரங்களின் மத்தியில், மல்லிஹா மூடிய முக்காட்டோடும், சாதாரண பாட்டாச் செருப்போடும் காலத்தைக் கண்ணியமாகக் கடத்தியவர்.

இவர் கொழும்பிலே பிறந்து வளர்ந்து படித்து முன்னுக்கு வந்தவர் என்று யாருமே கூறமுடியாது.

“இங்கிலீஸ் ரீச்சர் நல்ல ரீச்சர்” என்று பெயர் வாங்கியவர்.

நாற்பது வருடங்களுக்கு முன் இங்கிலீஸ் ரீச்சராக முதல் நியமனத்தோடு இங்கு வந்து சேர்ந்து யாரும் குடியிருக்காது பாழடைந்து கிடந்த வீடொன்றில், தானும் தனது தாயாரும் குடியிருந்து பின் அந்த வீட்டையே சொந்தமாக வாங்கி வசித்துவரும் மல்லிஹா ரீச்சர் இன்றோடு ஆசிரியப் பதவியில் இருந்து ஓய்வு பெறுகிறார்.

அதனால் தான் இன்று பாடசாலையும் ஊரும் விழாக் கோலம் பூண்டுள்ளது.

“கம்பர் தனது இராமாயணத்தில் இராமர் முடிசூடுவதனையும், தசரதர் முடி துறப்பதனையும், பற்றிய அந்நாட்டு மக்களின் மனோ நிலையை ஒரு பாடல் மூலம் எடுத்துக் கூறும் போது “இரண்டு கன்றினுக்கு இரங்குமோ ராவன விருந்தார்.” எனக் கூறியுள்ளார்.

அதாவது இரண்டு கன்றுகள் வேறு வேறு திசையை நோக்கி ஓடும் போது தாய்ப் பசு எந்தக் கன்றின் பின்னால் ஓடுவது என்று தெரியாது திகைத்து நிற்குமே அதைப் போல, அந்நாட்டு மக்கள் இராமன் முடி சூடுவதைக் கண்டு சந்தோசப்படுவதா? தசரதன் முடிதுறப்பதை நினைத்து துக்கப்படுவதா? என முடிவெடுக்க முடியாது தவிப்பதைப் போன்ற ஒரு மனோநிலை மல்லிஹா ரீச்சரின் விடயத்திலும் அவ்வூர் மக்களுக்கு.

மல்லிஹா ரீச்சர் பாடசாலையில் இருந்து விலகுவது மிகவும் துக்ககரமான விடயம்தான். ஆனால் இவ்வளவு காலமும் இந்த ஊருக்குச் சேவை செய்து விட்டு வயதான காலத்தில் ஓய்வு எடுத்துக் கொள்ளத்தானே வேண்டும், என அவரின் ஓய்வு நிலையை விரும்பியதால் ஊர் விழாக் கோலம் பூண்டுள்ளது.

ரீச்சருக்கு கொடுப்பதற்காக கொண்டு வரப்பட்ட அன்பளிப்புப் பொருட்கள் இரண்டு ஆசிரிய மேசைகளில் நிரம்பி வழிகிறது.

பழைய மாணவர்கள், பொற்றோர்கள், ஊர்ப் பெரியவர்கள் என எல்லோரும் கலந்து கொள்ளும் நிகழ்ச்சியாக இந்நிகழ்வு ஏற்பாடு செய்யப்பட்டுள்ளது.

பகற்சாப்பாடு ஆசிரிய குழாத்திற்கு பாடசாலையில் என்ற படியால், சமையல் வேலைகளில் பெண் ஆசிரியர்கள் முழு மூச்சாக ஈடுபட்ட வண்ணமுள்ளனர். ஆனால் காதர் ஆசிரியர் மட்டும் ஒரு மூலையில் இருந்து குனிந்த தலை நிமிராமல் ஏதோ எழுதிக் கொண்டிருக்கிறார்.

காதர் ஆசிரியரும் இப்பாடசாலையில் நீண்டகாலமாகச் சேவை செய்தவர்தான். தனது சொந்த ஊருக்கு மாற்றலாகிச் சென்று சில வருடங்கள் இருந்து விட்டு அரசியல் பழிவாங்கலில் மீண்டும் இப்பாடசாலைக்கு வந்தவர்.

இரண்டு மாதங்களின் பின் இவரும் ஓய்வு பெற உள்ளார்.

காதர் ஆசிரியருக்கு இப்பாடசாலையில் மல்லிஹா ரீச்சரைப்போல் அவ்வளவு செல்வாக்குக் கிடையாது.

காதர் ஆசிரியர் மாணவர்களுக்குப் படிப்பிப்பதை விட, வகுப்பில் இருந்து கொண்டு ஏதாயினுமொரு நூலை வாசிப்பதனையும், அவரது தேவைக்காக எழுதுவதனையுமே கவனத்தில் கொள்ளும் தன்மையுள்ளவர். அதனால் மாணவர் மத்தியிலும், ஊரவர்கள் மத்தியிலும் மதிப்பிழந்த ஒருவராகிவிட்டார்.

“பம்மாத்து” என்பது மாணவர்கள் இவருக்கு வைத்துள்ள பட்டப் பெயர்.

இவர் எழுதுவது ஒன்று செய்வது ஒன்று என்பது ஊருக்கே தெரிந்த விடயம்.

கொடுக்கப் பேசிய சீதனத்தை கொடுக்காததால் அவரது மாமனாரைப் பற்றியே மோசமாகச் சிறுகதை எழுதியவர்

என்பது, அவரது ஊரவர்கட்கும் இந்த ஊரவர்கட்கும் நன்கு தெரிந்த விடயமாகும்.

வேறு சிலர் காதர் ஆசிரியர் வழக்கம் போல ஏதோ கதை எழுதுகிறார் என்று நினைத்துக் கொண்டார்கள்.

இன்னும் சிலரோ இப்ப மட்டுமா எப்பவும் இப்படித்தான். படிப்பிக்காது எழுதிக்கொண்டே இருப்பார் “பம்மாத்து” என்று சும்மாவா பட்டப் பெயர் சூட்டுவார்கள். என நினைத்துக் கொண்டார்கள்.

ஆனால் ஏன் காதர் ஆசிரியர் குனிந்ததலை நிமிராமல் தனிமைப்பட்டுள்ளார் என்பது மல்லிஹா ரீச்சருக்கு மட்டுமே தெரிந்த ஓர் இரகசியம்.

சும்மா இருந்து பழக்கமில்லா மல்லிஹா ரீச்சர் பெண் ஆசிரியர்களுக்கு உதவப் போகிறார். அவரைத்தடுத்து “நீங்க சும்மா போயிருங்க ரீச்சர் நாங்க சமையல் வேலையைப் பாத்துக் கொள்வோம்” எனக் கூறி அனுப்பிவிட்டார்கள்.

அதனால் மல்லிஹா ரீச்சர் தனது வகுப்பறையில் வந்து இருந்து, பழைய எண்ணங்களை இரை மீட்டிப்பார்க்கிறார்.

நாற்பது வருடங்களுக்கு முன் எஸ்.எஸ்.ஸி இங்கிலீஸ் ரீச்சராக முதல் நியமனத்தோடு இப்பாடசாலைக்கு வந்த போது 164 ரூபாச் சம்பளத்தைத் தவிர வேறு எந்த வருமானமும் எனக்கு கிடையாது. இரண்டொரு மாதங்களின் பின் வீட்டிற்கு வரும் இரண்டொரு பிள்ளைகளுக்கு டிவிசன் சொல்லிக் கொடுத்தவகையால் கொஞ்சம் வருமானம். அவ்வளவு தான்.

இருந்தும் கிராமப்புறம் என்பதால் கொழும்பைப் போன்று வீட்டு வாடகை, கரண்ட்பில் போன்ற வீண் செலவுகள் ஏதுமில்லாத படியால் கவலையற்ற வாழ்க்கை

அத்தோடு

இந்த ஊரில் படித்த உத்தியோகம் பார்க்கும் பெண் நான் மட்டும் தான். அதனால் ஊரில் உள்ள கலியாணப் பெண்ணைச் சோடிப்பது, கலியாணப் பெண்ணிற்குரிய ஆடை

அணிகளைத் தைத்துக் கொடுப்பது, போன்ற விடயங்களுக்கும், நான் தான் உதவி. இவற்றிற்கெல்லாம் காரணம் நான் கொழும்பிலே பிறந்து வளர்ந்து படித்தவர், நாகரீகம் தெரிந்தவர் என்ற எண்ணமும் ஒரு காரணமாக இருக்கலாம்.

என்னுடைய உம்மாவுக்கும் ஊரில நல்ல மதிப்பும் மரியாதையும்.

சிறு குழந்தைகளுக்கு கண்ணாறு பட்டால் ஊதிப் பார்ப்பது, வயிற்றில் ஏதும் பிரச்சினையென்றால் தண்ணீர் ஓதிக் கொடுப்பது போன்ற விடயங்களையும் எனது தாயாரே பாத்துக் கொள்வார்.

உம்மா தண்ணீர் ஓதிக் கொடுத்தால் கையால பிடிச்சமாதரி நோய் குணமாகும் என்று ஊரில் பரவலானகதை. வருமானத்தை எதிர் பாராது சும்மா சேவகம் செய்வதும் இந்த நம்பிக்கைக்குக் காரணமாக இருக்கலாம். அத்தோடு இப்படிப்பட்ட சின்னச் சின்ன விடயங்களுக்கெல்லாம் பக்கத்து ஊர் சிங்கள வெதமாத்தயாவைத் தேடிப் போவது கஷ்டமான காரியம் மட்டுமல்ல, அவரிடம் போனால், அவர் தொட்டாலும் சல்லி, பட்டாலும் சல்லி என்பதுவும் தாயாரின் வைத்திய மகிமைக்கு உறுதுணை போலும், என்று அசை போட்ட வண்ணம் ஆனந்தத்தால் அந்தரத்தில் பறந்து கொண்டிருக்கிறார் மல்லிஹா ரீச்சர்

உரிய நேரத்தில், உரிய காலத்தில் உரிய வேலைகளை செய்து விட்டால் பிரச்சனைகளுக்கே இடமில்லாது போய்விடும் என்பதிலும் அசைக்க முடியாத நம்பிக்கையுள்ளவர் மல்லிஹா, அதனால் மல்லிஹா அவரது கலியாணத்தைப் பற்றியும் கொஞ்சம் சிந்திக்கலானார்.

அதற்காக சினிமாக்காதல் செய்யவும் விரும்பவில்லை. மார்க்கத்திலும் அதற்கு இடமில்லை என்பதை மல்லிஹா ரீச்சர் நன்கு அறிந்திருந்தார்.

கொழும்புப் பெண்கள் என்றால் சினிமாப் பாணிப் பெண்கள் என்ற கிராமப்புற மக்களின் எண்ணத்தை மாற்ற

வேண்டும், என்பதனை தனது கொள்கையாகவும் கொண்டவர் மல்லிஹா ரீச்சர்.

காதர் ஆசிரியர் தனது வீட்டிற்கு முதன் முதல் வந்தது மனத்திரையில் பதிவாகி இருந்தது.

அதனையும் இராமீட்டத் தொடங்கினார் மல்லிஹா ரீச்சர்.

அது ஒரு மாலை நேரம்.

வீட்டில் உம்மா ஏதோ இரவு சாப்பாட்டிற்கான வேலைகளில் ஈடுபட்டுக் கொண்டிருந்தார்.

நான் குர்ஆன் ஓதிக் கொண்டுருந்தேன்.

“ரீச்சர் ! ரீச்சர் !!” என்று கூப்பிடும் சப்பதம் கேட்டு எழுந்து போய்ப்பார்த்தேன்.

கேற்றடியில் காதர் ஆசிரியர் நின்றிருந்தார். வாங்க! வாங்க!! என்று வரவழைத்து கதிரையில் அமரும்படி கூறினேன்.

அதன் பின் எல்லோரையும் போல் அவரையும் உபசரித்தேன்.

இன்னுமொரு நாள் இதே போல ஒரு வருகை.

வழமையான வரவேற்பு. உபசரிப்பு.

முன்றாவது முறைவரும் போது கையிலே ஒரு பிஸ்கட் பக்கட்.

அதனை மேசையில் வைத்தார்.

வழமை போல் ஈச்சம்பழமும் தேநீரும் கொடுத்து ஆதரித்து அனுப்பிவிட்டேன்.

முன்றாவது முறை வந்த போது என்னை விட தனது தாயாருக்கு காதர் ஆசிரியரின் எண்ணம் இலேசாக புரிந்ததால் என்னிடம் “காதர் மாஸ்டருக்கு நம்மோட சம்பந்தம் வைத்துக் கொள்ள விருப்பம் இருக்கிறாப் போல தெரியுது, எதற்கும் அவர் ஊருக்குப் போய் அவர் தாயாரைக் கண்டு கதைத்து சரிப்பட்டு வருமென்றால் பேசி முடிவெடுப்போம்” எனச் சொன்னதும் நானும் ஆட்சேபிக்கவில்லை.

காதர் மாஸ்டரும் எல்லோரையும் போல கொழும்பு ரீச்சர் தானே சோசலிசமாகப் பழகலாம், பொழுது போக்கலாம் என நினைத்திருக்கவும் கூடும். எல்லோரும் மனிதர்கள் தானே அதிலயும் இந்தக்காலத்து ஆண்களை நான் சொல்லி நீங்கள் தெரிய வேண்டிதில்லையே இருந்தாலும் காதர் ஆசிரியர் எழுத்தாளர் மட்டுமல்ல, கவிஞரும் கூட, அதனால் வித்தியாசமானவராகவும் இருக்கக் கூடும். அவரது ஆக்கங்களை நான் படித்திருக்கின்றேன். அவரது ஆக்கங்களில் சீதனம் ஒழிய வேண்டும், முதுகெலும்பில்லாத ஆண்களே சீதனத்துக்கு அடிமையாகிறார்கள். ஆண்களைப் போன்று பெண்களும் தொழில் புரிய வேண்டும்” போன்ற முற்போக்குக் கருத்துக்களைக் கொண்டவர் என்பதால் எனது உம்மாவின்கருத்திற்கு உடன்பட்டேன்.

எனது தாயார் காதர் மாஸ்டரின் வீட்டிற்குச் சென்று விடயத்தை இலேசாக எத்தி வைத்ததும் காதருக்கு தங்கைகள் மூவர் இருப்பதனையும், இம்மூவரையும் அவரே கரைசேர்க்க வேண்டிய பொறுப்பு காதருக்கு உண்டு என்பதனையும்

உங்களிடம் என்ன இருக்கிறது கொழும்பில் இருந்து வந்து ஒத்தி வீட்டில் இருக்குறிங்க. இப்படிப்பட்ட இடத்தில் கலியாணம் பண்ணி என் மகன் கஷ்டப்படனுமா? இதெல்லாம் சரிப்பட்டு வராது என எடுத்தெறிந்து கதைத்ததை, எனது தாயார் வந்து சொன்ன போது “ஆண்டவனை மறந்த கதை” என எனக்குள் நானே சமாதானம் சொல்லிக் கொண்டு பேசாமல் இருந்து விட்டேன்.

இதன் பின் காதரும் வருவதை நிறுத்திக் கொண்டார்.

“வாயைப் படைத்தவன் மண்ணையாகிலும் போடாமலா விடுவான்” என எனது தாயார் அடிக்கடி கூறிக் கொள்வார். எனக்கும் அதில் அசைக்க முடியாத நம்பிக்கையுண்டு.

எனக்குரியவர் வந்து சேர்ந்து, என்னைத் திருமணம் செய்த அடுத்த கிழமையே “இங்கிலீஸ் டியூரோறி” ஒன்றை ஆரம்பித்தார்

அவரும் இங்கிலீஸ் படித்தவராக இருந்த படியால் எங்களின் டியூரோறி நாளொரு வண்ணமும் பொழுதொரு மேனியுமாக வளர ஆரம்பித்தது.

உளர் மாணவர்கள் மட்டுமல்ல, பக்கத்தூர் சிங்கள மாணவர்களும் வந்து படித்தார்கள்.

எனது கணவருக்கு இது முழுநேர தொழிலாகி விட்டது.

ஆண்டவன் கொடுக்க நினைத்தான் வாழ்க்கையும் சந்தோஷமாக இருந்தது.

எங்களுக்கு ஓர் ஆணும் ஒரு பெண்ணுமாக இரண்டு பிள்ளைகள்.

அவர்களை நன்றாகப் படிப்பித்தோம்.

மகன் இன்ஜினியர், மகள் டாக்டர், ஆனால் காதருக்கோ நினைத்தபடி வாழ்க்கை அமையவில்லை. அவர் எழுதுவது வேறு வாழ்க்கை வேறாக இருந்தது. பம்மாத்து எழுத்துக்கள் எழுதியவனையே அழித்து விடும் என்பது தானே உண்மை.

எழுத்திலே எவ்வளவு பெரிய கொம்பனாக இருந்தாலும் எழுதியது போன்று நடக்காதவன், எழுதிதைச் செயல்படுத்த தைரியம் இல்லாதவன் சமூகத்தால் புறம் தள்ளி வைக்கப்பட்டு இறைவனின் முனிவுக்கும் ஆளாவான். என்பதனை நான் கண்களுடாகக் கண்டு கொண்டேன்.

காதரின் வாழ்க்கை இதற்கு நல்லதொரு சான்று என்பேன்.

மன்கூர் ஹாஜியாரின் வீட்டில் காதர் எதற்காகத் திருமணம் செய்து கொண்டாரோ அது அவரை வந்தடையவில்லை மன்கூர் ஹாஜியாருக்கும் கோட்டில் ஏகப்பட்ட வழக்கு எதுவும் தீர்ந்த பாடில்லை மன்கூர் ஹாஜியாரின் சொத்தெல்லாம், வழக்குப் பேசியே அழிந்து விட்டது.

ஆனால் காதரின் தங்கைமார் மூவரோடு தனது பெண்பிள்ளைகள் இருவரும் சேர்ந்து திருமணம் முடிக்காமலே

குமர் முத்திக் குரங்காகி விட்டார்கள். இந்தக் குமர்களின் பாரம் காதரின் தலையைக் குனிய வைத்துள்ளது. ஆண்டவனை மறந்து எல்லாம் என்னால் செய்ய முடியும் என நினைத்தால் இப்படித்தான் என்று மல்லிஹா ரீச்சர் நினைத்து முடிப்பதற்கும்

இரண்டு கிளடுகள் உட்கார்ந்து இருக்கும் இரண்டு மேசைகளுக்கிடையே உள்ள தூரம் பதினைந்து மீட்டர்தான். ஆனால் அவர்களது எண்ணங்களின் ஓட்ட இடைவெளியோ நாற்பது வருடங்கள். எல்லாம் அவன் செயல், நாம் கரு, அவன் கர்த்தா என்று காதர் எழுதி முடிப்பதற்கும்.

“எல்லோரும் வாங்க சாப்பாடு ரெடி சாப்பாடு அடிச்சிட்டு எழுதலாம்” என்று ஹெட்மாஸ்டர் அழைப்பதற்கும் சரியாக இருந்தது.

நவமணி 18/06/2010

12

எதையெதையோ எண்ணியவாறு

“இன்று கரியுமில்லை, புகையுமில்லை. ஆனால் நிலக்கரியும் அதனோடு கூடிய புகையுமிருந்த காலத்தில் “புகையிரதம்” என்ற சொல் பொருத்தமானதாகவே இருந்தது.

பொருத்தமில்லாத சொல்லைக் கொண்டு அழைக்க விரும்பாத அரசு இப்பொழுது “யாழ்தேவி, உதய தேவி, உடறட்டமெனிக்கே, உத்தரதேவி, முத்துமெனிக்கே போன்ற பெயர்களை வைத்து அழைத்து வருகிறது.

யாழ்தேவி 1ம் வகுப்பில் பிரயாணம் பண்ணிவரும் வேலாயுதம், றெயில்வே திணைக்களத்தில் பொறியியலாளராக கடமை செய்து ஓய்வு பெற்றவர்.

யாழ்ப்பாணத்தில் தனது தங்கை அமுதாவின் ஈமக் கிரிகைகளில் கலந்து விட்டு கொழுப்பு திரும்பிக்கொண்டிருக்கிறார்.

“யாழ்தேவி” தனது பிரயாணத்தை ஆரம்பித்து மெல்ல மெல்ல ஆடியசைந்து அசை போட்டவாறு ஓடிக்கொண்டிருக்கிறது.

இந்த ஓட்டத்தில் யாழ்ப்பாணமும் யாழ்ப்பாணத்தின் பனைமரத்தோப்புக்களும் மெல்ல மெல்ல மறைந்து கொண்டிருந்தாலும் வேலாயுதத்தின் மனத்திலிருந்து யாழ்ப்பாணமும் அதன் பனைமரத்தோப்புக்களும் தன்னையும்

தனது குடும்பத்தையும் விட்டுப்பிரிந்து சென்ற தங்கை அமுதாவின் நினைவுகளும் வேலாயுதத்தின் மனத்திரையில் நிழற்படமாய் அசைகின்றன.

கொழும்பிலே படிக்கின்றபோது தன்னையும் தனது தங்கையையும் சக மாணவர்கள் “பனங்கொட்டை” என்றே அழைப்பார்கள்.

எனது வகுப்பு ஆசிரியர் மனோகரன் என்னை பகடியாகக் கேலி செய்ய வேண்டுமென்று நினைத்தால் “ஆளைப்பார் சூப்பி எறிந்த பனங்கொட்டை மாதிரி” என்று சொல்லிச் சிரிப்பார்.

உலகின் முதல் நாகரிகத்திற்கு சொந்தமான சுமேரியர்களின் மொழியே முதன்முதல் எழுத்தினைக்கண்ட மொழி. இம்மொழியிலும் பனைமரம் பனைமரமென்றே அழைக்கப்படுகின்றது.

இம்மொழியில் மக்கள் குடியிருப்புக்களை அழைக்க “ஊர்” என்ற சொல்லே பயன்பட்டுள்ளது.

இந்தச் சுமேரியர்கள் உலகின் பல பாகங்களுக்கும் சென்று வியாபாரத்தில் ஈடுபட்டதுமல்லாமல் சில வேளைகளில் வியாபாரத்திற்காகச் சென்ற இடங்களில் குடிபதிகளாக வாழவும் தொடங்கினர். இப்படி இவர்கள் குடியேறி வாழ்ந்த இடங்கள் “ஊர்” என அழைக்கப்பட்டன. யாழ்ப்பாணத்தவர்களும் இவ்வாறு சுமேரியாவில் இருந்து வந்து குடியேறியவர்களே. யாழ்ப்பாணத்தவர்கள் திராவிடர்கள் அல்ல சுமேரியர்களே இதற்கு இவர்களது வாட்டசாட்டமான உடம்பும் உயரமும், நீண்டு உயர்ந்த நாசியும் வெள்ளையை அண்டிய நிறமும், நல்லெண்ணெய் பாவித்தல், சாம்பார் கறி சமைத்தல், கல்வியில் பேரா ர்வம், பணம் சேர்க்கும் தன்மை, ஆவியில் செய்யப்படும் சமையல்களான இடியப்பம், பிட்டு, இட்லி, வண்டப்பம், கொழுக்கட்டை போன்றவை சான்றுபகர்கின்றன.

இந்தோனேசியா, மலேசியா போன்ற நாடுகளிலும் இந்த ஆவிச்சமையல் வழக்கில் உண்டு. இங்கிருந்தே பனைமரம் யாழ்ப்பாணத்திற்குக் கொண்டுவரப்பட்டது.

யாழ்ப்பாணத்தில் இவர்கள் குடியேறிய இடம் “பாசையூர்” என அழைக்கப்பட்டது. இதன் பிறகு ஏற்பட்ட குடியேற்றமே “நல்லூர்” எனலாம்.

ஆரம்பத்தில் “ஜாவாப்பனை” என்றே இதனை அழைத்தனர். “ஜா” என்ற எழுத்தினை தமிழ் எழுத்தாக்கி யாவாப்பனை என்று உச்சரித்தனர். பின் “யாப்பனை” என்றாகியது. இன்று யாழ்ப்பாணம் என்று அழைக்கப்படுகிறது.

சிங்கள மொழியில் இன்றும் மூல மொழிச்சொல்லான “ஜாப்பன” என்ற சொல்லே வழக்கில் உண்டு. என்பன போன்ற கருத்துக்களை வேலாயுதத்தின் முஸ்லிம் ஆய்வு எழுத்தாள நண்பர் எழுதிவருவதும், மேடைகளில் பேசுவதும் அவரது ஞாபக வீதியில் உலா வந்து தான் ஒரு முதல் நாகரிக மனித இனத்தின் சொந்தக்காரன் என்ற பெருமை மீது புரண்டுபடுத்துக் கொள்கிறார். அவரது புரள்வோடு அவரது தங்கை அமுதா, அப்பா முருகேசம் பிள்ளை ஆகியோரோடு கரிக்கோச்சியில் பிரயாணம் பண்ணிய அந்த நாளும் ஞாபக வீதியில் புரண்டு வீழ்கிறது.

யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து முக்கி முக்கி ஓடுகிறது அந்த கரிக்கோச்சி. கரித்துகள் பட்டாலும் தெரியாவண்ணம் நாங்க அப்பாவின் ஆலோசனைக்கேற்ப டாக் நிறத்திலான ஆடைகளை அணிந்துள்ளோம்.

அப்பொழுது எனக்கு வயது பதினான்கு எனது தங்கை அமுதாவுக்கு வயது நான்கு 1957ம் ஆண்டு ஏற்பட்ட இனக்கழவரத்தால் பாதிக்கப்பட்டு கொழும்பில் இருந்து யாழ்ப்பாணம் சென்று நிலமை சீரானதும் ஒரு மாதத்தின் பின் கரிக் கோச்சியில் கொழும்பு திரும்பிக் கொண்டிருக்கின்றோம். யாழ்ப்பாணத்தில் இருந்து புகையிரதம் புறப்படும் போது தமிழ் மயம்.

எனது தங்கை அமுதா தகப்பனாரிடம் ஆயிரம் கேள்விகளை கேட்கிறாள். அவரும் அலுப்புச்சலிப்பில்லாமல் பதில் சொல்லிக் கொண்டே வருகிறார்.

அப்பா கல்வித் திணைக்களத்தில், லிகிதராக வேலை செய்கின்றபடியால் எங்களுக்கு 2ம் வகுப்பில் பிரயாணம் பண்ணும் இலவச புகையிரத ஆணைச்சீட்டு. அதனால் சன நெருக்கடி இல்லாத வசதியான பிரயாணம்.

சாப்பிடுவதற்காக புகையிரத தேனீர்ச்சாலைக்குச் சென்று திரும்பிவரும் போது தான் பிரயாணிகள் இடமில்லாது நடைபாதையில் பேப்பரை போட்டு இருப்பதனையும் படுப்பதனையும் அவதானித்தேன்.

புகையிரதம் முக்கி முக்கி அநுராதபுரம் வந்துவிட்டது.

புகையிரதம் சன நெருக்கலுக்குள்ளாகி திக்குமுக்காடுகிறது.

வகுப்பு வித்தியாசமின்றி எல்லோரும் எல்லா வகுப்புகளிலும் முண்டியடித்து ஏறிக்கொண்டிருக்கிறார்கள்.

நாங்களும் நிலைமையை கருத்தில் கொண்டு ஏறுபவர்களுக்கு இயலுமானவரை இடங்கொடுத்து ஆதரிக்கின்றோம்.

தமிழ்மயமாக வந்த புகையிரதம் சிங்கள மயமாகி விட்டது.

எனது தங்கை கேள்வி மேல் கேள்வி கேட்டுக்கொண்டே இருக்கிறாள்.

அப்பா அந்தக் கேள்விகளுக்கெல்லாம் ஆங்கிலத்தில் பதில் சொல்லிக் கொண்டே “இனிமேல் எதுவும் கேட்கக் கூடாது சும்மா இரும்” என அதட்டுகிறார்.

சற்று நேரத்தில் தங்கை தூங்கி விட்டாள், நானும் அசந்து தூங்கி விட்டேன்.

ஓலி பெருக்கியின் சத்தம் கேட்டு விழித்துக்கொண்டு ஜன்னலினூடே வெளியே பார்த்தேன். “வெயங்கொட” என எழுதப்பட்ட பெயர்ப்பலகை தெரிகிறது.

தகப்பனார் விழித்துக்கொண்டே இருந்தார்.

தகப்பனார் தங்கை அமுதாவை தட்டி எழுப்புகிறார்.

அமுதா எழும்புவதாக இல்லை.

புகையிரத நிலைய ஒலி பெருக்கி “யாழ்ப்பாணத்தில் இருந்து புறப்பட்ட புகையிரதம் இன்னும் சற்று நேரத்தில் கொழும்பு புறப்படும்” எனப்பல தடவைகள் தமிழிலும் சிங்களத்திலும் ஆங்கிலத்திலும் கூறியதும் எனது தகப்பனாரின் முகத்தில் பய உணர்வு தோன்றி “சும்மா இருக்கத் தெரியாத சனியன் சங்கை ஊதிக் கெடுக்கிறான். யாழ்ப்பாணம் யாழ்ப்பாணம் யாழ்ப்பாணம் என்று எத்தனை தடவைகள் கத்தித் தொலைக்கிறான். கோபம் வராத சிங்களவனுக்கும் கோபம் வரத்தானே செய்யும்,” என்று அவரது வாய் முணுமுணுப்பதை நான் அவதானிக்கிறேன். தகப்பனாரின் பயத்திற்கு பல இடங்களில் பல தடவைகள் பலவாறு தாக்கப்பட்டுத் தாக்கப்பட்டு “யாழ்ப்பாணம்” என்ற சொல்லுக் கேட்டாலே அலர்ஜ்ஜி ஏற்படுகிறது.”

மகள் எழும்பினால் தமிழிலே பல கேள்விகளைக் கேட்டு நிலமையைச் சிக்கலாக்கி விடுவாள் என்ற பயம் வேறு ஆட்டிப்படைக்கிறது. இருந்தும் எழுப்பித் தானே ஆகவேண்டும் அதனால் எழுப்புகிறார்.

“அமுதா! அமுதா!! எழும்பு புள்ள கொழும்பு வரப்போகுது எழும்பிச் சப்பாத்தைப் போடு”.

அமுதா எழுந்து கைகளால் கண்களைக் கசக்கியவாறு ஜன்னலின் ஊடே வெளியே தலையை நீட்டிப் பார்த்து விட்டு அப்பாவைப் பார்த்து “அப்பா! ஏன் இந்த மரங்களெல்லாம் ஓடுவினம் அங்க நம்மிட யாழ்ப்பாணத்தில் பனமரமெல்லாம் ஓடல்லியே ஏன் அப்பா இந்த மரங்களெல்லாம் ஓடுது.”

“ஓட்டப்போட்டி வைக்கிறாங்க அது தான் இவைகள் ஓடுதுகள் அங்க நம்ம யாழ்ப்பாணத்தில அப்படி மரங்களுக்கு ஓட்டப் போட்டி வைக்கிறதில்ல” என்று கூறிவிட்டு “சும்மா கண்ட கண்ட கேள்விகளையெல்லாம் கேட்காம சப்பாத்தை போட்டுக் கொண்டு றெடியாகு புள்ள பேந்து கொழும்புல இறங்கி வீட்டிற்குப் போய் கேட்க வேண்டிய கேள்விகளையெல்லாம் கேட்கலாம்.” எனக் கூறியதும்,

“எனக்கு ஏலாப்பா கொழும்புக்குப் போக பயமாயிருக்கு நான் வீட்ட போகப் போறன்.”

“ஏன் அமுதா பயப்பட்டு இவ்வளவு தூரம் வந்து விட்டு மீண்டும் யாழ்ப்பாணம் போறதா? உனக்கென்ன பைத்தியமா பிள்ள பிடித்திருக்கு தேவையில்லாத கதைகளையெல்லாம் விட்டுப்போட்டு சப்பாத்தைப் போட்டுக்கிட்டு ரெடியாகு. கொழும்பில மாமி வீட்டிற்குப் போய் பேபியோட விளையாடலாம். ரெடியாகு புள்ள.

“வாங்க அப்பாவீட்ட போவம், எனக்கு கொழும்பு போக பயமாயிருக்கு.”

ஏன் புள்ள அடம்பிடிக்கிறாய் உன்னப் போல எத்தனையோ பிள்ளைகள் இருக்கிறாங்க தானே! நீ மட்டும் ஏன் பயப்படனும் சத்தம் போடாம இந்தா இந்தச் சொக்சப் போடு இல்லாட்டி கால நீட்டு நான் போட்டுவிற்றன். நல்ல புள்ள தானே! கொழும்பு போனவுடன் புள்ளைக்கு நான் கன விளையாட்டுச் சாமான் வாங்கிக் கொடுப்பன். களனிப்பாலம் வந்திடிச்சு இனி இறங்கிற இடம் வந்திடும். சப்பாத்தப் போடு புள்ள,

எனக்கேலா ஹ்.....ஹ்ஹம்.....எனக்கேலா ஹ்.....ஹ்ஹம் எனக்கேலா என்று மூக்கால் சினுங்கியவாறு அப்பாவின் கழுத்தைக் கட்டிப் பிடித்துக் கொண்டு மெல்லிய குரலில்..... என்னைச் சிங்களவங்க வெட்டிப் போடுவாங்க..... எனக்கேலா..... வாங்க வீட்ட போவம்.....

அப்பா கோபத்தோடு அமுதாவின் கன்னத்தில் “பளார்” என்று அறைகிறார்.

அமுதா வீறிட்டழுகிறாள். அவள் வீறிட்டுக் கத்திய சத்தம் அந்த பெட்டி எங்கும் எதிரொலிக்கிறது.

அப்பெட்டியில் இருந்த அனைவரும் எங்களைப் பார்க்கின்றனர்.

எனக்கு வெட்கமாக இருக்கிறது. நான் தங்கையை என் பக்கம் இழுத்துக் கொள்கின்றேன். எல்லாவற்றையும் அவதானித்துக் கொண்டு இருந்த சிங்கள மனிதர் “ஏன் புள்ள

பயம், எல்லாம் மனுசங்கள் தானே” என்று கூறியவாறு எனது தகப்பனைப் பார்த்து “ஏன் இந்தப் புள்ளைக்கு கொழும்பெண்டால் பயம்” என்று கேட்க எனது தகப்பனார் 1957ம் ஆண்டு இனக்கலவரத்தில் நடந்த விடயங்களை எடுத்துக் கூறுகிறார்.

1957ம் ஆண்டு கலவரத்தின் போது நாங்கள் கொழும்பிலே தான் இருந்தோம். இரவு ஏழு மணியளவில் மூன்று பேர் வந்து சிங்களத்தில் உரத்துக் கதைத்துக் கொண்டு கத்தியை எனது மனைவியின் கழுத்திலே வைத்து கழுத்திலே கிடந்த தங்கத் தாலிக் கொடியை அறுத்துச் சென்று விட்டார்கள். அப்பொழுது எனது மனைவியின் பக்கத்திலே நின்ற அமுதா கத்தியும் கத்தியைக் காட்டி சத்தம் போட்டால், வெட்டி விடுவோம் என உறுக்கிவிட்டுச் சென்று விட்டார்கள். அதன் பிறகு அந்தப் புள்ளை கொழும்பு என்று சொன்னாலே அழத்தொடங்கி விடுவாள்.

இந்த சம்பவத்திற்குப் பிறகு நான் எனது குடும்பத்தை யாழ்ப்பாணத்திற்கு அனுப்பிவிட்டேன். நிலமை கொஞ்சம் சீரானதும் மீண்டும் அழைத்து வருகிறேன். அந்த நிகழ்ச்சிக்குப் பிறகு எனது மனைவியும் நோய் வாய்ப்பட்டு இறந்துவிட்டார். “என்ன செய்ய எல்லாம் என் தலைவிதி.” எனக்கூறிமுடித்தார். அமுதா அழுது கொண்டே இருந்தாள். பக்கத்திலே இருந்த சிங்களவர் அமுதாவை பக்கத்திலே அழைத்து அணைத்தாவாறு “ஏ புள்ள அழுகிற சரியில்ல, அழக்கூடாது. நானும் சிங்கள மனுசன் தானே என்னப் பாரு உங்க அப்பா போல. எல்லாச் சிங்கள மனுசனும் அப்படிச் செய்யிறதில்ல தானே, காடப் பசங்கதான் அப்படி செய்வாங்க. நீ எங்க வீட்டிற்கு வா உன்னப்போல சின்ன பவா இருக்கு அதோட விளையாடலாம். பயம் சரியில்லத்தானே! என்று கூறியவாறு எனது தங்கையை சமாதானப்படுத்துகிறார்.

புகையிரதம் பெரியதொரு முச்சுவிட்டவாறு மெல்ல மெல்ல, கொழும்புக் கோட்டையை அடைந்து அமைதியாக நிற்கிறது.

உள்ளே இருந்தவர்கள் முண்டியடித்துக் கொண்டு இறங்கி நடக்கிறார்கள்.

வேலாயுதம் சுய நினைவு வரப் பெற்றவராக எழுந்து பார்க்கிறார். அவர் வந்தது கரிக்கோச்சு அல்ல, டீசல் இஞ்சின் பொருத்தப்பட்ட யாழ்தேவி.

பெட்டிபடுக்கையோடு கீழே இறங்கி ஆட்டோ ஒன்றைப் பிடித்து வீடுநோக்கிப் போகும் வழியில் ஒரு செக் பொயினட். ஆட்டாவை விட்டு இறங்கி நடக்கிறார்.

ஓர் ஆமி ஒபிசர் “தமிழ் மனுசங்க இந்த போலிங் வாங்க வந்து தமிழன் எண்டு பதிங்க” என்றழைக்கிறார். பக்கத்து தேனீர் கடையில் இருந்து ரேடியோவில் ஜனாதிபதித் தேர்தலில் வெற்றி பெற்ற ஜனாதிபதியவர்கள் தமிழில் இந்த நாட்டில் சிறுபான்மைச் சமூகம் என்று ஒன்று இல்லை. எல்லோரும் இந்நாட்டில் சமமான மக்களே! என்று பேசுகிறார்.

வேலாயுதம் மனத்துள்ளே எதை எதையோ நினைத்தவாறு நடக்கிறார்.

13

கற்பு

காணாமல் போய்விட்டதா?

பள்ளம் படுகுளிகளற்று சீர்மையாகக் காணப்படும் அப்பாதையின் இரு மருங்கிலும் செளித்து வளந்துள்ள வாகை மரங்களின் அணிவகுப்பு அழகையும் குளிர்ச்சியையும் அளிப்பதால் பகல் பன்னிரண்டு மணிக்கும் வெய்யிலின் தாக்கத்தையுணராது களைப்பின்றிப் அப்பாதையில் பிரயாணம் பண்ணமுடியும்.

அப்பாதையை விட்டுச் சற்றுத்தூரத்திலேயே அங்குள்ள வீடுகள் அமைந்துள்ளன. கொழும்பின் சிங்கப்பூர் என அழைக்கப்படும் இப்பகுதியில் எது நடந்தாலும் அது பெரிய இடத்து விடயமாகக் கருதப்படுவது கொழும்பிலே சம்பிரதாயமாகிவிட்டது.

இங்கு வசிக்கும் பெண்களில் அதிகமானோருக்குக் கார் ஓட்டத் தெரிந்திருக்கும்.

பத்தினி பரம்பரைப் பணக்காரி மட்டுமல்ல, கணக்காளர் ஒருவரின் மனைவி, பொலிஸ் அதிகாரி ஒருவரின் மகள். ஒரு கூட்டுத் தாபனத்தின் பணிப்பாளரான பத்தினியை அழகி என்று கூற முடியாவிட்டாலும் பத்தினியிடத்தில் ஏதோ ஒரு கவர்ச்சி இருக்கின்றது, அதனால் கூட்டுத்தா பனத்தில் உள்ள எல்லா

ஊழியர்களும் பத்தினியின் ஆட்சிக்குள் கட்டுண்டு கிடக்கிறார்கள் என்பது அக்கூட்டுத் தாபனத்தில் வேலை செய்யும் முதியோர் ஒருவரின் கருத்தாகும்.

இந்தக் கவர்ச்சிக்குக் காரணம் கல்வி, பதவி, பணம், பரம்பரை பெருமையற்ற தன்மை என எல்லாமே ஒன்று சேர்ந்து கூட்டாச்சி நடத்துவதாக அக்கூட்டுத்தாபனத்தின் இரண்டாவது பதவிநிலை உத்தியோகத்தரின் கண்டுபிடிப்பாகும்.

இது ஒரு புறமிருக்க, வண்ணமாகவும் வகையாகவும் நாளுக்கொரு ஆடை அணிவதும், எல்லோரோடும் அன்பாகப்பழகுவதும், பத்தினியின் இயற்கையான சபாவம். அதனால் கூட்டுத் தாபனத்தில் மட்டுமல்ல, பத்தினியின் உற்றார் உறவினர், சுற்றத்தார் எல்லோர் மத்தியிலும் நல்ல பெயர்.

கூட்டுத்தாபன வாகனத்தை துஷ்பிரயோகம் செய்யாமை, பொதுச் சொத்துக்களை தனது சொந்த நலனுக்காகப் பாவிக்காமை போன்ற நல்ல பெயர் வேறு பத்தினிக்கு உண்டு.

பத்தினி கூட்டுத்தாபனத்திற்கு வந்து காரை விட்டிறங்கி அந்தக் கண்ணாடி அறைக்குள் சென்று தனது கதிரையில் அமர்ந்து, மேசை மணியைத்தட்டி சேவகனை அழைத்துப் பைல்களை வரவழைத்து அவைகளை புரட்டிக் கொண்டிருக்கும் போது பத்தினியைப் பார்ப்பதற்குக் கொடுத்து வைக்க வேண்டும். அழகானதொரு ஆளுமை அறை முழுவதும் குடிகொண்டிருக்கும். சரியான நேரத்திற்கு அலுவலகத்திற்கு வருவது சரியான நேரத்தில் சரியான முடிவெடுப்பது அலுவல்களைக் கவனித்து விட்டு அலுவலகத்தை விட்டு எல்லோருக்கும் கடைசியாக வெளியேறுவது போன்ற நல்ல தன்மைகள் பத்தினியின் ஆளுமைக்கு காரணம் எனலாம்.

“அம்மாவுக்கென்ன, புள்ளையா குட்டியா, பொருளாதாரப் பிரச்சினையா, காரு, காசி, பங்களா, இவையெல்லாம்

இருந்தால் கடமையில் கண்ணாயிருக்கலாம் தானே, நமக்கு அப்படியா? எத்தனையோ பிரச்சினைகள் ஒரு அடி ஏறினால், நாலு அடி சறுக்குது. என்ன செய்ய எல்லாம் அவரவருடைய காலபலன்” இப்படி அலுவலகத்தில் ஒரு சிலர் கதைத்துக் கொள்வார்கள்.

ஆனால் இப்பொழுதெல்லாம் வழமைக்குமாறாக பத்தினி அலுவலகத்திற்கு வருவது குறைவு. வந்தாலும் எப்போது ஐந்து மணியாகும் என்று எதிர்பார்த்த வண்ணமிருந்து கார் கிளம்பிவிடும்.

இதற்கான காரணத்தைக் தேடிக்கொண்டிருந்த அலுவலக ஊழியர்கட்கு பத்தினியின் கணவர் நைஜீரியா போனது காரணமாகப் பட்டது. ஆனால் அது ஆரம்பத்தில் யாருக்கும் பெரிதாகப்படவில்லை.

நான்கு மாதங்கள் இப்படியே உருண்டோடியபின் அந்த அலுவலகத்திலே ஒரு பிசுபிசுப்பு.

அலுவலகப் பெண்கள் மத்தியில் இது விஸ்வரூபமெடுத்து தற்போது இது பெரிய இடத்து விடயம் என்றபடியால் அடிவயிற்றிலேயே கிடந்தது. புரண்டு புரண்டு ஒரு சிலருக்கு அடிவயிறு பொருத்ததும் உண்டு.

இச்செய்தி ஒரு சிலரின் தொண்டையை அடைத்தது. அதனால் மெல்லவும் முடியாமல் விழுங்கவும் முடியாமல் அவதிப்பட்டார்கள் அவர்கள்.

ஒரு சிலருக்கு தொண்டையில் இருந்து வாய்வரை வந்து விட்டது. அடக்கி அடக்கி கன்னங்கள் உப்பிவிட்டன.

அக் கூட்டுத்தாபனத்தில் வேலை செய்யும் ஒருவர் தனக்குக் காது வருத்தம் எனச் சொல்லிக் கொண்டு காதிரண்டையும் பஞ்சினால் அடைத்துக் கொண்டார். அத்தோடு கைக்கு அடக்கமான சிறியதொரு பைபிளையும் துக்கித் திரிகிறார். பத்தினி பற்றிய கதைவரும் போது பைபிளை

விரித்து முணுமுணுத்தவாறு வாசிக்கத் தொடங்கிவிடுவார். பத்தினிப் பிரியர் இவர்.

(02)

கடலோடு சேர்த்துக் கட்டப்பட்டது போன்ற அந்த ஐந்து நட்சத்திர ஹோட்டலின் மேல் மாடியில் ஒரு மூலையில் இளம் காதல் சோடியொன்று. இவர்களைப் போன்று பல சோடிகள் அம்மேடையெங்கும் பூத்துக் குலுங்கின.

மேடையின் ஒரு அந்தத்தில் பத்தினியும் சுங்கத்திணைக்கள் உயர் அதிகாரி பத்மநாதனும்.

பத்ம நாதனின் உடை அலங்காரம் அவரது வயதிற்கும் பதவிக்கும் ஏற்றதுதான். சுப்பர் ஸ்டார் ரஜனி காந்தை மேக்கப் இல்லாத போது காண்பது போன்று இருக்கும் பத்மநாதனின் தோற்றம்.

கண்கள் கூட ரஜனிகாந்துடைய சிறிய அமைப்புடைய கண்களைப் போன்றதே. பார்வை கூட ரஜனிக்காந்துடையதுதான்.

சில்லென்று வீசும் கடற்காற்று பத்மநாதனின் தலை ஓரங்களில் உள்ள மயிர்களைக் கலைத்து அங்குமிங்கும் வீசுகிறது. பத்மநாதனுக்கு இங்கு அதை ஒழுங்குபடுத்துவது ஒரு வேலையாகிவிட்டது. அந்த வேலைகளினூடே பத்தினியைப்பார்த்து “பத்தினி நான் சொல்வதைக் கேள், நீ சாதாரணமான ஒரு பெண் அல்ல, பொறுப்புவாய்ந்த பதவி வகிப்பவள், நாலு பேருக்குத் தெரிந்தவள். நல்லவள் என்று பெயரெடுத்தவள். இந்த விடயம் வெளியே தெரியவந்தால் ஊர் உலகம் இருவர்மீதும் பழி சுமத்தும். உன்னை உனது அலுவலக ஊழியர்களே மதிக்க மாட்டார்கள். இவை எல்லாம் ஒருபுறமிருக்க இந்த விடயம் உனது கணவருக்குத் தெரியவந்தால்..... ப்ளீஸ் பத்தினி ப்ளீஸ் எனக்குத் தெரிந்த ஒரு டாக்டர் இருக்கிறார் அவரிடம் சொல்லி விடயத்தை

சமாளித்து விடுவோம். இது உனக்கும் நல்லது எனக்கும் நல்லது. ப்ளீஸ்.

பத்மநாதன் பத்தினியின் காலில் விழாத குறைதான்.

.....

ஆனால் பத்தினியோ அலையில்லாத கடலைப் போல் அமைதியாக, அந்தரப்படும் பத்மநாதனைப் பார்த்து. “கொஞ்சதல் முடிந்து இப்பொழுது கெஞ்சதல் ஆரம்பித்தள்ளது. ஆண்களே இப்படித்தான். தைரியமில்லாதவர்கள். எனத்தன் மனதுக்குள் எண்ணியவாறு “ஏன் இவ்வளவு அந்தரப்படுகிறீங்க, என் கணவனுக்குக் தெரிந்தால் என்னவாம். பயப்பட வேண்டிய நானே அமைதியாக இருக்கும் போது, நீங்க ஏன் அவதிப்படலாம் எனக்குத் திருமணமாகிப் பத்து வருடங்களுக்கு மேலாகியும் வயிற்றில் ஒரு பூச்சி புளு கூட இல்லாமல், நாற்பது வயதிற்குப் பிறகு இனிப் பிள்ளைப் பாக்கியமே இருக்காது என்று எண்ணிய எனக்கு நீங்கள் பிள்ளைப் பாக்கியத்தை அளித்துள்ளீர்கள். அது மட்டுமல்லாது “உனக்கு நான் அளிக்கக் கூடிய ஆக உயர்ந்த பரிசு குழந்தை என்ற பரிசுதான் அதை என்னால் அளிக்கமுடியுமாயின் மிக மிகச் சந்தோசப்படுவேன்” என்று கூறிய நீங்கள் இப்பொழுது ஏன் பயப்படவேண்டும்” எனக் கூறியதும்.

“பத்மினி உனக்குப் பைத்தியமா பிடித்துவிட்டது. உன் கௌரவம் உன் கணவனின் கௌரவம், எனது கௌரவம், உனது தகப்பனின் கௌரவம் இவையெல்லாம் என்ன ஆகும். எனது மனைவியும் பிள்ளைகளும் இதனைக் கேள்விப்பட்டால் என்னைப் பற்றி என்ன நினைப்பார்கள். எல்லா வற்றிற்கும் மேலாக எமது வயதினை யோசித்துப்பாரு. ஊர் உலகம் என்ன சொல்லும், இளம் பிள்ளைகளுக்குப் புத்தி சொல்ல வேண்டிய வயதில் இப்படி நடந்துள்ளார்களே, கிளடுகளை தண்ணி இல்லாத இடத்தில் வெட்டிப்புதைக்க வேண்டும் என்று சொல்லமாட்டார்களா.? ப்ளீஸ் நான் சொல்வதைக் கொஞ்சம்

காதுகொடுத்துக் கேட்டுப் பொறுப்போடு நடந்து கொள்” என அவளது நாடியைத்தாங்கினான் பத்மநாதன்.

பத்தினி முறுவலித்தவாறு பத்மநாதனின் கன்னத்தில் இலேசாகத் தட்டிக் கொடுத்து “நீங்க எதற்கும் பயப்படவேண்டிய அவசியமில்லை எந்தச் சந்தர்ப்பத்திலும் உங்களை நான் காட்டிக் கொடுக்க மாட்டேன். என் வயிற்றில் வளரும் குழந்தைக்கு யார் தகப்பன் என்பது யாருக்கும் தெரிய வேண்டிய அவசியமும் இல்லை. எனக்கு ஒரு வாரிசு வேண்டும் அவ்வளவுதான். பத்து வருடங்களுக்குப் பிறகு அது எனக்குக் கிடைத்திருக்கிறது. குழந்தைப் பாக்கியம் இல்லையே என்று அணு அணுவாக ஏங்கிச் செத்துக் கொண்டிருந்த எனக்கு இப்பொழுதுதான் நிவாரணம் கிடைத்துள்ளது. எனக்குள்ளும் இன்னுமோருயிர் வளர்கிறது என்பதை நினைக்க எவ்வளவு சந்தோஷமாக இருக்கிறது தெரியுமா அதனை அழிக்க நினைப்பது மடத்தனம் மட்டுமல்ல பாரதூரமான குற்றமுமாகும். தயவு செய்து அந்த எண்ணத்தையே விட்டு விடுங்க. இதில் தலையிட உங்களுக்கு எந்த உரிமையும் கிடையாது. நான் உங்களைக் கணவனாகக் கொள்ள கனவிலும் நினைக்கவில்லை. ஏதோ சந்தர்ப்பம் சூழ்நிலை எம்மிடையே உறவை ஏற்படுத்தியது. அது என்னை ஒரு குழந்தைக்குத் தாயாக் கியுள்ளது. அவ்வளவுதான். இதை நான் விரும்பியதனாலேயே நடைபெற்றது. இப்படி நான் நடந்துகொண்டது எனது கணவருக்குத் துரோகம் செய்வதாக நான் கருதவில்லை. என் கணவர் மீது நான் அனுதாப்பப்படுகிறேன். பெண்களுக்கு பிள்ளை பிறக்காது மலடு அதாவது பெண் மலடு என்றதும், ஆண்கள் இன்னுமொரு திருமணம் செய்ய நினைக்கிறார்கள். அப்படி இருக்கும் போது பெண்களின் எண்ணம் எப்படிப் பிழையாகும். எனது கணவர் “இருள் இல்லாத இரவு” அவ்வளவு தான் நீங்கள் இவற்றையெல்லாம் சீரியசாக எடுக்க வேண்டிய அவசியமே இல்லை. உங்கள் வேலை முடிந்து விட்டது.” என்று கூறி விட்டு பத்மநாதனைப் பார்த்தாள் பத்தினி.

இருதலைகொள்ளி ஏறும்பான பத்மநாதன் பத்தினியைப் பார்த்து “உன்னைச் சமூகம் ஒளியில்லா நிலவு என்று பழிக்குமே அதற்கு என்ன சொல்லப் போகிறீர்கள் எனக் கேட்டார்.”

“இந்த விஞ்ஞான உலகத்தில் படித்த எங்களால் இவ்விடயங்களை சமாளித்து வாழ முடியாவிட்டால் எமது படிப்பிற்கு அர்த்தமில்லாமல் போய்விடும். என் வயிற்றில் வளரும் குழந்தைக்கு நான் காரணத்தைச் சாதகமாகவும், பாதுகாப்பாகவும் எப்போதோ தேடிக்கொண்டேன். விஞ்ஞானம் எனக்கு உதவி செய்துள்ளது.”

“பத்மினி நீ சொல்வது எதுவுமே எனக்குப் புரியவில்லை. தயவு செய்து விளையாடாதே.”

“புரியும் மனோ நிலையில் நீங்கள் இல்லையே அதுதான் காரணம். சரி இன்னும் விளக்கமாகப் புரியும்படி கூறுகின்றேன். கேலுங்கள். என்வயிற்றிலே வளரும் உங்கள் குழந்தைக்கு நீங்கள் தான் தகப்பன் என்று என்னைத் தவிர வேறு யாரும் சொல்ல முடியாது. நானே உங்கள் குழந்தை இல்லை என்று நானே சொல்லப் போகிறேன். நீங்கள் ஏன் பயப்பட வேண்டும்.

“என் வயிற்றில் வளரும் குழந்தை விந்து பேங்கில் இருந்து எடுக்கப்பட்டது. அதை எனது சினைப்பைக்குள் இட்டு வளர்க்கிறேன். அவ்வளவுதான், சரி இன்னும் கொஞ்சம் விளக்கமாகக் கூறவா?

எனது கணவருடைய விந்தில் குழந்தைக்கான சாத்தியம் இல்லை ஆண் மலடு என, செயற்கைக் குழந்தை வளரவைக்கும் ஸ்பெசல் டாக்டர் என் கணவரிடம் கூறியது மட்டுமல்லாமல் நீங்கள் விரும்பினால் விந்து பேங்கின் உதவியோடு ஒரு விந்தினைப் பெற்று உங்கள் மனைவியின் சினைப்பையில் விட்டு குழந்தையாக வளரச் செய்து

பெற்றெடுத்து உண்மைத் தாய்ப்பாசத்தோடு வளர்த்தெடுக்க முடியும். இது ஒரு குழந்தையைத் தத்தெடுத்து வளர்ப்பதைவிட சிறந்தது” என்று டாக்டர் கூறிய போது எனது கணவர் என்னைவிட எனது மனைவியின் சம்மதமே இதற்கு முக்கியம் எனக் கூறியதும் நான் அந்த இடத்திலேயே மறுத்து விட்டேன். காரணம் எனது சினைப் பைக்குள் விடப்படும் அந்த விந்து கறுப்பா, சிவப்பா? புத்திசாலியுடையதா? மடையனுடையதா? பரம்பரை நோய்களான பைத்தியம், வாதம், போதம் போன்ற நோயுள்ளவனா? இல்லாதவனா, பைத்தியத்திற்கும், அதி புத்தியசாலித்தனத்திற்குமிடையே ஒரு நூல்த்தான் வித்தியாசம் என்பார்கள். ஒரு நூல் என்பது அவ்வளவு பெரிய காரியமல்ல ஒரு சிறு விடயம். அதி புத்திசாலித்தனம் பைத்தியமாகவும் மாற வாய்ப்புண்டு, இஃதே போல சாதி என்ன, வேதமென்ன, குலமென்ன கோத்திரமென்ன நல்லவனா, கெட்டவனா என்பதெல்லாம் எப்படித்தெரியும். பிறகு குளிக்கப்போய்ச் சேற்றைப் பூசிய கதையாகி விடுமல்லவா. என்பதனால்தான் மறுத்து விட்டேன்.

உங்கள் கரு எனது கருப்பையில் குழந்தையாக உருப்பெற ஆரம்பித்ததும் எனது கணவரோடு தொடர்பு கொண்டு விந்து பேங்கில் இருந்து விந்து பெற்று குழந்தை வளர்க்கச் சம்மதத்தைப் பெற்றுக் கொண்டேன். போதுமா?

இன்னும் பயம் நீங்கவில்லையா? சந்தோசமாக வீடு போய்ச் சேருங்கள்.

“உலகில் விலைமதிக்க முடியாத ஒரு பரிசுதான் பிள்ளையை அன்பளிப்புச் செய்வது” என்று நீங்கள் கூறியது வெறும் பசப்பு வார்த்தைகள் என்பதை உங்களின் பயம் எனக்குக் காட்டிக் கொடுத்துவிட்டது. காரியம் முடியும்ப்டும் ஆண்கள் கையாளும் பசப்பு வார்த்தைகள் இவைகள். இவைகளைப்பற்றியெல்லாம் நான் அக்கறைப்படவில்லை.

நன்றி போய் வாருங்கள் என்று கூட நான் சொல்ல மாட்டேன்.

“போங்கள்” என்று தான் சொல்கிறேன். நன்றி..... இத்தோடு உங்கள் வேலை முடிந்து விட்டதாக நினைத்துக் கொண்டு என்னைக் கனவிலும் நினையாமல் திரும்பிப் பார்க்காமல் போங்கள். எனக் கூறியவாறு பத்தினி அந்த ஹோட்டலை விட்டு வெளியேறி தனது காரை நோக்கி நடக்கிறாள்.

மணிப்புவவர்
மருதுார் - ஏ. மஜீத்

01. பன்னீர் வாசம் பரவுகிறது(சிறுகதைத் தொகுப்பு)-1979
02. மறக்க முடியாத என் இலக்கிய நினைவுகள்(கட்டுரை)-1990
03. இஸ்லாத்தைப் பற்றி இதர மதத்தவர்கள்(தொகுப்பு)-1992
04. பன்னீர்க்கூதலும் சந்தனப் போர்வையும்(கவிதைகள்)-1995
05. மத்திய கிழக்கிலிருந்து மட்டக்களப்பு வரை(ஆய்வு)-1995
06. இளமையின் இரகசியமும் நீடித்த ஆயுளும்(அறிவியல்)-1996
07. நீரிழிவு வியாதியும் அதை பற்றிய
சில அனுபவக் குறிப்புக்களும்(அறிவியல்)-1996
08. தென்கிழக்கு முஸ்லிம்களின் பூர்விக வரலாறு(ஆய்வு)-2001
09. வேர்(தனி மனித வரலாறு)-2002
10. சர்வ மதங்களிலும் நோன்பு(அறிவியல்)-2004
11. தென்கிழக்கு முஸ்லிம் தேசத்தாரின் நாட்டாரியல்(ஆய்வு)-2007
12. மூட மறுக்கும் விழிகளும் துடிக்கும் இதயமும்(கவிதைகள்)-2009

250/-

எஸ். கொடகே சகோதரர்கள்
675, பீ. டி. எஸ். குலர்தன மாவத்தை, கொழும்பு 10.
தொலைபேசி: (011) 2685369, 2686925, 4-614904

www.godage.com godagecm@sl.lk

Digitized by Noolaham Foundation.
noolaham.org Laavanaham.org

ISBN 978-955-30-2754-2

9 789553 027542